

МАГИ СТИЙВОТЪР КОПНЕЖ

Част 2 от „Вълците от Мърси Фолс“

Превод от английски: Александър Бакалов, 2010

chitanka.info

На Тес

*отчасти заради мъдростите, които споделяше с мен,
но най-вече заради нещата, които ми казваше измежду
мъдростите.*

ПРОЛОГ

ГРЕЙС

Това е историята на едно момче, което някога беше вълк, и на едно момиче, което се превръщаше в такъв.

Едва преди няколко месеца Сам беше съществото от митовете. Носеше в себе си, болестта, която не можеше да бъде излекувана. Негово бе тялото, изтъкано от мистерия, твърде странна и прекрасна, за да бъде разбрана и осмислена.

Но сега е пролет. Докоснати от топлината, останалите вълци скоро ще се отърсят от козината и ще си върнат своите човешки тела. Сам си остава Сам, Коул си остава Коул и единствено аз не се чувствам уютно в собствената си кожа.

Миналата година това беше всичко, което желяех. Имах множество причини, за да копнея да бъда част от вълчата глутница, която броди из горите зад къщата ми. Но сега, вместо аз да гледам вълците, очаквайки един от тях да дойде при мен, те наблюдават мен, очаквайки да отида при тях.

Техните очи — човешки очи върху вълчите муцуни, ми напомнят за вода: бистра синя вода, отразяваща пролетното небе, кафеникави ручей, размътени от силата на пороеен дъжд, зеленината на езеро през лятото, когато лилиите започват да се разлистват, сивотата на замръзнала през зимата река. Някога само жълтите очи на Сам ме наблюдаваха иззад мокрите от дъжда клони на брезите, но сега цялата глутница се е вторачила в мен. Усещам върху себе си тежестта на множество погледи, тежестта на познати неща, останали неизказани.

Вълците в гората вече са ми някак чужди сега, когато знам тяхната тайна. Красиви и пленителни... което не ги прави по-малко чужди. Неизвестно човешко минало се крие зад всеки чифт очи; Сам е единственият, когото съм опознала наистина, и сега той е до мен. Искам точно това — ръката ми, стиснала ръката на Сам, бузата му, облегната на моята шия.

Но тялото ми ме предава. Сега аз съм непознатата, неопознаваемата.

Това е история за любовта. Никога не съм и предполагала, че има толкова много видове любов или че любовта може да накара хората да направят толкова много различни неща.

Никога не съм предполагала, че има толкова много различни начини да кажеш сбогом.

ПЪРВА ГЛАВА

САМ

Мърси Фолс, Минесота, изглеждаше далеч по-различно място, когато си наясно, че ще бъдеш човек до края на дните си. Преди това беше градче, което съществуваше за мен единствено в топлината на лятото. Градче на бетонни тротоари и блестящи под слънчевите лъчи зелени листа, миришецо на горещ асфалт и изгорелите газове на камионите.

Сега, докато наблюдавах как протягащите се към небето пролетни клонки се покриват с нежнорозови цветчета... за първи път усещах това място като истински дом.

В месеците, откакто бях изгубил вълчата си кожа, се опитвах да науча отново как да бъда обикновено момче. Бях получил отново старата си работа в „Изкривеният рафт“, където бях заобиколен от нови думи и шумолящи страници. Бях продал наследения от мен джип, изпълнен с аромата на Бек и живота ми с вълците, и с парите си бях купил „Фолксваген Голф“, голям точно колкото да побере мен, Грейс и китарата ми. Опитвах се да не се присвивам, когато усетех нахлулия в помещението студен въздух при внезапното отваряне на вратата. Опитвах се да запомня, че вече не бях сам. Всяка вечер се промъквахме с Грейс в стаята ѝ, където заспивах, притиснал тяло към нейното, вдишвайки дълбоко уханието на новия си живот, докато сърцата ни биеха в общ ритъм.

Ако гърдите ми се присвиеха, щом вятърът донесеше до мен бавния среднощен вой на вълците, ласката на този простичък, обикновен живот бързо успяваше да ме успокои. Можех да видя ясно годините пред себе си, с прекрасните им коледи, които щях да посрещна с това момиче в обятията си, да осъзная факта, че ще остарея в собствената си, все още някак чужда ми кожа. Знаех го. Имах всичко.

Дарът на времето ми дава сила и бъдещето се пред мен разстила...

Бях започнал да нося китарата с мен в книжарницата. Нямах особено много работа, така че понякога минавах часове, без никой да ме чуе как пея песните си сред рафтовете с книги. Малкият бележник, който Грейс ми бе подарила, бавно се изпълваше с думи. Всяка нова дата, изписана в горния край на всеки лист, бе поредната ми мъничка победа над отиващата си зима.

Днес беше ден, твърде подобен на останалите преди него: влажните утринни улици още дълго нямаше да бъдат докоснати от краката на нито един клиент. Именно затова страшно се изненадах, когато малко след като бях отворил, чух някой да влиза. Облегнах китарата на стената зад стола си и вдигнах поглед.

— Здравсти, Сам — каза ми Изабел. Беше странно да я видя извън компанията на Грейс и още по-странно да се появи тук — в книжарничката, моята уютна малка пещера от мастило и хартия. Смъртта на брат й през изминалата зима беше направила гласа й по-твърд, бе добавила някаква острота в погледа й, която липсваше първия път, когато я бях срещнал. Тя ме погледна спокойно и изпитателно с ясните си очи, от което се почувствах някак незначителен и глуповат.

— Какво става? — попита, присядайки на свободния стол до мен и кръстосвайки дългите си крака. На нейно място Грейс би ги присвила под стола. Изабел видя чашата ми с чай и отпи една глътка, преди да въздъхне дълбоко.

Погледнах към чашата си.

— Нищо особено. Нова прическа, а?

Съвършените й руси къдрици бяха изчезнали, заменени от страшно къса подстрижка, която я караше да изглежда красива и ранима.

Изабел повдигна вежда.

— Не бях останала с впечатление, че си човек, който има навика да изтъква очевидното, Сам.

— Защото наистина не съм такъв — отбелязах, прибутвайки чашата към нея, за да си довърши чая. Да пия, след като тя го беше сторила, ми изглеждаше нещо, изпълнено с прекалено много скрити

послания. Продължих. — Ако бях, най-вероятно щях да кажа: „Хей, а ти не трябва ли да си на училище“.

— Туше^[1]! — усмихна се тя, обгръщайки с ръце чашата, все едно изначално си беше нейна.

Известно време стояхме така — аз, приведен напред в стола си като лешояд, а тя, елегантно отпуснала се в своя. Навън небето бе обсипано с тежки бели облаци, сякаш зимата беше решила да поостане. Проследих с очи капка дъжд, която се стече по витрината, превърна се в късче лед и отскочи от тротоара. Мислите ми се пренасочиха от захабената ми китара към книгата на Манделщам^[2], която лежеше върху щанда пред мен (*Какво мога да сторя с това тяло, което ми дадоха, толкова мое, толкова съкровено за мен?*). Най-накрая се приведох и включих музикалната уредба под тезгяха. От високоговорителите над нас се разнесе приятна мелодия.

— Виждам вълци край къщата си — каза най-накрая Изабел, загледана в чашата с чай. — Съвсем между другото — това чудо има вкус на слама.

— Но пък е полезно — промърморих. Щеше ми се да не ми бе вземала чая. Горещата течност ме караше да се чувствам по-спокоен в това студено време. Знаех, че вече нямам нужда от подобни неща, но просто чувствах човешкото си тяло по-защитено, когато усещах топлината на чашата в ръката си. — Колко близо до къщата?

Тя сви рамене.

— От третия етаж ги виждам в гората. Очевидно нямат никакъв инстинкт за самосъхранение, иначе щяха да стоят по-далеч от татко. Той не им е особено голям фен.

Очите ѝ се стрелнаха към неравния белег на врата ми.

— Спомням си — казах тихо. Изабел също нямаше особени поводи да им бъде фен. — Ако някой от тях продължи да се навърта наоколо и в човешката си форма, ще ми кажеш, нали? Най-малкото, преди да оставиш баща си да го препарира и да го постави във фоайето.

За да смекча малко силата на думите си, се опитах да произнеса последната дума по смешен начин, като французин — *фои-йай-йеето*.

Унищожителният поглед, който ми хвърли Изабел, като нищо можеше да вкамени някой по-податлив на зловредни магически влияния човечец.

— Като си говорим за *фои-йай-йеета* — каза тя, — в момента сам ли живееш в онази голяма къща?

Не, не живеех там. Част от мен знаеше, че трябваше да бъда в дома на Бек, да посрещна останалите членове от глутницата, когато отърсят зимата от себе си и върнат човешките си тела, че трябваше да се погрижа за четирите нови вълка, които скоро щяха да се трансформират, но друга част от мен ненавиждаше идеята да се мотая на онова място сега, когато знаех, че няма никакъв шанс да видя Бек отново.

Така или иначе, домът ми не беше там. Домът ми беше при Грейс.

— Да — отвърнах.

— Лъжец — каза тя с крива усмивка. — Грейс е толкова подобра лъжкиня от теб. Кажи ми къде е секцията с медицинска литература. Не ме гледай толкова изненадано — всъщност си имах причина да дойда.

— Не съм се и съмнявал, че имаш — отбелязах, посочвайки към един ъглов рафт. — Просто трябваше да установя каква е въпросната причина.

Изабел се смъкна от стола си и се насочи в указаната посока.

— Тук съм заради нещо, на което „Уикипедия“ не може да ми даде отговор.

— Можеш да напишеш книга за нещата, които не можеш да откриеш онлайн — казах. Сега, когато се беше отдалечила, отново можех да дишам нормално. Вдигнах дубликата от някаква фактура и започнах да прегъвам листа, за да си направя птичка.

— Е, ти би трябвало да знаеш най-добре — обади се Изабел. — В крайна сметка до неотдавна ти самият беше същество от приказките.

Намръщих се и продължих да се занимавам с птичката си. Линиите на баркода се оказаха върху едното ѝ крило и сега другото, останало чисто бяло, изглеждаше по-голямо. Вдигнах един молив, за да нарисувам черти и върху него, запазвайки симетрията, но в последния момент се отказах.

— Какво търсиш всъщност? Нямаме много истински медицински книги. Разни неща за самолечение и най-общии справочници.

Изабел беше приклепнала пред рафта и отговори, без да се обръща:

— Не знам със сигурност. Ще разбере, когато го открия. Как се казваше онова чудо... онази, адски дебелината медицинска книга. В която можеш да откриеш всичко нередно, дето може да се случи с даден човек.

— *Кандид*^[3] — казах. Но в книжарницата нямаше никого, който би могъл да схване шегата, така че след кратка пауза предложих по-реален отговор — Да нямаш предвид *Медицинската енциклопедия* на издателство „Мерк“?

— Точно нея търся.

— Нямаме я в момента. Но мога да ти я поръчам. — Нямаше нужда да проверявам каталога с наличната стока, защото знаех, че съм прав. — Новото издание никак не е евтино, но мога да ти намеря някое по-старо копие, втора ръка. Доколкото ми е известно, болестите са си все същите. — Прокарах конец през хартиената си птичка и се покачих върху щанда, за да я окача над мен. — Само да отбележа, че това си е прекалено специализирана литература и според мен се поизсилваш. Освен ако не планираш да станеш лекар, разбира се.

— Точно това обмислям — каза Изабел с такъв изненадващ плам в гласа, че първоначално изобщо не успях да осъзная, че тя споделя нещо наистина важно с мен. А миг по-късно мелодично *дън* оповести, че вратата се е отворила отново и в книжарницата е влязъл нов клиент.

— След секундичка ще ви обърна внимание — извиках, повдигайки се на пръсти и прехвърляйки конеца над лампата. — Кажете ми, ако ви трябва нещо конкретно.

Само един удар на сърцето си по-късно осъзнах, че Изабел вече я няма. Беше се скрила някъде и очакваше от мен да не издавам присъствието ѝ. Смъкнах ръце край тялото си, чудейки се какво точно се бе случило току — що.

— Надявам се, че не ви преча — произнесе новодошлият с равен и изтъкан от професионализъм тон. — Свършете си работата, ще почакам.

Нещо в гласа му накара желанието ми да разкрасявам книжарницата с хартиени птички моментално да се изпари. Извърнах се и видях изправения пред щанда полицаи, вдигнал поглед към мен. От висините на настоящото си положение можех да видя ясно всичко,

което висеше върху окачения на кръста му колан с кобур — пистолет, радиостанция, лютив спрей, белезници, мобилен телефон.

Когато имаш тайни, дори и да не са от някакъв нелегален тип, да видиш полицай на работното си място има ужасно разтърсващ ефект.

Бавно се смъкнах на земята и направих вял жест с ръка към хартиената ми птичка.

— Всъщност не правех нищо особено важно. Е, мога ли... да ви помогна в търсенето на някоя конкретна книга? — Поколебах се, защото бях пределно наясно, че мъжът не беше тук, за да си говорим за литература. Чувствах как сърцето ми се блъска бързо и силно в гърдите. Изабел беше изчезнала, каквито и да бяха причините ѝ да го стори, и в момента книжарничката изглеждаше съвършено празна.

— Всъщност, ако наистина не сте зает, бих искал да поговоря с вас за малко — каза учтиво полицаят. — Вие сте Самюъл Рот, нали така?

Кимнах.

— Аз съм полицай Кьониг. Работя по случая с Оливия Маркс.

Оливия. Стомахът ми се стегна. Оливия, една от най-близките приятелки на Грейс, бе ухапана против волята си и беше прекарала последните няколко месеца като бяла вълчица в Пограничната гора. Семейството ѝ мислеше, че е избягала от дома си.

Грейс трябваше да бъде тук. Ако лъженето беше олимпийска дисциплина, тя щеше да е световен шампион. За човек, който мразеше творческото писане, тя съчиняваше наистина великолепни истории.

— О — казах. — Оливия.

Бях изнервен заради присъствието на задаващото въпроси ченге, но колкото и да беше странно, бях още по-изнервен заради Изабел, която вече знаеше истината и подслушваше целия разговор. Можех да си я представя приклепнала зад някой рафт, наострила уши, за да чуе кога измежду страдащите ми от остра липса на тренинг устни ще се изплъзне някоя неправдоподобна лъжа.

— Познавахте я, доколкото ми е известно? — Полицаят имаше дружелюбно изражение, но колко дружелюбен можеше да бъде един човек, който завършваше въпроса си с „доколкото ми е известно“?

— Съвсем малко — казах. — Срещал съм я на няколко пъти из града. Аз не уча в нейното училище.

— А в кое училище учите? — Гласът на Кьониг отново звучеше приятно и подканващо. Опитах се да убедя сам себе си, че долавям подозрение във въпросите, само защото наистина крия нещо.

— Аз съм на домашно обучение.

— Сестра ми също — кимна леко той. — Направо подлудява майка ми. Освен това познавате Грейс Бризбейн, доколкото ми е известно?

Отново това „доколкото ми е известно“. Зачудих се дали винаги започва разпита с въпроси, отговорите на които вече знае. Отново се почувствах неуютно заради притаената и подслушваща нейде наоколо Изабел.

— Да — отвърнах. — Тя ми е гадже.

Това беше информация, с която властите най-вероятно не разполагаха и най-вероятно нямаше и нужда да разполагат, но поради някаква неясна причина много държах Изабел да чуе тези думи.

Усмивката на Кьониг ме изненада:

— Можех да се досетя.

Въпреки че усмивката изглеждаше искрена, тя ме накара да се стегна и да се зачудя дали служителят на закона не се опитва да ме изиграе по някакъв начин.

— Грейс и Оливия са добри приятелки — продължи Кьониг. — Можете ли да ми кажете кога за последно видяхте Оливия? Не се нуждаем от конкретна дата, но наистина ще ни помогнете, ако бъдете максимално точен.

Той извади малък син бележник от джоба си, отвори го със замах и приближи химикалка към белия лист.

— Ами... — замислих се. Бях видял как Оливия изтръсква снега от бялата си козина едва преди няколко седмици, но не мислех, че това ще бъде най-полезната възможна информация за Кьониг. — Видях я в центъра. Точно тук, ако трябва да съм точен. Пред книжарницата. Двамата с Грейс се мотаехме из града и срещнахме Оливия и брат ѝ. Трябва да е било преди месеци. Ноември? Октомври? Малко преди да изчезне.

— Мислите ли, че Грейс я е виждала по-скоро?

Опитах се да издържа на погледа му и да не отместя очи.

— Убеден съм, че това е бил последният път, когато и тя е виждала Оливия.

— Доста е трудно за един тийнейджър да се оправи съвсем сам — каза Кьониг и този път се почувствах наистина убеден, че той е пределно наясно какво представлявам, че всяка негова дума е натежала от контекст, предназначен лично за мен, а аз затъвам все по-надълбоко без никакъв шанс Бек да протегне ръка, за да ме спаси. — Наистина е трудно да избяга. Има много причини, поради които хлапетата бягат и съдейки по това, което научих от учителите и семейството на Оливия, депресията явно е имала нещо общо с това ѝ решение. Много пъти тези тийнейджъри бягат просто за да се измъкнат от домовете си, но нямат идея как да оцелеят в този недружелюбен свят. Така че понякога те бягат просто до вратата на съседната къща. Понякога...

Прекъснах го, преди да е продължил:

— Полицай... Кьониг, нали така беше? Знам какво се опитвате да кажете, но Оливия не е в къщата на Грейс. Грейс не е изнасяла тайно храна, нито ѝ е помагала по някакъв друг начин. Самият аз съм загрижен за Оливия и ми се иска отговорът да беше толкова прост. Бих искал да е прост, защото това ще донесе утеха и за Грейс. Бих искал да ви кажа, че знам къде точно се намира Оливия. Но самите ние бихме искали да знаем къде е тя и кога ще се прибере точно толкова, колкото и вие.

Дали и Грейс създаваше така най-полезните си лъжи — манипулирайки истината, за да я превърне в нещо, на което самата тя би могла да повярва.

— Разбирате, че бях длъжен да попитам — произнесе той с равен тон.

— Разбирам.

— Е, благодаря ви за отделеното време и ще ви помоля да ме информирате, ако научите нещо. — Кьониг понечи да се обърне, за да си тръгне, но се спря насред движението. — Какво знаете за гората?

Замръзнах. Бях неподвижен вълк сред дърветата, молец се да не бъде забелязан.

— Моля? — промълвих тихо.

— Семейството на Оливия каза, че тя е правила много снимки на вълците в гората и че Грейс също се е интересувала от тях. Споделяте ли този интерес?

Всичко, на което бях способен, бе да кимна безмълвно.

— Мислите ли, че самата тя би могла да е отишла в гората, наместо да избяга в друг град?

Паниката ме сграбчи в ледените си обятия, когато си представих как полицията и семейството на Оливия претърсва горите акър^[4] след акър, дърво по дърво за следи от човешко присъствие. И неминуемо открива колибата на глутницата. Положих усилия, за да може гласът ми да прозвучи спокойно.

— Оливия никога не е оставяла у мен впечатлението на човек, който си пада особено по живота сред природата. Така че силно се съмнявам да се е случило нещо подобно.

Кьониг кимна, сякаш на самия себе си.

— Е, благодаря ви отново.

— Няма проблем — казах. — Успех.

Звънчето на вратата извънтя, когато я затвори след себе си. Веднага щом видях как патрулната му кола завива зад ъгъла, облегнах лакти на щанда и покрих лицето си с длани. *Божичко.*

— Чудесно отиграно, генийче — ухили ми се Изабел, надигайки се иззад рафта с научна литература. — Изобщо не звучеше психиран.

Не й отговорих нищо. Всички неща, за които ченгето можеше да ме попита, пробягваха из мислите ми, карайки ме да се чувствам по-нервен, отколкото когато беше тук. Можеше да ме попита къде е Бек. Или дали съм чувал за трите изчезнали хлапета от Канада. Или пък дали знам нещо относно смъртта на брата на Изабел Кълпепър.

— Какъв ти е проблемът? — попита Изабел, приближавайки се към мен. Плъзна купчинка книги по щанда и сложи кредитната си карта върху тях. — Справи се перфектно. Пък и това беше просто рутинна процедура. Той не подозира нищо. Мили Боже, ръцете ти треперят!

— От мен би излязъл направо кошмарен престъпник — отвърнах... но това не беше причината, заради която ръцете ми трепереха. Ако Грейс беше тук, бих могъл да й кажа истината: че не бях говорил с ченге, откакто родителите ми бяха изпратени в затвора, задето прерязаха вените на китките ми. Самият вид на полицаи Кьониг беше извлякъл на повърхността стотици спомени, неща, за които не се бях сещал от години.

Долових насмешка в гласа на Изабел.

— Което само по себе си е чудесно, защото не си замесен в никакво престъпно деяние. Спри да се паникьосваш и изпълни задълженията си на книжарче. Искам си касовата бележка.

Маркирах книгите ѝ, след което ги прибрах в хартиен плик, без да спирам да хвърлям нервни погледи към улицата. В главата ми цареше пълна каша от мисли за полицейски униформи, вълци в гората и гласове, които не бях чувал от десетилетие.

Докато ѝ подавах плика, белезите на китките ми пулсираха в ритъма на погребани спомени.

Изабел ме погледна за момент, сякаш се канеше да каже нещо, след което просто тръсна глава и отново се ухили:

— Някои хора просто не стават за измамници. Чао, Сам.

[1] Термин от фехтовката. Думата е френска и означава буквално „докоснат“. Използва се в смисъл — „признавам се за победен“ или „добро попадение“ — Б. пр. ↑

[2] Осип Емилиевич Манделщам — руски поет и есеист; преследван от властите заради творчеството си. Умира от тиф в концентрационен лагер. — Б. пр. ↑

[3] Сатирично и скандално за времето си произведение на Волтер. — Б. пр. ↑

[4] Един акър с равен на 4,047 дка. — Б. р. ↑

ВТОРА ГЛАВА

КОУЛ

Съзнанието ми беше окупирано от една — единствена мисъл: остани жив.

Да бъдеш воден от една — единствена мисъл ден след ден, беше истинско блаженство.

Ние, вълците, бягахме сред редките борови дръвчета, лапите ни докосваха съвсем леко влажната земя, носеща спомените за снега. Бяхме близо един до друг, телата ни се докосваха, челюстите ни изщракваха в игриви закачки, промушвахме се един под друг и се прескачахме, подобно на риби в реката; беше невъзможно да кажеш къде започва един вълк и свършва другият.

Маркираните с урина дървета и разровеният мъх ни насочваха безпогрешно през горите; можех да подуша миризмата на разложение, която идва от езерото, далеч, преди да чуя плискането на водата. Един от вълците ни изпрати бърз образ: патици, плъзгащи се по студената синя повърхност на езерото. Последва нов образ от друг вълк: сърна и малкото ѝ се приближават неспокойно, за да пият.

За мен нямаше нищо отвъд този момент, тези споделени видения и тази силна, безмълвна връзка, която имахме.

А после, за първи път от месеци насам, внезапно си спомних, че някога имах пръсти.

Препънах се, изоставайки от глутницата, раменете ми трепереха, нещо вътре в мен се извиваше. Вълците се спряха, някои пристъпиха назад към мен, подканвайки ме да ги последвам, но това вече бе невъзможно. Гърчех се на земята, калните пролетни листа полепваха по кожата ми, топлината на деня изпълваше ноздрите ми.

Пръстите ми се забиха в черната земя. Калта влизаше под ноктите ми, внезапно станали прекалено къси, за да мога да се защитавам с тях, смъдеше на очите ми, които бяха започнали да се изпълват с ярки цветове.

Отново бях Коул, а пролетта беше дошла прекалено рано.

ТРЕТА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

Денят, в който ченгето дойде в книжарницата, беше и първият ден, в който чух Грейс да се оплаква от главоболие. Това най-вероятно не звучи като нещо особено забележително, но истината бе, че откакто я познавах, единствените ѝ здравословни проблеми бяха свързани със запушен нос. Пък и в онзи момент от живота си бях нещо като експерт по главоболията. Бяха ми хоби.

След като непохватният танц на Сам с ченгето приключи, аз се насочих към училище. Напоследък то минаваше за досадно и абсолютно ненужно задължение. Учителите очевидно си нямаха идея какво точно да правят с мен, разкъсвани между добрите ми оценки и честите отсъствия, така че общо взето, минавах между капките. Негласното ни споразумение се свеждаше до следното: когато се появях в час, те ме оставяха да правя каквото си искам, стига да не преча на останалите.

Така че първото нещо, което направих, щом влязох в часа по компютърни изкуства, беше примерно да включа полагащия ми се компютър и след това, не особено примерно, да извадя книгите, които си бях купила тази сутрин. Една от тях беше енциклопедия на болестите с особено зловещи илюстрации — дебела, миришеца на прах и издадена през 1986 година. Това чудо сигурно бе една от първите стоки, които са били поръчани в „Изкривеният рафт“. Докато господин Грант обясняваше какво трябва да правим, прелистих няколко страници, разглеждайки отвратителните снимки. Имаше някаква гротескна фотография на човек, болен от порфирия^[1], и на още някакъв, страдащ от себореен дерматит^[2].

Видях също така нематоди^[3] в действие. При вида им усетих как започва да ми се повдига, което леко ме изненада.

Отгърнах на буквата М. Пръстите ми се плъзнаха надолу по страницата, докато търсех думите *Менингит*, *бактериален*. Нещо ме

прониза, докато преглеждах съответния раздел. Причини. Симптоми. Диагнози. Лечение. Прогнози. Процент на смъртност при нелекуван бактериален менингит: 100. Процент на смъртност при лекуване на бактериален менингит: 10–30.

Нямаше нужда да се зачитам в текста. Бях пределно наясно с тези статистики. Всъщност можех да изрецитирам цялата статия. Знаех повече от тази датираща от 1986 г. *Енциклопедия на болестите*, защото бях чела онлайн всичко за най-новите форми на лечение и необичайните случаи.

Столът до мен проскърца, когато някой седна на него. Не си направих труда да затворя книгата и да вдигам поглед. Грейс винаги използваше един и същ парфюм. Или по-скоро — доколкото я познавах — един и същ шампоан.

— Изабел — прошепна тя тихичко, другите ученици също бяха започнали да си приказват, след като господин Грант приключи с указанията, — това е прекалено гнусно дори и като за теб.

— Да го духаш — отговорих.

— Имаш нужда от лечение — каза тя, но тонът ѝ беше някак отнесен.

— Точно това си търся — обърнах се към нея. — Опитвам се да разбера как точно работи менингитът. Не мисля, че това е чак толкова ужасно. Не искаш ли да знаеш как точно успяхме да премахнем дребния проблем на Сам?

Грейс сви рамене и се обърна напред върху въртящия се черен стол. Тъмнорусата ѝ коса падна над зачервените ѝ бузи и тя сведе очи към пода. Беше очевидно, че се чувства неловко.

— Всичко това свърши.

— Така си е — съгласих се.

— Ако имаш намерение да се заяждаш, няма да седя до теб — предупреди ме Грейс. — И без това не ми е добре. Май трябва да се прибера.

— Току — що казах „така си е“ — отбелязах. — Което трудно може да мине за заяждане, Грейс. Повярвай ми, ако наистина искаш да видиш тъмната ми стра...

— Дами? — Господин Грант стоеше до мен и местеше поглед от празния ми екран към все още изключения компютър на Грейс. —

Последния път, когато проверих програмата, установих, че трябва да имаме час по компютърни изкуства, а не социална беседа.

Грейс го погледна напрегнато.

— Ще ме пуснете ли да отида до сестрата? Главата ми... мисля, че синусите ми се възпаляват или нещо подобно.

Господин Грант огледа измъченото изражение, изписано върху зачервеното ѝ лице, след което кимна в съгласие:

— Обаче искам да ми донесеш бележка от лекарския кабинет — каза, след като Грейс му благодари и се изправи. Тя не ми каза нищо, докато си тръгваше, само почука с пръсти по облегалката на стола ми.

— Колкото до теб... — започна господин Грант, след което сведе поглед към все още разтворената на чина ми енциклопедия и така и не завърши изречението си. Просто кимна, по-скоро на себе си, и се отдалечи.

Върнах се към своето извънучебно изучаване на смъртта и болестите. Защото независимо какво си мислеше Грейс, аз знаех, че в Мърси Фолс проблемите никога нямаше да приключат.

[1] Наследствено заболяване на черния дроб. Част от симптомите са покриване на кожата с гнойни мехури, потъмняване на очите, оцветяване на зъбите в кафяво и понякога — костни и ставни изменения. — Б. пр. ↑

[2] Кожно заболяване — в тежки случаи кожата се изприщва, напуква и кърви. — Б. пр. ↑

[3] Кръгли червеи, паразитираш и в дебелото черво на човека. — Б. пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ГРЕЙС

По времето, когато Сам се прибра от книжарницата същата вечер, аз бях седнала на кухненската маса и записвах новогодишните си обещания.

Пишех новогодишни обещания, откакто бях навършила девет. Всяка година на Коледа се привеждах над кухненската маса под мътната жълта светлина, облечена в пуловера си с висока яка заради течението, което ставаше от вратата към терасата, и записвах целите си за следващата година в черния тефтер, който си бях купила за целта. След което всяка година на Коледа сядах на свършено същото място и си записвах какво бях постигнала през последните дванайсет месеца. Всяка година списъците изглеждаха идентично.

Само дето на последната Коледа не бях давала обещания. Прекарах цял месец, опитвайки се да не гледам през стъклената врата към гората и да не мисля за вълците и Сам. Седенето на кухненската маса и планирането на бъдещето ми се струваше като жестока шега в онзи момент.

Но сега, когато имах Сам и новата година беше започнала, този черен тефтер, подреден на рафта до учебниците и записките ми, не спираше да ме тормози с присъствието си. Сънувах как седя до кухненската маса, облечена в пуловера си с висока яка, сънувах как пиша упорито обещанията си, но листът си остава бял.

Така днес, докато чаках Сам да се прибере, установих, че вече не издържам. Взех тефтера от рафта и се насочих към кухнята. Преди да седна, изпих още два ибупрофена; двата, които сестрата в училище ми беше дала, в общи линии се бяха справили с главоболието ми, но исках да бъде сигурна, че то няма да се появи отново. Включих оформената като цвете лампа над масата и започнах да остря молива си, когато телефонът иззвъня. Станах и се приведох над плота, за да го вдигна.

— Ало?

— Здравсти, Грейс — трябваша ми няколко секунди, за да позная гласа на баща си. Не бях свикнала да го чувам глух и неясен заради смущенията по линиите.

— Всичко наред ли е? — попитах.

— Какво? О, да. Всичко е наред. Обаждам се просто за да ти кажа, че с майка ти ще се приберем към девет, защото ще ходим на гости при Пат и Типа.

— Хубаво — отвърнах. Вече знаех това, мама ми го беше казала тази сутрин, докато се разделяхме — аз отивах към училището, а тя към своето ателие.

Последва пауза.

— Сама ли си?

Значи *това* беше причината да ми се обажда. Въпросът накара гърлото ми да се стегне, въпреки че не знаех защо.

— Не — казах. — Елвис е тук. Искаш ли да си поговорите?

Татко се направи, че изобщо не ме е чул:

— Сам при теб ли е?

Изкуших се да му кажа, че е тук, просто за да видя какво ще отговори, но вместо това споделих истината:

— Не. Каня се да си пиша домашното.

Мама и татко бяха наясно, че със Сам сме гаджета — двамата не пазехме връзката си в тайна — но не знаеха какво се случва в действителност. Всяка нощ, когато Сам беше оставал при мен, те си мислеха, че спя сама. Родителите ми нямаха представа какво се върти в главата ми по въпроса за съвместното ми бъдеще с него. Те си мислеха, че става дума за обикновен тийнейджърски флирт, обречен да приключи бързо. Не че не исках да знаят истината, просто за момента тяхното невежество си имаше своите предимства.

— Хубаво — каза татко. В гласа му долових неизказано одобрение. Той беше доволен, че съм сама и си пиша домашното. Това трябваше да прави Грейс вечер и Господ щеше да я порази с добре насочена светкавица, ако нарушеше рутината. — Запланувала си спокойна вечер, а?

Чух как входната врата се отваря, а след това и стъпките на Сам по коридора.

— Да — отговорих, докато той влизаше в хола, понесъл калъфа на китарата си в ръка.

— Чудесно. Значи ще се видим по-късно — обеща татко. — Приятно учене.

Затворихме едновременно. Наблюдавах Сам, който мълчаливо свали палтото си и се насочи директно към кабинета.

— Здравсти, секси — казах, когато той се върна с извадената си от калъфа китара в ръка. Усмихна ми се, но очите му си останаха сериозни. — Струваш ми се напрегнат.

Сам се тръшна на дивана и плъзна пръсти по струните. Дочу се жален дисхармоничен акорд.

— Изабел дойде в книжарницата днес — каза той с въздишка.

— Наистина ли? И какво искаше?

— Някакви книги. Освен това ми каза, че е видяла вълци край къщата си.

Мислите ми веднага се насочиха към баща ѝ и ловната дружина, която беше повел в гората зад дома ми. По притесненото изражение на Сам съдех, че и той си мисли за същото.

— Това изобщо не е хубаво.

— Не е — съгласи се той. Пръстите му неспокойно се раздвижиха по струните, улучвайки инстинктивно един наистина красив минорен акорд. — Също така не е хубаво, че днес в книжарницата се появи ченге.

Оставих молива си и се приведох над масата към него.

— Моля? И какво искаше това ченге?

Той се поколеба.

— Оливия. Искаше да разбере дали според мен има вероятност тя да живее в гората.

— Моля? — повторих и усетих как настръхвам. Нямах начин някой да е предположил нещо подобно. Нямах начин. — Откъде би могъл да научи за това?

— Очевидно не мислеше, че тя се е превърнала във вълк, по-скоро се надяваше, че я крием тук или тя се е настанила някъде наблизо и ѝ помагаме. Казах му, че според мен Оливия не е човек, който си пада особено по живота сред природата, той ми благодари и си тръгна.

— Чудно. — Облегнах се назад в стола си и се замислих. Най-изненадващото в цялата ситуация май беше фактът, че не бяха разпитали Сам по-рано. Вече бяха разговаряли с мен за Оливия и

нейното „бягство“, но явно чак сега бяха направили връзката между мен и Сам. Свих рамене. — Според мен просто са следвали стандартната процедура и проверяват всеки, който е имал връзка с нея. Не мисля, че има за какво да се притесняваме. Имам предвид, че тя скоро ще се появи, нали така? Според теб кога младите вълци ще започнат да връщат човешкия си облик?

Сам не отговори веднага.

— В началото няма да останат в човешка форма за дълго. Ще бъдат наистина нестабилни. Всичко зависи от това колко е топъл денят. Освен това нещата са различни за всекиго, при това — много различни. Ситуацията е същата като с хората, които носят пуловери, докато други ходят по тениски — различни реакции на една и съща температура. Предполагам, че е възможно някои вече да са върнали човешката си форма поне веднъж през тази година.

Представих си как Оливия тича през горите в новото си вълче тяло, преди отново да се съсредоточа върху думите на Сам.

— Наистина ли? Вече? Това означава, че някой може да я е видял.

Сам поклати глава.

— Тя няма да бъде в човешка форма повече от няколко минути при това време. Съмнявам се, че са я видели. Тези трансформации не са нищо повече от... тренировки за по-късно. — Виждах, че в момента е далеч от мен, въпреки че бяхме в една и съща стая. Пред зарежия му в нищото поглед се нижеха спомени, може би от времето, когато самият той е бил млад вълк. Потреперих. Случваше се винаги, когато се замислех за Сам и родителите му. Усетих как някакво студено и отвратително чувство се разпростира в гърдите ми, докато Сам отново се наведе над китарата си. Известно време подрънква по струните, докато в крайна сметка не осъзнах, че е приключил с разговора, така че се върнах към списъка с обещанията си. Мислите ми обаче така и не можеха да се насочат към тях. В съзнанието ми продължаваше да изплува образът на Сам, трансформиращ се непрекъснато от човек във вълк, докато родителите му го наблюдават с ужас. Нарисувах си куб в горния край на страницата.

Най-накрая Сам отново се обади:

— Какво правиш? Изглеждаш ми подозрително творчески настроена.

— Съвсем мъничко — отвърнах, повдигайки вежди. Той се засмя, изсвири някакъв акорд и изпя:

— *Нима Грейс се отказа от своите числа / и отдаде се на думите прекрасни?*

— В това дори няма рима.

— *Изостави алгебрата тя / и описва смело чувства страстни.*

Намръщих му се:

— „Прекрасни“ не се римува добре със „страстни“. Пиша си новогодишните обещания.

— Римуват си се чудесно — настоя той. Сложи китарата си върху масата и седна срещу мен (инструментът издаде нисък, странно мелодичен звук, докато го оставяше), след което добави: — Искам да гледам. Никога не съм писал подобно нещо, бих искал да видя как става.

Придърпа тефтера ми към себе си и присви очи.

— Това пък какво е? „Обещание номер три: Да си избира колеж“. Не си ли избра колеж още миналата година?

Взех си обратно тефтера и бързо отгърнах на празна страница.

— Не. Бях разсеяна от един сладур, който се превърна във вълк. Това е първата година, в която не съм си изпълнила всичките обещания, и за това си виновен ти. Сега ще трябва отново да върна живота си в релси.

Усмивката му вече не беше толкова широка. Той изтегли стола си назад, облегна китарата на стената и взе лист и молив от шкафчето с телефона.

— Добре тогава, нека да си дадем нови обещания.

Аз написах: „Да си намеря работа“. Той — „Да продължа да обичам работата си“. Аз — „Да си остана все така лудо влюбена“. Той — „Да остана човек“.

— Защото винаги ще си остана лудо влюбен — уточни, без да вдига поглед от листа си.

Продължих да гледам закритите му от миглите жълти очи, докато най-накрая не ги вдигна към мен.

— Е, ще напишеш ли и в новия списък „Да си намеря колеж“? — попита.

— А ти? — попитах на свой ред, опитвайки се да прозвуча небрежно. Навлизахме в територията на първия си разговор, който

засягаше въпроса как точно ще изглежда животът ни оттук нататък, сега, когато Сам вече бе нормален човек. Най-близкият колеж до Мърси Фолс беше в Дълът, на около час път, а всеки от другите, които си бях избрала, преди да срещна Сам — доста по-далеч.

— Аз първи попитах.

— Ами да — отвърнах. Установих, че тонът ми е настъпателен, а не небрежен, както ми се искаше. Написах: „Да си избира колеж“, с шрифт, който видимо се различаваше от останалите обещания в списъка ми.

— Е, сега е твой ред — сърцето ми барабанеше в ритъм, който странно много напомняше за паника.

Вместо да отговори, Сам стана и отиде до кухнята. Наблюдавах го как слага вода на котлона, за да кипне, и изважда две пакетчета чай от горния шкаф. Незнайно защо тези толкова познати действия ме изпълниха с обич към него. Преборих се с желанието си да стана и да обвия ръце около кръста му.

— Бек искаше да следвам право — каза Сам замислено и плъзна показалец по ръба на любимата ми синя чаша. — Никога не ми го е казал, но подслушах един негов разговор с Улрик.

— Трудно ми е да си те представя като адвокат.

Сам се усмихна накриво и тръсна глава.

— Самият аз не мога да си се представя като адвокат. Всъщност не мога да си се представя като нищо, ако трябва да бъда честен. Знам, че това звучи... ужасно. Все едно нямам никакви амбиции. — Смръщи вежди замислено. — Но самата идея, че имам някакво бъдеще, все още е нова за мен. Допреди месец изобщо не съм си мислел, че бих могъл да отида в колеж. Не ми се иска да насилвам нещата.

Явно съм го гледала твърде напрегнато, защото бързо добави:

— Което не означава, че и ти трябва да чакаш, Грейс. Не искам да те спирам просто защото самият аз не мога да взема ясно решение.

Знаех, че думите ми ще прозвучат наивно, но въпреки това ги произнесох гласно:

— Можем да отидем някъде заедно.

Чайникът изсвири и Сам го махна от котлона.

— Някак се съмнявам, че един и същ колеж би бил подходящ едновременно за математически гений и момче, обсебено от мрачната поезия. Но може би е възможно. — Той погледна през кухненския

прозорец към сивкавите очертания на дърветата. — Въпреки това не знам дали изобщо ще мога да напусна това място. Когато и да било. Кой ще се грижи за глутницата?

— Нали точно затова бяха създадени младите вълци? — отсякох. Думите прозвучаха странно, изплъзвайки се измежду устните ми. Груби, безчувствени. Сякаш отношенията в глутницата бяха някакъв изкуствен, механичен процес, а те, естествено, не бяха такива. Никой не можеше да знае какви щяха да бъдат новите вълци. Освен Бек, разбира се, който вече не беше сред нас, за да ни каже какво да правим.

Сам потърка чело и притисна длан към очите си. Правеше го често, откакто се беше върнал:

— Аха, знам. Знам, че бяха създадени точно за това.

— Той би искал да отидеш — продължих. — И все още смятам, че бихме могли да си намерим колеж, в които да учим и двамата.

Сам се обърна към мен с пръсти, все така притиснати към слепоочията му, сякаш бе забравил, че са там.

— Това би било чудесно. — Той замълча за момент. — Наистина чудесно... Но първо бих искал да се срещна с новите вълци, да видя що за хора са. Така ще се почувствам по-добре. След това може би ще мога да замина. След като съм се убедил, че всичко е наред.

Задрасках с бързо движение думите „Да си избира колеж“.

— Ще те изчакам — казах.

— Не ме чакай прекалено дълго.

— Няма. Ако се окаже, че за нищо не ставаш, ще замина без теб. — Почуках с молива по зъбите си. — Мисля, че утре трябва да отидем, за да видим новите вълци. Както и Оливия. Ще се обадя на Изабел и ще я попитам за вълците, които е видяла в гората.

— Звучи ми като добър план — кимна Сам. След това се върна на масата и добави нещо в списъка си. Обърна с усмивка листа си към мен, за да мога да видя какво е написал.

„Да слушам Грейс“.

САМ

По-късно същата вечер се замислих за това, което бях включил в списъка си с обещания. Все неща, които бях искал, преди да осъзная какво бъдеще ми бе отредило ухапването от вълк. „Да напиша книга“, „да сформирам група“, „да получа признание като преводач на сложна

поезия“ или пък „да обиколя света“. Струваше ми се нереално да мисля отново за тези неща, след като бях прекарал години, убеждавайки себе си, че са невъзможни.

Опитах да си представя как попълвам молба за постъпване в колеж. Как започвам да си водя записки за бъдещия си роман. Как закачам обява на корковата дъска срещу пощенската кутия на Бек, в която пише: „Търси се барабанист“ Думите танцуваха в главата ми, искрящи, омайващи, изненадващо близки. Исках да ги добавя в списъка си, но просто... не можех.

Докато Грейс се къпеше, извадих отново листа и дописах:

„Да повярвам, че съм излекуван“.

ПЕТА ГЛАВА

КОУЛ

Бях човек.

Бях замаян, изтощен, объркан. Не знаех къде се намирам. Някои неща ми се губеха от последния път, когато бях буден; сигурно междуременно отново се бях трансформирал във вълк. Простенах и се завъртях по гръб, след което започнах да свивам и отпускам юмруците си, проверявайки каква част от силата ми се е върнала.

В това ранно утро наред гората беше страшно студено, мъглата все още не се беше вдигнала и отразила слънчевите лъчи, обгръщаше всичко наоколо в златисто сияние. Стволовете на най-близките до мен дървета се извисяваха към небето черни и величествени, но след метър-два цветът им избледняваше до пастелно сиво, а върховете им се губеха в бялата мъгла.

Лежах в проклетата кал. Можех да я усетя полепнала по раменете си. Когато вдигнах ръка, за да се изчистя, видях, че пръстите ми също са изцапани с кал. Приличаше на бебешко ако. Ръцете ми миришеха на езеро и не особено изненадващо, можех да чуя как водата се плиска някъде вляво от мен. Протегнах ръка и усетих водната повърхност с пръстите си.

Как се бях озовал тук? Помнех как тичах с глутницата, помнех и трансформацията, но си нямах и идея как съм се озовал на брега. Трябва да съм се трансформирал отново. Във вълк, после в човек. Логиката в тези разсъждения — или по-скоро пълната липса на логика — беше вбесяваща. Бек ми беше казал, че трансформациите ще станат по-контролирани с времето. Е, къде ми беше проклетият контрол?

Лежах, треперейки все по-силно, докато студът пронизваше кожата ми. Знаех, че скоро отново щях да се превърна във вълк.

Божичко, бях уморен. Вдигнах трепереци ръце над главата си, наслаждавайки се на гладката им кожа — повечето от белезите на предишния ми живот бяха изчезнали. Прераждах се на петминутни интервали.

Чух движение в гората край мен и се обърнах в съответната посока, за да посрещна потенциалната заплаха. Видях бяла вълчица, която ме наблюдаваше, полуприкрита зад близкото дърво. Изгряващото слънце обагреше козината ѝ в нюанси на розовото и златното. Зелените ѝ очи, странно тъжни, срещнаха моите и се задържаха върху тях. Имаше нещо наистина странно в начина, по който ме гледаше. Човешки очи, в които не се четеше укор или завист, жалост или гняв; лишени от емоция очи, които просто ме наблюдаваха мълчаливо.

Не можех да реша как ме караше да се чувствам този поглед.

— Какво зяпаш, ма? — изръмжах.

Вълчицата се завъртя безшумно и потъна сред мъглата.

Тялото ми отново бе разтърсено от чудовищни спазми и започна да променя формата си.

Не знаех колко време съм прекарал като вълк този път. Минути? Часове? Дни? Беше късна сутрин. Не се чувствах човек, но не се чувствах и вълк. Бях приклещен някъде между двете форми, докато умът ми се рееше между минало и настояще, сливащи се в едно цяло.

Мислите ми се отнесоха към седемнайсетия рожден ден на сестра ми, а после се стрелнаха към момента, когато сърцето ми спря да бие в клуб „Джозефин“. И си останаха там. Това определено не беше нощта, която бих искал да преживея отново.

Това бях аз, преди да се превърна във вълк: аз бях Коул Сейнт Клеър, фронтменът на група НАРКОТИКА.

Навън нощта в Торонто беше толкова студена, че собственият ти дъх замръзваше в гърлото и можеше да се задавиш с него, но в служебните помещения на клуб „Джозефин“ беше горещо като в ада, а горе — където се беше събрала тълпата — жегата беше дори по-страшна.

А тълпата беше дяволски огромна.

Сделката беше наистина страхотна, което не ми пречеше да нямам никакво желание да изляза на сцената за този концерт. Всъщност напоследък изобщо не ми се излизаше на сцената. Концертите просто се сливаха в едно общо цяло и можех да ги различа

единствено по това дали бях надрусан или не и дали това беше едно от онези кошмарни изпълнения, по време на които непрекъснато ми се пикаеше. Дори докато свирех пред публика, аз не се раздавах заради тълпата, а просто упорито преследвах някаква моя собствена идея за живота и славата, която си бях изградил още когато бях на шестнайсет, но напоследък губех интерес да го постигна в действителност.

Докато внасях синтезатора си, едно момиче, което се представи като Джаки, ни даде някакви хапчета, каквито не бях виждал преди.

— Коул — прошепна тя в ухото ми, привеждайки се толкова близо, сякаш познаваше самия мен, а не просто името ми — това нещо ще те отведе на места, където никога не си бил.

— Маце — казах, завъртайки инструмента си така, че да не го ударя в някоя стена, докато се промъквах през лабиринта от коридори зад сцената, — напоследък имам нужда от нещо доста сериозно, за да ме отведе, където и да е.

Тя ми се усмихна широко, а зъбите ѝ проблеснаха в жълтеникаво, отразили мътната светлина на лампите.

— Не се безпокой, знам от какво имаш нужда.

Почти се разсмях, но вместо това отворих с рамо някаква полуотворена врата. Погледнах над блестящите коси на Джаки и се провикнах:

— Вик, хайде бе. — След това отново сведох поглед към нея. — И ти ли си се надрусала със същото?

Джаки плъзна пръсти по ръката ми чак до ръкава на прилепналата ми тениска.

— Ако бях, щях да направя много повече от това просто да ти се усмихвам.

Протегнах се и докоснах ръката ѝ, почуквайки я с пръст, докато тя схвана какво имам предвид и я разтвори пред мен. Дланта ѝ беше празна. Плъзна я в джоба на джинсите си и измъкна найлонова торбичка. Вътре видях някакви електриково зелени хапчета, върху които бяха изписани две Т — та. Определено изглеждаха яко, но си нямах и идея какво е това.

В джоба ми телефонът започна да вибрира. В друг случай бих оставил гласовата поща да се включи, но в момента Джаки стоеше на пет сантиметра от мен, дишаше ми въздуха и честно казано, започваше да ме дразни. Извадих апарата и го притиснах до ухото си:

— Да?

— Коул, радвам се да те чуя. — Беше Бърлин, агентът ми. Говореше твърдо и бързо, както обикновено. Чуй това. „НАРКОТИКА превземат устремно сцената с последния си албум 13all. Virtuozният им, но откачен фронтмен Коул Сейнт Клеър, за когото много хора смятаха, че е изгубил вдъхновението си...“ — съжалявам, човече, цитирам точните думи — „...се завръща по-надъхан от всякога с тази тава, доказвайки, че световната слава, която получи още на шестнайсет години, не е случайна. Триото...“ Слушаш ли ме изобщо, Коул?

— Не — признах.

— А би трябвало. Това е статия на Елиът Фрай. — Когато не казах нищо, той допълни. — Спомняш ли си го, онзи Елиът Фрай, който те нарече невъзпитан, истеричен пикльо със синтезатор пред себе си? Е, за същия Елиът Фрай става дума. Феновете ще ви позлатят! Това е преломен момент! Достигнахте върха, човече!

— Страхотно — казах и му затворих. Обърнах се към Джаки:

— Дай ми цялата торбичка. После говори с Виктор — той е моят портфейл.

Така Виктор плати за хапчетата. От друга страна, аз ги поисках, така че в крайна сметка вината май беше моя.

А може би беше на Джаки, задето не ми каза какво представляват тези таблетки, но това все пак беше клуб „Джозефин“. Мястото, където можеше да откриеш всичката нова дрога, за която все още никой не бе наясно как точно действа. Безименни хапчета, чисто нови прахове, искрящи мистериозни течности в стъклени епруветки. Пък и това не беше най-лошото нещо, което бях карал Виктор да прави.

В сумрачната си стая зад сцената, докато чакахме шоуто да започне, Виктор изпи едно от зелените хапчета с бира, докато Джеръми-моето-тяло-е-моят-храм го наблюдаваше, стиснал бутилката си със зелен чай. Аз изгълтах няколко, прокарвайки ги с „Пепси“ Не знам колко точно. По времето, когато излизах на сцената, вече бях убеден, че Джаки ме е прекарала с тази дрога — все още не чувствах абсолютно нищо. Започнахме да свирим и тълпата полудя — тела се притискаха към сцената, ръце се издигнаха във въздуха, множество гласове закрепяха името на групата ни.

Зад барабаните си Вик им извика нещо в отговор. Беше се надрусал зверски, така че хапчетата на Джаки явно бяха свършили

работа в неговия случай; От друга страна, не ти трябваше много, за да надрусаш Виктор. Проекторите осветяваха части от тълпата — извит нагоре врат, проблясък на устни, женски крак, увит около някого, с когото момичето танцуваше. Главата ми запулсира в барабанния ритъм на Виктор, сърцето заблъска в гърдите ми. Сложих слушалките с микрофона на главата си. Пръстите ми докоснаха горещата кожа на врата ми, докато го правех, и чух как някакво момиче изпищя името ми. Очите ми я откриха изненадващо бързо в тълпата. Кожата ѝ изглеждаше бяла като мрамор на фона на черното ѝ потниче. Виеше името ми, сякаш самото му произнасяне ѝ причиняваше физическа болка, а зениците ѝ бяха толкова разширени, че изглеждаха съвършено черни и бездънни. По някаква необяснима причина ми напомни за сестрата на Виктор — нещо в извивката на носа или в невъзможно ниската талия на прилепналите по адски слабите ѝ крака джинси. Разбира се, беше абсолютно невъзможно Анджи да се появи в клуб като този.

Изведнъж се почувствах така, сякаш се намирах някъде другаде. Не усещах възбуда от това, че някакви момичета пищят името ми. Пък и сърцето ми бе започнало да бие толкова силно, че заглушаваше музиката, така че момичетата в момента определено бяха без значение.

Беше дошъл моментът, в който трябваше да се включа, присъединявайки гласа си към все по-бързия барабанен ритъм на Виктор, но просто не можех да го сторя, а Виктор се беше увлякъл прекалено много, за да забележи този факт. Танцуваше и подскачаше на мястото си, оставяйки впечатлението, че единственото нещо, което го задържа да не отлети, е тежестта на палките в ръцете му.

Точно пред мен, сред множеството от оголени женски коремчета и вдигнати във въздуха потни ръце, забелязах някакъв мъж, който стоеше неподвижен. Светлините и лазерите го осветяваха на моменти и аз бях запленил от стабилната му стойка, от това, че не помръдваше от мястото си, въпреки че хората от тълпата непрекъснато се блъскаха в него. Стоеше и ме наблюдаваше, присвил очи, смръщил вежди.

Докато го гледах, отново си спомних аромата на дома си, намиращ се толкова далеч от Торонто.

Зачудих се дали този мъж беше истински. Зачудих се дали в цялото това проклето място изобщо има нещо истинско.

Той скръсти ръце пред гърдите си, продължавайки да ме наблюдава, докато сърцето ми блъскаше така, сякаш се опитваше да пробие гърдите ми и да отлети нанякъде.

Трябваше да направя нещо, за да го задържа в себе си, но не знаех какво. Пулсът ми продължи да се ускорява, докато сърцето ми не избухна в експлозия от топлина; лицето ми се удари в клавишите на синтезатора, а в залата отекна мелодичен звук. Опитах се да се задържа за стойката на инструмента си с ръка, която вече не ми принадлежеше.

Паднах върху сцената и усетих как нещо припламна в главата ми при удара ѝ с пода. Видях изпепеляващия поглед на Виктор, който най-сетне се беше усетил, че не съм се включил в парчето.

След това затворих очи на сцената в клуб „Джозефин“.

Бях приключил с НАРКОТИКА. Бях приключил с Коул Сейнт Клеър.

ШЕСТА ГЛАВА

ГРЕЙС

— Знаеш ли — промърмори Изабел, — когато ти казах да ми се обадиш през уикенда, нямах предвид да ми се обадиш, за да ме извлечеш да трамбовам сред дърветата при температура под нулата.

Тя ми се намръщи. Нямаше как да не забележа, че изглеждаше странно на място в тази студена пролетна гора. Носеше бяло палто с обшита с кожи качулка, която очертаваше бледото лице и леденосините ѝ очи. Приличаше на някаква скандинавска принцеса.

— Не е под нулата — отбелязах, изритвайки малко мек сняг с върха на обувката си. Всъщност времето изобщо не е лошо, пък и ти искаше да излезеш от къщи, нали така?

Наистина не беше лошо. Топло беше, а на повечето огрени от слънцето места снегът бе започнал да се топи и само под дърветата все още имаше пухкави преспи. Повишилата се с няколко градуса температура придаваше доста по-приятен вид на пейзажа, а първите пролетни цветове отмиваха зимната сивота. Въпреки че студът все още вледеняваше върха на носа ми, а ръцете ми бяха скрити в топлия уют на ръкавиците.

— Всъщност ти би трябвало да водиш — отбелязах. — Ти си тази, която ги е видяла тук.

Гората, която се разпростираше зад голямата къща на семейство Кълпепър, ми беше непозната. Наоколо се издигаха множество борове, както и някакви дървета със съвършено прави сиви стволлове, каквито не бях виждала досега. Бях сигурна, че Сам знаеше как точно се наричат.

— Виждала съм ги — натърти Изабел, — не съм търчала из гората след тях. — Въпреки това ускори леко крачка, за да ме настигне, и двете продължихме да се движим рамо до рамо, заобикаляйки храстите и падналите дървета. — Просто знам, че се появяват някъде от тази посока, и съм ги чувала да вият откъм езерото.

— Езерото Ту Айлънд? — попитах. — Далеч ли е оттук?

— В тези условия определено ще ни се стори по-далеч, отколкото е в действителност — измърмори Изабел. — Какво изобщо правим тук? Плашим вълците? Търсим Оливия? Ако знаех, че Сам ще дойде при теб, за да ти мрънка по въпроса като малко момиченце, изобщо нямаше да му казвам нищо.

— Всичко, което изброи — отвърнах. — Освен частта с мрънкането. Сам просто е притеснен. Мисля, че има основания да бъде.

— Хубаво. Както кажеш. Смяташ ли, че наистина има шанс Оливия вече да се е трансформирала? Защото ако не е така, можем да пренасочим утринната си разходка към колата ми и да отидем някъде, за да пием кафе.

Бутнах някакъв изпечил се на пътя ми клон и присвих очи; стори ми се, че видях водни отблясъци сред дърветата.

— Сам каза, че не е прекалено рано и младите вълци най-вероятно ще се трансформират поне за малко — обясних. — Особено ако е топло. Като днес. Може би.

— Хубаво, но след като в крайна сметка не я открием, ще отидем на кафе. — Изабел посочи с ръка някъде напред. — Ето ти го и езерото. Сега доволна ли си?

— Аха.

Намръщих се, когато забелязах, че дърветата тук изглеждаха някак различно. Бяха по-раздалечени и на равни разстояния едно от друго. В корените им бяха покарали нови зелени филизи. Спрях се, когато забелязах нещо цветно, подаващо се изпод килима от сухи листа в краката ни. Минзухар. Мъничък син цвят, нежно обгърнал жълтата си чашка. На няколко инча от него видях още пролетна зеленина, както и други две цветя. Това бяха първите следи на пролетта, но и нещо повече — следи от човешко присъствие на сред гората. Исках да приклепна и да докосна цветовете на минзухарите, за да се убедя, че са истински. Но изпитателният поглед на Изабел ме накара да остана права.

— Какво е това място?

Изабел прескочи някакъв клон, за да застане до мен, и погледна към скупчените пред нас малки смели цветенца, които студът не бе успял да уплаши.

— О, това ли? В славните дни на нашата къща, преди да заживеем в нея, старите собственици са имали алея, която да води към езерото, и градинка тук. До водата има няколко пейки, както и статуя.

— Може ли да ги видя? — попитах, запленена от идеята за този малък, скрит сред пущинака свят.

— Ами ние всъщност сме насред тази градинка. Едната пейка е ей там. — Изабел направи няколко крачки и ритна каменната пейка с ботуша си. Беше покрита със зелен мъх, разнообразяван на места от блестящи оранжеви лишеи, така че може би изобщо нямаше да я забележа, ако Изабел не ми я беше показала. Сега, когато вече знаех какво да търся, можех ясно да различа формата на седалката, както и друга пейка на около метър от първата. Видях и статуята — жена, вдигнала ръце пред устата си, сякаш бе възхитена от нещо, гледаше към езерото. В основата ѝ се бяха сгушили някакви неразцъфнали цветя, а сред пресните, в сенките на дърветата, забелязах още минзухари.

Зад мен Изабел прокара крак през листата.

— Погледни надолу. Това под нас е камък. Открих го миналата година.

Изритах листата встрани, както беше направила тя, и усетих как обувката ми се удари в твърдата настилка. Истинската цел на импровизираната ни експедиция моментално беше забравена. Продължих да разчиствам листата с крак, оголвайки плочите отдолу.

— Изабел, това не са просто камъни. Погледни. Това е въъ... въъ... — не можех да се сетя за думата, с която да опиша разкрилите се пред очите ми фигури.

— Мозайка — довърши Изабел, загледана в странните форми под краката си.

Взех една пръчка, приклеках и изчистих листата от няколко плочи. Повечето от камъните бяха с естествен цвят, но сред тях имаше и ярки късчета, обагрени в синьо и червено. Разкрих още малко от мозайката и видях, че извиващите се линии се събират в старомодно изображение на усмихнато слънце. Почувствах се странно да открива това сияещо сред лъчите си лице под мъртвите загниващи листа.

— На Сам много щеше да му хареса — промълвих.

— Къде е той всъщност? — попита Изабел.

— Проверява гората зад къщата на Бек. А трябваше да бъде тук с нас! — Можех ясно да си представя блясъка в очите му, когато види за първи път мозайката и статуята. Сам живееше заради подобни неща.

Нещо под пейката привлече вниманието ми, връщайки ме в реалния свят. Дълъг, тънък, мръснобял... кокал. Протегнах се и го вдигнах, оглеждайки следите от зъби по него. Докато го правех, забелязах още кости, разпилени наоколо, някои — полузаровени в листата. Видях и наполовина скрита под пейката стъклена купа. Беше мръсна и изподраскана, но определено не беше антика. Отне ми едва няколко секунди, за да събера две и две. Изправих се и се обърнах към Изабел:

— Хранила си ги, нали?

Тя присви очи и ме изгледа мрачно, но не каза нищо.

Измъкнах купата и изтръсках двете листа, попаднали на дъното и.

— С какво си ги хранила?

— С бебета — отговори сприхаво Изабел.

Повдигнах вежди.

— С месо. Не съм идиотка. Освен това им оставях храна само когато беше наистина студено. Пък и най-вероятно тъпите миещи се мечки са я изяждали.

Гласът ѝ звучеше предизвикателно, почти гневно. Бях на път да ѝ кажа нещо мило по повод скритата ѝ състрадателност, но острата нотка в тона ѝ ме накара да се спра навреме. Наместо това се пошегувах:

— Или пък някоя месоядна сърна, която иска да добави малко допълнителни протеини към диетата си.

Изабел ме дари с колеблива усмивка, която — както винаги при нея — изглеждаше някак самодоволна.

— Аз мисля, че всичката храна най-вероятно е била изядена от Йети, Голямата стъпка.

И двете подскочихме, когато откъм езерото се чу остър писък, наподобяващ зловец смях, последван от плисък на вода.

— Господи — отрони Изабел и се хвана за стомаха.

Поех си дълбоко дъх:

— Гмурец. Сигурно сме го уплашили.

— Разходките сред природата са силно надценени. Както и да е — не мисля, че Оливия е някъде наоколо, щом *ние* уплашихме гмурца. Все си мисля, че болезнената трансформация на вълк в момиче би вдигнала малко повече шум от нас.

Трябваше да призная, че в думите ѝ имаше смисъл. Освен това все още не бях съвсем сигурна какви точно биха били последствията от евентуалното завръщане на Оливия в Мърси Фолс, така че една малка частица от мен почувства облекчение.

— Е, дойде ли най-сетне време да прием кафе?

— Аха — отвърнах, но въпреки това направих няколко крачки към езерото. Сега, когато знаех за каменната мозайка под краката си, осъзнах колко нетипична бе тази повърхност; колко неестествена и различна от меката горска пръст. Застанах до статуята на жената и притиснах пръсти към устните си, загледана в попадналата в рамката на оголените дървета блестяща водна повърхност и черноглавия гмурец, плуващ на повърхността. След малко осъзнах, че в момента имитирам доста точно позата на каменната женска фигура, замръзнала в изражението си на вечна възхита.

— Виждала ли си това?

Изабел дойде до мен.

— Природа — промърмори презрително. — По-добре си купи картичка. Хайде да си ходим.

Не помръднах. Вече не съзерцавах пейзажа — погледът ми се бе насочил към гората. Пулсът ми се ускори.

— Изабел — прошепнах, замръзнала на място.

От другата страна на статуята лежеше вълк, а сивата му козина се сливаше с цвета на гниещите листа. Тялото беше почти скрито от тях, като ясно видими бяха само черният нос и част от ухото му.

— Мъртъв е — отбеляза Изабел, без да си прави труда да шепне. Има шума върху него — най-вероятно е там от доста време.

Сърцето продължаваше да блъска в гърдите ми; трябваше да напомня сама на себе си, че Оливия се бе превърнала в бял, а не в сив вълк. Колкото до Сам — той беше в безопасност, прикован към човешкото си тяло. Този вълк не можеше да бъде нито един от двамата.

Но можеше да бъде Бек. Оливия и Сам бяха единствените, които значеха нещо за мен, но Бек беше много важен за Сам. Бек беше сив вълк.

Моля те, Господи, нека това не е Бек.

Преглътнах и коленичих до тялото, докато Изабел остана права до мен, ровейки с крак в листата. Съборих внимателно сухия лист, който скриваше муцуната на вълка, и почувствах острата козина дори през ръкавицата си. Наблюдавах като хипнотизирана как сплъстените сиви, черни и бели косъмчета продължиха да се движат секунда след като отместих дланта си. Внимателно дръпнах нагоре клепача на едно от полупритворените очи. Мътното сиво око, толкова нетипично за вълк, беше вперило мъртъв взор в някакво място далеч отук. Очите на Бек не бяха такива. Облекчена се надигнах до клекнало положение и вдигнах поглед към Изабел.

Докато аз произнасях: „Чудя се кой ли е това“, тя каза: „Чудя се какво ли го е убило“.

Прокарах ръка по тялото. Вълкът лежеше на една страна, предните и задните му крака бяха кръстосани, а опашката лежеше зад него като прекършен флаг. Прехапах устната си, после казах:

— Не виждам никаква кръв.

— Обърни го — посъветва ме Изабел.

Хванах внимателно краката на вълка и го извъртях на другата му страна; тялото почти не беше вкочанено — въпреки падналите върху него листа, вълкът бе умрял наскоро. Потръпнах в очакване да видя нещо наистина гадно, но и от другата страна нямаше видими наранявания.

— Може би просто е починал от старост — предположих. Рейчъл имаше куче, когато се запознахме с нея — златен ретрийвър с прошарена козина и побеляла от старост муцуна.

— Този вълк не ми изглежда особено стар — усъмни се Изабел.

— Сам каза, че вълците умират около петнайсет години след последната си трансформация — напомних. — Може би това се е случило и с него.

Повдигнах муцуната, за да потърся по нея бели или сиви косми. Чух отвратеното възклицание на Изабел, преди да забележа какво го бе предизвикало. Муцуната бе покрита с петна засъхнала кръв. Помислих си, че може би е останала от последната му плячка, докато не осъзнах, че по половината на челюстта му, която бе лежала върху земята, също имаше кръв. Това определено беше кръвта на вълка.

Преглътнах отново, защото беше започнало да ми се гади. Не исках Изабел да ме помисли за някоя гнуслива лигла, затова продължих с предположенията:

— Може би го е блъснала кола и се е довлякъл дотук.

Изабел издаде някакъв гърлен звук, който можеше да означава погнуса или презрение.

— Не е това. Виж му носа.

Беше права — от ноздрите се бяха процедили две тънки засъхнали струйки, присъединяващи се към по-големите петна край бърните му.

Не можех да спра да ги гледам. Ако Изабел не беше тук, не знам колко дълго щях да клеча така и да държа муцуната му в ръцете си, наблюдавайки този звяр... този човек умрял със собствената си кръв, полепнала по лицето му.

Но Изабел беше тук, така че внимателно поставих муцуната обратно земята. Прокарах облечения си в ръкавица пръст през меката козинка край челюстите. Усетих някакъв зловец подтик отново да повдигна муцуната, за да видя кръвта по нея.

— Мислиш ли, че е бил болен? — попитах.

— Е, със сигурност не е умрял от нещо здравословно — изсумтя Изабел. После сви рамене. — Може просто да му е потекла кръв от носа. Дали вълците получават кръвотечение от носа? Сигурно могат просто да вдигнат муцуни и да убиват времето, докато кръвта спре, като си вият.

Стомахът ми се беше стегнал от лошо предчувствие.

— Грейс, хайде. Може да е било и някаква травма на главата. Или пък от животни, които са гризали трупа, след като вече е умрял. Или множество други отвратителни неща, за които не планирам да мисля преди обяд. Във всеки случай той е мъртъв. Точка. Край.

Погледнах към безжизненото сиво око.

— Може би трябва да го погребем.

— А може би първо трябва да пийнем кафе.

Надигнах се, изтупвайки пръстта от коленете си. Дълбоко в мен се беше загнездило чувството, че сме оставили нещо недовършено. Някакво неясно безпокойство. Може би Сам щеше да знае повече. Опитах се гласът ми да прозвучи небрежно:

— Хубаво. Нека да отидем някъде, където да се стоплим, а аз ще се обадя на Сам. След това той може да дойде до тук и да погледне за какво става дума.

— Почакай — каза Изабел. Извади телефона си, насочи го срещу вълка и направи снимка. — Нека да използваме мозъците си. Добре дошла в света на модерните технологии, Грейс.

Погледнах към дисплея на телефона. Покритата с кръв муцуна от реалния свят изглеждаше някак обикновена и невинна на снимката. Ако не бях видяла трупа, надали щях да си помисля, че с този вълк се е случило нещо нередно.

СЕДМА ГЛАВА

САМ

Седях в закувалнята „При Кели“ от около петнайсет минути и наблюдавах как сервитьорката снове бързо между клиентите в сепаретата, подобно на пчела, която прелита от цвят на цвят.

Грейс почука от външната страна на стъклото — тъмен силует на фона на ясносиньото небе; едва успях да различа светлия полумесец на усмивката ѝ, последвана от бърза въздушна целувка, преди двете с Изабел да се насочат към входа.

Малко по-късно Грейс приседна до мен, досегът на джинсите ѝ с вечно мръсните червени седалки бе озвучен от мазно проскърцване. Бузите и носът ѝ бяха зачервени от студа навън. Тя се протегна към мен, за да докосне лицето ми, преди да ме целуне, и аз бързо се отдръпнах.

— Какво има? Да не би да смърдя на нещо? — попита, но в гласа ѝ не долових раздразнение. Остави ключа от колата и мобилния си телефон на масата и се пресегна през мен, за да вземе менюто.

Все така отдалечен максимално от нея, посочих към ръкавиците ѝ.

— Всъщност наистина смърдиш. Ръкавиците ти миришат на вълк. При това — по лош начин.

— Благодаря за подкрепата, човековълк — усмихна се Изабел. Когато Грейс ѝ подаде менюто, тя поклати глава в знак на отрицание и добави. — Цялата кола вони на мокро куче.

Не бях сигурен дали подобно сравнение беше правилно. Да, бях подушил обичайната мускусна миризма на вълк, идваща от ръкавиците на Грейс, но в нея имаше и още нещо... някакъв неприятен нюанс, който подразни все още крайно изостреното ми обоняние.

Грейс измърмори:

— Хубаво де. Ще ги оставя в колата. Не е нужно да се дърпаш от мен, все едно съм прокажена. Ако сервитьорката се появи, ми поръчай кафе и нещо с бекон, става ли?

Когато стана от масата, двамата с Изабел потънахме в неловко мълчание, нарушавано единствено от звучащата в заведението песен на Мотаун и тракането на чинии от кухнята. Аз изучавах назъбената сянка, която солницата хвърляше върху чашката с пакетчетата захар, докато Изабел бе забила поглед в ръкава на пуловера си. Най-накрая каза:

— Направил си още едно птицеподобно нещо.

Вдигнах жерава, който бях сгънал от салфетката си, докато ги чаках. Беше нескопосано направен, понеже салфетката не беше точен квадрат.

— Аха.

— И защо?

Потрих носа си, опитвайки да се отърва от миризмата на вълк.

— Не знам. Има една японска легенда, че ако си направиш хиляда хартиени жерава, едно твое желание ще се сбъдне.

Вечно повдигнатата дясна вежда на Изабел накара усмивката ѝ да изглежда жестока.

— А имаш ли си желание?

— Не — отговорих, докато Грейс седнаше обратно до мен. — Всичките ми желания вече се сбъднаха.

— И какво си пожела? — намеси се тя в разговора.

— Да те целуна.

Тя се приведе към мен, оголвайки шията си, и аз я целунах точно под ухото, преструвайки се, че вече не усещам острата миризма на вълк по кожата ѝ. Изабел присви очи, въпреки че устните ѝ продължиха да се усмихват, и разбрах, че тя някак бе успяла да долови нежеланието ми да се докосвам до Грейс в този момент.

Отклоних поглед към сервитьорката, която беше дошла, за да вземе поръчката. Грейс си поръча кафе и хамбургер с бекон, марули и домати. Аз си взех супата на деня и чаша чай. Изабел поиска само кафе, и измъкна пликче със зърнена закуска от малката си кожена чантичка, щом сервитьорката се отдалечи.

— Някаква хранителна алергия? — попитах.

— Да. Към гадна храна — изсумтя Изабел. — Алергична съм и към разни неща, от които капе мазнина. Там, където живеехме някога, имаше истински кафенета. В това градче, когато поискам панини^[1], всички ми казват „наздраве“.

Грейс се разсмя, взе хартиения ми жерав и раздвижи главичката му, карайки го да размаха крилца.

— Някой ден ще си организираме специално панини пътушение до Дълът, Изабел. Дотогава и беконът ще ти се отрази добре.

Изабел направи кисела физиономия:

— Ако под добре разбираш, че от него ще надебелея и ще се обрина могъщо, със сигурност си права. Така или иначе, Сам, май е крайно време да поговорим за трупа. Какво мислиш по въпроса? Грейс каза, че си споменавал нещо за вълците, които са живели повече от петнайсет години след последната си трансформация.

— Прелестно, Изабел — измърмори Грейс, хвърляйки ми бърз поглед, за да види как съм реагирал на думата „труп“. Но тя вече ми беше казала по телефона, че вълкът не е бил Бек, Пол или Улрик, така че реакция всъщност нямаше.

Изабел сви рамене с изражение, което показваше, че не вижда повод да се извинява, след което отвори капачето на телефона си и го плъзна по масата към мен.

— Визуална улика номер едно.

Завъртях странично апарата сред трохите по масата. Стомахът ми се сви на топка, когато видях вълка на дисплея. Очевидно беше мъртъв, но тъгата, която изпитах, беше някак незначителна. Никога не го бях познавал като човек.

— Мисля, че си права — произнесох бавно след малко. — Виждам го единствено като вълк, което означава, че наистина трябва да е умрял от старост.

— Не мисля, че става дума за естествена смърт — каза Грейс. — Освен това по муцуната му нямаше бели косми.

Вдигнах рамене.

— Знам само това, което Бек ми каза някога. Че ние имаме... имахме... — не знаех какво време да използвам сега, когато вече не бях един от тях — ... десет или петнайсет години, след като сме спрели да се трансформираме. Нормалното времетраене на вълчия живот.

— Имаше кръв по носа му — настоя Грейс почти гневно, сякаш фактът, че я бях принудил да произнесе тези думи, я бе раздразнил.

Завъртях телефона пред себе си, опитвайки се да видя размазаното изображение от различни ъгли. Не забелязвах нищо, намекващо за насилствена смърт.

— Не беше много — допълни Грейс. — Някой от другите вълци, които са умирали, имал ли е кръв по муцуната си?

Опитах се да си спомня различните членове на глутницата, които бяха починали, докато живеех в къщата на Бек. В мислите ми изплуваха отделни образи — Бек и Пол, носещи лопати и мушамы, Улрик, който пее *Защото той е чудесен другар*^[2]...

— Не мога да си спомня ясно нито един от тях. Може би някой го е ударил по главата — предположих. Упорито се стараех да не мисля за човека, скрит под вълчата кожа.

Грейс не каза нищо, защото в този момент сервитьорката донесе храната и напитките ни. За известно време настана тишина, докато слагах захар в чая си, а Изабел правеше същото със своето кафе. Грейс замислено изучаваше хамбургера си.

Изабел първа наруши мълчанието:

— Като за подобна гадна закусвалня, предлагат наистина отлично кафе.

Част от мен оцени факта, че тя дори не си направи труда да провери дали сервитьорката се е отдалечила достатъчно, за да не чуе думите ѝ — беше забавно да наблюдаваш подобен откровен непукизъм. Въпреки това другата, по-голяма част от мен оцени факта, че момичето, до което седях, беше именно Грейс. Която прочее прониза Изабел с поглед, в който ясно се четеше посланието: *понякога се чудя защо изобщо излизам с теб*.

— Внимание — казах, кимвайки към входа на заведението. — Приближаваща опасност.

Бях забелязал Джон Маркс, по-големия брат на Оливия.

Нямах никакво желание да разговарям с него и първоначално изглеждаше, че няма и да ми се наложи, защото Джон не ни беше забелязал. Насочи се директно към бара и си придърпа стол, изгърбвайки високото си тяло, за да се облегне на лакти. Сервитьорката му занесе кафе, преди да е поръчал каквото и да било.

— Джон е секси — отбеляза Изабел с тон, който предполагаше, че това е по-скоро недостатък.

— Изабел — просъска Грейс, — мисля, че ще е добра идея да превключиш непукизмометъра си на графа „умерено“.

Изабел присви устни.

— Какво толкова съм казала? Оливия не е мъртва.

— Ще отида и ще го поканя да седне при нас — отсече Грейс.

— О, не. Моля те, недей да го правиш — казах бързо. — Ще ми се наложи да лъжа, а знаеш, че не съм добър в това.

— Да, обаче аз съм — каза Грейс. — Освен това ми се вижда нещастен. Ей сега се връщам.

И така тя се върна след минутка, следвана от Джон, и отново се настани до мен. Джон остана изправен до масата, видимо притеснен, докато Изабел съвсем умишлено се забави с няколко секунди повече от необходимото, преди да се отмести, за да му направи място.

— Е, как си? — попита Грейс съчувствено, облягайки лактите си на масата. Може и да си въобразявах, но нещо в тона ѝ ми подсказа, че знае отговора на въпроса, който задава, и сякаш излъчваше самодоволство от този факт.

Джон погледна към Изабел, която не особено тактично се бе отдръпнала максимално далеч от него и се беше облегла на перваза на прозореца, след което се приведе към двама ни с Грейс:

— Получих имейл от Оливия.

— Имейл — повтори Грейс като ехо. Гласът ѝ съдържаше перфектното съчетание от равни дози надежда, недоверие и деликатност. Точно каквото можеше да се очаква от скърбящо момиче, което се надява, че най-добрата ѝ приятелка е жива. Само дето Грейс знаеше, че Оливия е жива.

Извърнах очи към нея.

Тя ме игнорира, задържайки изпълнения си с невинност и напрежение поглед върху Джон.

— И какво пише в него?

— Че тя е в Дълът. И ще се прибере скоро! — Джон вдигна ръце във въздуха. — Направо не знаех дали трябва да се надрискам от облекчение, или да закрепя пред монитора. Как е способна да причини нещо подобно на мама и татко? След което просто да напише: „Скоро ще се прибера“. Все едно е отишла при някакви свои приятели и сега ни информира, че гостуването ѝ е приключило. Имам предвид — да,

наистина се радвам, че тя е добре, но Грейс, разбери ме, зверски съм й ядосан.

Той се облегна назад, а изражението му подсказваше, че е изненадан от самия себе си, задето е споделил толкова много. Кръстосах ръце на гърдите си и се приведох към масата в опит

да потисна пристъпа на ревност, който бях изпитал, когато Джон произнесе името на Грейс с толкова много чувство, все едно между двамата има някаква връзка. Начинът, по който любовта изважда на показ недостатъците ни, определено е странен.

— Кога? — продължи Грейс. — Кога е казала, че ще се прибере? Джон сви рамене.

— Не е споменала нищо повече от „скоро“.

Лицето на Грейс грейна в усмивка.

— Най-важното е, че е жива.

— Аха — очите на Джон също блестяха, сякаш отразили емоциите на Грейс. — Ченгетата ни казаха, че... не бива да се надяваме прекалено много. Неведението какво точно се е случило... то беше най-страшното.

— Като си говорим за ченгета — обади се Изабел, — показва ли им имейла?

Грейс й хвърли мрачен поглед, който бързо се стопи в отговор на нежна усмивка в мига, когато Джон отново се обърна към нея. Изглеждаше гузен.

— Не исках да ги слушам как ми обясняват, че имейлът може да не е от нея, да е някаква измама. Предполагам... предполагам, че ще им го покажа. Защото те могат да проследяват подобни неща, нали така?

— Могат — каза Изабел, докато гледаше към Грейс, а не към него. — Чувала съм, че ченгетата могат да проследят айпиадреса, или както там го наричат. Така че ще могат да определят откъде е изпратено писмото. Кое то може да е дошло и отнякъде тук, от Мърси Фолс.

В гласа на Грейс се долови гняв:

— Но ако е изпратено от интернет кафе в някой голям град като Дълът или Минеаполис, подобно проследяване няма да свърши никаква работа.

Джон я прекъсна.

— Не знам дали наистина бих искал полицията да довлече Оливия обратно вкъщи, ритаща и пищяща. Искам да кажа, че тя е почти на осемнайсет и не е глупава. Липсва ми, но съм убеден, че трябва да е имала сериозна причина, за да ни напусне.

Всички погледнахме към него, но в очите ни се четяха различни неща. Аз си мислех, че това беше нещо ужасно зряло и безкористно от негова страна, изражението на Изабел ясно казваше: *абе ти да не би да си пълен идиот?* Грейс го гледаше с възхищение.

— Ти си наистина страхотен брат — каза тя.

Джон сведе очи към чашата си с кафе.

— Аха. Не знам, може и така да е. Както и да е, имам часове, така че ще е най-добре да изчезвам.

— Часове в събота?

— Професионална специализация — обясни Джон. — Ще ми даде допълнителен шанс да се измъкна от вкъщи. — Той стана и измъкна няколко банкноти от джоба си. — Ще платите ли на сервитьорката за кафето ми, когато се появи?

— Мда — каза Грейс. — Ще се видим пак по някое време, нали?

Джон кимна и се запъти към изхода. Веднага щом вратата се затвори зад гърба му, Изабел се плъзна отново в центъра на седалката си, за да застане лице в лице с Грейс.

— Това беше възхитително! Грейс, така и не си споделяла с мен, че си имала нещастieto да се родиш без мозък! Защото това е единственият начин, по който мога да си обясня защо си направила тъпотия с такива космически пропорции.

Не бих използвал същите думи, но определено си мислех същото.

Грейс махна с ръка.

— Стига де. Направих го последния път, когато бях в Дълът. Искан да им дам някаква надежда. Пък и си мислех, че това е добър начин да накарам ченгетата да не се престарават особено много в издирването, защото цялата история ще изглежда като отегчително и почти законно бягство от дома вместо като евентуално отвличане от потенциален психопат. Виждаш ли, използвах именно мозъка си.

Изабел изтръска малко от зърнената си закуска в шепата.

— Е, аз мисля, че не е трябвало да се замесваш в тази история. Сам, кажи й да не се замесва.

Почувствах се между чука и наковалнята и измърморих:

— Грейс е много умна.

— Грейс е много умна — повтори Грейс думите ми, гледайки към Изабел.

— В повечето случаи — добавих.

— Може би трябва да му кажем — продължи Грейс, без да ми обръща внимание.

Двамата с Изабел я зяпнахме.

— Какво? Той ѝ е брат. Обича я и иска да бъде щастлива. Освен това не разбирам кому е нужна цялата тази тайнственост, при положение че всичко има научно обяснение. Да, по-голямата част от хората определено биха възприели нещо подобно по неправилен начин. Но тук си говорим за членове на семейството! Те ще ни разберат, ако им обясним, че става дума за нещо естествено и логично, а не за някакво зловещо проклятие, което превръща човека в звяр.

Нямах думи, за да опиша ужаса, който ме скова даже при мисълта за подобна идея. А дори не бях сигурен защо тя предизвика толкова силна реакция в мен.

— Сам — гласът на Изабел ме откъсна от мислите ми и чак сега осъзнах, че просто стоя сковано и прокарвам показалец по един от белезите върху китките си. Изабел се обърна към Грейс. — Това определено е най-глупавата идея, която някога съм чувала, освен ако целта ти не е Оливия да попадне в най-близката лаборатория, където ще я режат на кубчета, за да ги изследват под микроскоп. Освен това Джон очевидно е прекалено голям бастун, за да възприеме нещо подобно.

В това поне имаше смисъл. Кимнах:

— Не мисля, че е най-подходящият човек, на когото да кажем нещо подобно, Грейс.

— Ти каза на Изабел!

— Трябваше да ѝ кажем — произнесох бързо, преди Изабел да изстреля поредната си хаплива реплика. — Тя вече се беше досетила за повечето неща. Там ситуацията беше такава, че тя просто трябваше да знае. — Изражението на Грейс не изразяваше нищо, което показваше, че е ядосана, затова добавих. — Въпреки всичко наистина мисля, че си много умна. В повечето случаи.

— В повечето случаи — повтори Изабел. — Сега изчезвам оттук, защото вече усещам как цялата започвам да лепна от мазнина.

— Изабел — казах, докато ставаше. Тя се спря край ръба на масата и ме погледна странно, сякаш за първи път произнасях името ѝ. — Ще отида да го погребя. Вълкът. Може би още днес, ако земята не е замръзнала.

— Няма нужда да си даваш зор — отбеляза тя. — Сигурна съм, че няма да ходи никъде.

Когато Грейс се приведе към мен, миризмата на разложение отново ме лъхна. Искаше ми се да бях разгледал по-внимателно снимката от телефона. Искаше ми се смъртта на вълка да беше нещо очевидно и естествено. Бях се уморил от мистерии.

[1] Вид италиански сандвич. — Б. пр. ↑

[2] *For he's a jolly good fellow* — песен, с която хората биват поздравявани по най-различни важни поводи. Според Книгата на Гинес това е втората най-популярна песен на английски след *Честит рожден ден (Happy Birthday To You)*. — Б. пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

САМ

Бях човек.

Денят, в който погребях вълка, бе мразовит, типично мартенско време в Минесота с цялата му очарователна непостоянност: в един ден температурите смело се изстрелват над нулата, докато в следващия могат да паднат до минус десет. Направо невероятно е колко топъл ти се струва денят, след като термометърът се е задържал с месеци в отрицателния край на скалата. По-рано не бих могъл да запазя човешката си кожа при такива температури. Конкретно днес беше зверски студено, а пролетта ми се струваше невъзможно далеч. Като изключим яркочервените плодчета на калината, скупчени по клоните ѝ, всички цветове бяха напуснали света. Дъхът ми замръзваше пред мен, усещах очите си сухи. Въздухът носеше ледения аромат, предвещаващ скорошна трансформация, но аз си оставах човек.

Осъзнаването на този факт ме караше да се чувствам едновременно превъзбуден и тъжен.

За целия ден в книжарницата се бяха появили само двама клиенти. Размишлявах какво да правя, когато смяната ми приключи. В повечето дни предпочитях да остана тук, сред книгите, докато чаках Грейс да свърши училище, наместо да се прибирам в празната къща на семейство Бризбейн. Чувствах я като дом единствено когато Грейс беше там, с мен. В останалото време това беше просто пусто и тъжно място, където да я чакам, борейки се с тъпата болка в душата си.

Днес същата тази болка ме споходи още докато бях на работа. Вече бях написал песен за това... или по-скоро нещо като част от песен — *това е моята тайна, която никой не иска да знае, / сам остана ли с нея, с мен тя си играе / да живееш, дишаш и чувстваш ден подир ден / е трудно, когато знаеш всичко за мен.* Седях зад щанда и четях Ръотке^[1].

Смяната ми скоро щеше да свърши, а Грейс щеше да бъде на училище до късно. Усещах, че очите ми са по-привлечени от

танцуващите зад витрината снежинки, отколкото от думите. На страницата, където бях отгърнал, Ръотке казваше: *Тъмнее, тъмнее светлината, но по-мрачна е моята страст. Душата ми, подобно на някое подлудено от топлината лятно насекомо, жуужи неуморимо в мен. Кое е истинското ми аз?* Сведох очи към ръцете си върху книгата, толкова прекрасни, толкова ценни за мен, и се почувствах гузен заради безименния копнеж, който ме преследваше.

С тихо изщракване на стрелките си часовникът срещу мен показва, че вече е пет. Часът, в който обикновено заключвах входната врата, обръщах табелката с надпис „Затворено — заповядайте отново“ и отивах през задния изход до фолксвагена си.

Но не и днес. Днес заключих задната врата, взех калъфа на китарата си и излязох отпред, подхлъзвайки се леко на покрилия тротоара лед. Нахлупих кепето, което Грейс ми беше подарила с идеята да бъда секси и същевременно да ми е топло, и направих няколко крачки, загледан в снежинките, синеещи се над опустялата улица. Край сградите се издигаха купчини мръсен, стар сняг, а покривите се хилеха с озъбените усмивки на блестящите си ледени висулки.

Протегнах свободната си ръка пред себе си, наблюдавайки как снежинките се топят при досега с кожата.

Това не бе реалният живот. Това беше живот, гледан през някакъв замъглен прозорец. Живот, видян в телевизионно предаване. Не можех да си спомня кога бях преминал от другата страна на невъзможното.

Беше ми студено, шепата ми бе пълна със сняг, а аз си оставах човек.

Бъдещето се разпростираше пред мен, безбрежно и мое по начин, за който дори не бях мечтал.

Обзе ме внезапна еуфория, усмихнах се широко при мисълта за тази вселенска лотария, която бях спечелил. Бях рискувал всичко, но и спечелих всичко и ето ме тук, част от свят, на който не принадлежах. Разсмях се гръмко, но нямаше кой да ме чуе, освен сипеция се сняг. Скочих от тротоара на улицата, опиянен от човешкото си тяло. Очакваше ме живот, изпълнен със зими, кепета, вдигнати заради студа яки, зачервени носове, оставания до полунощ, за да приветствам идването на поредната нова книга. Пързалих се по леда и танцувах на улицата, сред следите от автомобилни гуми, и въртях китарата си в кръг под сипеция се сняг. Острият звук на клаксон ме накара да скоча

върху съседния тротоар, където започнах да събарям снега, струпан край автомобилите за паркиране. Панталоните ми бяха замръзнали, обувките ми пълни със сняг, а ръцете изтръпнали и зачервени от студа, но въпреки това оставах себе си. Винаги щях да бъда себе си.

Обикалях около близките сгради чак докато студът загуби очарованието си и се върнах към колата. Погледнах часовника си. Грейс все още не беше завършила училище, а идеята да отида у тях и да заваря някого от родителите ѝ изобщо не ми допаднаше. Думата „неловки“ беше прекалено слаба, за да опише разговорите ми с тях. Колкото по-очевидна ставаше връзката ми с Грейс, толкова по-трудно бе за родителите ѝ да общуват с мен. Същото важеше и в обратен ред. Затова подкарах към къщата на Бек. Въпреки, че нямаше шанс някой от другите вълци вече да се е трансформирал, поне щях да си взема малко книги. Изобщо не бях фен на криминалните романи, изпълнили библиотеката на Грейс.

Поех по главния път наред умиращата синкава светлина на ден, сред извисяващите се край асфалтовите ленти тъмни силиуети на Пограничната гора, докато не стигнах улицата към къщата на Бек.

Паркирах на пустата алея, излязох от колата и си поех дълбоко въздух. Гората тук ухаеше различно от тази зад дома на Грейс — въздухът на това място беше изпълнен с острата, студена миризма на вечнозелени дървета и на влага заради близостта на езерото. Можех да усетя ясно и мускусния аромат на глутницата.

Навикът ме поведе към задната врата. Пресният сняг скърцаше под стъпките ми. Протегнах пръсти и докоснах снега върху храстите, които растяха край къщата, очаквайки за пореден път да бъда спокоен от гаденето, предвещаващо приближаващата се трансформация. Стомахът ми обаче си остана спокоен.

Поколебах се за малко пред вратата, оглеждайки заснежения заден двор и гората отвъд него. Имах хиляди спомени, които обитаваха това малко късче земя, разпростряло се от прага до първите дървета.

Отново се обърнах с лице към вратата и чак сега забелязах, че е открената. Не много, притворена беше дотолкова, че да не бъде отворена от някой по-силен повей на вятъра. Огледах внимателно бравата и забелязах червено петно върху нея. Явно някой от младите вълци беше идвал тук, след като се бе трансформирал много, много рано. Единствени те, които бяха способни да върнат човешката си

форма в толкова студено време, но дори и те не бяха способни да я задържат за дълго, докато ледът сковаваше земята.

Отворих внимателно и се провикнах:

— Здравейте!

Чух шум от кухнята, който звучеше така, сякаш някой се влачи по плочките. Напрегнах се. Опитах да подбера добре следващите си думи, така че да прозвучат успокояващо за един вълк, като същевременно да не са твърде откачени, ако достигнат до ушите на човек:

— Който и да е там, искам да знае, че това място е и мой дом.

Пристъпих в сумрачната кухня, изпълнена с миризмата на мокра пръст и езерна вода. Протегнах се внимателно над плота, за да запаля лампата, и отново заговорих:

— Кой е там?

Видях крак — човешки, бос, мръсен — който се подаваше иззад централния плот. Подскочих, когато кракът се размърда, явно в резултат на гърч. Заобиколих плота и видях присвятия на пода и неудържимо треперещ човек. Тъмнокестенявата му коса беше щръкнала във всички посоки заради засъхналата в нея кал, а протегнатите ръце бяха покрити с множество малки драскотини — ясно доказателство за пътешествието му из гората. Лъхна ме силната миризма на вълк.

Беше съвсем логично да предположа, че това бе едно от новите попълнения на Бек, които бях видял миналата година. Нещо ме прониза, когато осъзнах, че този човек е бил лично избран от Бек, че пред мен лежи първият нов член на нашата глутница от адски много време насам.

Той извърна лице към мен и аз си помислих, че сигурно го боли зверски — помнех тази болка — но въпреки това изражението му излъчваше някакво странно спокойствие. И освен това ми беше познато. Нещо в изсечените му скули и тесните му зелени и блестящи очи накара мозъка ми да се зарови отчаяно в търсене на име, което да прикачи към този образ. При по-нормални обстоятелства мисля, че бих го познал, но точно в онзи момент просто оставих подсъзнанието да се рови из архивите на паметта ми и се наведох над голото момче.

— Скоро ще се променя отново, нали? — попита то и аз бях стъписан от гласа му. Не само от факта, че звучеше ниско и дрезгаво,

сякаш принадлежеше на далеч по-възрастен човек, а и от тона — абсолютно спокоен, въпреки че треперенето на тялото му вече бе станало неудържимо, раменете се извиваха, а ноктите потъмняваха.

Приклеках до главата му, чудейки се какво точно да кажа. Чувствах се като хлапе, навлякло дрехите на баща си в опит да се направи на възрастен. Някога Бек щеше да обяснява всичко на новия вълк, не аз.

— Да, ще се трансформираш. Все още е прекалено студено. Виж... следващия път, когато си върнеш човешката форма, пробвай да откриеш колибата в гората...

— Видях я — произнесе с усилие непознатият. Гласът му все повече започваше да звучи като гърлено ръмжене.

— Там има печка, храна и дрехи. Пробвай с кутията, на която пише Сам, или с другата, на която пише Улрик... в тях сигурно ще намериш нещо, което да ти стане. — Ако трябва да съм честен, не бях особено сигурен за последното. Този младеж имаше широки рамене и мускули като на гладиатор. — Там не е уютно като в тази къща, но поне ще си спестиш минаването гол през трънливите храсти.

Той ми хвърли язвителен поглед и нещо в блестящите му очи ме накара да осъзная, че така и не ми е дал повод да смятам, че раните го притесняват:

— Мерси за съвета — каза и аз усетих как останалата част от речта, която си бях подготвил, загорча в устата ми.

Бек ми беше казал, че новите три вълка, които беше създал, са били „вербувани“, че са били наясно какво ги очаква. Досега не бях се замислял що за човек трябва да бъдеш, за да си избереш подобен живот. Някой, който доброволно ще губи все повече и повече от себе си през годините, докато в един момент не му се наложи да се сбoguва с всичко. Реално приличаше на самоубийство и в мига, когато си помислих тази дума, видях младежа в съвсем различна светлина. Докато тялото на новодошлия се гърчеше на пода, а изражението му си оставаше все така спокойно въпреки болката, успях да видя белезите по ръцете му, преди вълчата козина да замени човешката кожа.

Побързах да отворя вратата, за да може изправилият се пред мен тъмнокафяв вълк да избяга сред снега, далеч от прекалено човешката обстановка в кухнята. Но той не се стрелна към вратата, както биха сторили други на негово място. Както бих сторил самият аз, ако бях

във вълчата си форма. Вместо това пристъпи бавно към мен със сведена глава, след което я вдигна, за да срещне погледа ми, приковавайки зелените си очи в моите. Стояхме така известно време, докато най-накрая той се насочи към вратата, спирайки се още веднъж на прага, за да ми хвърли един последен преценяващ поглед.

Дълго след като си беше отишъл, образът му продължаваше да изплува в съзнанието ми — белезите в сгъвката на лакътя, арогантността в очите, странно познатото лице.

Докато почиствах плочките от кръвта и мръсотията, забелязах резервния ключ да лежи на пода и го върнах в скривалището му при задната врата.

Усетих, че някой ме наблюдава, и се извърнах, очаквайки да видя новия, застанал в края на гората. Но вместо него там стоеше голям сив вълк, приковал в мен познатите си по един съвсем различен начин очи.

— Бек — прошепнах. Той не помръдна, но виждах, че ноздрите му се движат, и знаех, че подушва същото, което подушвах и самият аз: миризмата на новия вълк. — Бек, кого си довел в глутницата?

[1] Американски пост, носител на наградата „Пулицър“ през 1954 година за книгата си *The Walking*. — Б. пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

Останах след часовете заради някаква среща на учениците с местните политици. Беше нечовешки отегчителна, да не говорим, че изобщо не ми пукаше за това как някакви костюмари планират да развият Мърси Фолс и нашата гимназия в частност, но присъствието ми там имаше двойна цел. Първо, задържаше ме далеч от дома ми и второ — имах великолепната възможност да стоя в дъното на залата със самодоволно изражение и тежък черен грим, изглеждайки абсолютно недостижима. Имах си и обичайната група от момичета, стоящи край мен и гримирани като мен, изглеждащи недостижими... което изобщо не беше същото като това да *бъдеш* недостижим.

Да бъдеш популярен в градче като Мърси Фолс беше смехотворно лесно. Единственото, което се искаше от теб, бе да повярваш, че си наистина готин. Останалото ставаше от само себе си. Нещата изобщо не стояха като в Сан Диего например, където да бъдеш популярен беше занимание на пълен работен ден. А тук само ефектът от присъствието ми на срещата — едночасова реклама на марката „Изабел Кълпепър“ — щеше да трае поне седмица;

Във всеки случай най-накрая ми се наложи да се прибера. За моя неописуема радост колите и на двамата ми родители бяха паркирани отпред. Направо щях да се пръсна от щастие. Останах в джипа си, отворих някакво произведение на Шекспир, което се очакваше да прочетем за училище, и увеличих музиката дотолкова, че от баса огледалцето за задно виждане завибрира. След около пет минути майка ми се появи на един от прозорците и с театрален жест ме прикани да вляза вътре.

Така началото на прелестната вечер беше поставено.

Насред обширната ни кухня, издържана в цвят металик, се развихри поредният блестящ епизод от „Шоуто на Кълпепърови“.

Мама: Убедена съм, че съседите ни обожават селяндурската ти музика. Благодаря от тяхно име, че я беше пуснала достатъчно силно,

за да я чуят.

Татко: Къде беше изобщо?

Мама: На среща с политици в училището.

Татко: Не питам теб. Попитах дъщеря ни.

Мама: Мога ли да знам какво значение има кой точно ще ти отговори, Томас?

Татко: Чувствам се така, сякаш трябва да й опра пистолет в главата, за да я накарам да разговаря с мен.

Аз: Обмислял ли си този вариант?

И двамата ме зяпнаха. Принципно не беше нужно да се включвам с реплики в „Шоуто на Кълпепърови“; то винаги се развиваше достатъчно добре и без мое участие, а епизодите се повтаряха по няколко пъти всяка вечер.

— Казах ти, че не трябваше да я пращаме в обществено училище — каза татко.

Продължението на сцената ми беше пределно ясно. Следващата реплика на мама щеше да бъде „Аз пък ти казвах, че изобщо не трябваше да идваме в Мърси Фолс“, след което татко щеше да започне да хвърля разни неща и в крайна сметка двамата щяха да се затворят в отделни стаи, всеки в компанията на различен тип алкохолна напитка.

— Имам домашно — направих аз опит да прекратя горния сценарий в зародиш. — Качвам се горе. Ще се видим другата седмица.

Насочих се към стълбището, но татко ме спря:

— Изабел, почакай.

Почаках.

— Джери ми каза, че се мотаеш с дъщерята на Луис Брисбейн. Вярно ли е?

Обърнах се, за да видя изражението му. Беше кръстосал ръце на гърдите си и се приведе напред над безцветния плот. Ризата му продължаваше да бъде съвършено изгладена, а вратовръзката — добре стегната, въпреки че си беше вкъщи. Повдигна вежда.

Повдигнах и своята, за да не оставам по-назад.

— Какво значение има?

— Не ми говори с такъв тон. Зададох ти въпрос.

— Ами хубаво тогава. Да. Мотая се с Грейс.

Видях как някаква вена изскочи на ръката му, когато я сви и юмрук, след което бавно я отпусна. Повтори движението няколко пъти.

— Чувам, че тя много обича вълците.

Махнах с ръка във въздуха с жест, казващ *за какво говориш изобщо?*

— Дочувам слухове, че дори ги храни. Напоследък ги виждам да се навъртат наоколо прекалено често. И изглеждат подозрително наедрели и загладили косъма. Мисля, че трябва да направим нещо по въпроса с отслабването им.

За един дълъг миг двамата с татко просто се гледахме. Аз се опитах да разбера дали знае, че човекът, който храни вълците, всъщност съм аз, и дали не се опитва да изкопчи признание от мен с пасивно-агресивната си стратегия. Той се мъчеше да ме накара да отклоня поглед.

— Ами хубаво, татко — казах най-накрая. — Иди да застреляш някое и друго животно. Това ще върне Джак. Чудесна идея. Да накарам ли Грейс да ги примами по-близо до къщата, за да ти е по-удобно?

Мама стоеше неподвижно, все едно позираше за картината *Портрет на дамата с шардонето*. Татко изглеждаше така, все едно всеки момент ще ме удари.

— Приключихме ли? — попитах.

— О, много съм близо до момента, в който наистина ще приключим — каза татко. Той се обърна и хвърли на мама многозначителен поглед, който тя не видя, защото очите ѝ бяха прекалено заети с това да се пълнят със сълзи.

Помислих си, че ролята ми в този епизод от шоуто определено е приключила, така че ги оставих в кухнята. Чух гласа на татко: „Ще ги избия всичките“, и отговорът на мама, която се давеше в сълзите си: „Прави каквото искаш, Том“.

Край. Най-вероятно трябваше да приключа с храненето на вълците.

Колкото по-близо идваха, толкова по-опасно ставаше.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ГРЕЙС

По времето, когато Сам се прибра вкъщи, двете с Рейчъл вече от половин час се опитвахме да стотвим пиле с пармезан. На приятелката ми й липсваше необходимата концентрация, за да подготви панировката за пилето, така че й бях поверила разбъркването на доматиеното пюре, а аз се захванах с овалването в галета на безбройните парчета месо. Преструвах се, че съм отегчена от тази работа, но истината е, че повтарящите се действия ме успокояваха и полепването на яркожълтите жълтъци по месото и тихото шумолене на галетата ми носеха някаква изтънчена наслада.

Честно казано, щях да се чувствам прекрасно, ако главоболието не продължаваше да ме тормози с все същата настойтелност. Въпреки това готвенето и присъствието на Рейчъл ми помагаша да забравя поне отчасти за болката, както и за факта, че зимната нощ бе притиснала с непрогледния си мрак прозореца над мивката, а Сам все още беше някъде навън. В мислите си като мантра повтарях отново и отново: *Той няма да се трансформира. Той е излекуван, всичко свърши.*

Рейчъл удари бедрото си в моето и чак сега осъзнах, че радиото е увеличено до крайност. Тя отново завъртя дупе, удряйки бедро в моето, след което направи пирует в центъра на кухнята, размахвайки ръце над главата си в нещо, което сигурно минаваше за танц в представите на анимационното кученце Снупи. Целият й вид — черна рокличка и раирани гети, съчетани с вързаната й на две опашки коса — допълваше цялостния смехотворен ефект.

— Рейчъл — казах, когато тя срещна погледа ми, без да спира танца си, — ще си останеш стара мома, ако продължаваш в този дух.

— Никой мъж не може да устои на това — увери ме тя. Завъртя се отново и се оказа лице в лице със Сам, застанал в края на коридора. Тътенът на баса явно беше заглушил звука от отварянето на входната врата. Когато го видях, стомахът ми се стегна от необикновено

съчетание емоции — облекчение, раздразнение и някакво странно предчувствие.

Продължавайки да гледа към Сам, Рейчъл добави ново движение в танца си и раздвижи ръце с изпънати напред показалци. Изглеждаше като създание от петдесетте, когато на хората не им е било позволено да се докосват.

— Здравей, Момчето! — опита се да надвика музиката тя. — Приготвяме италианска храна!

Изсумтях нещо възмутено, докато продължавах да държа парче пиле. Рейчъл допълни:

— Колежката ми ме информира, че това изказване е било малко пресилено. Всъщност наблюдавам как Грейс приготвя италианска храна.

Сам ме погледна с обичайната си тъжна усмивка, която този път изглеждаше малко по-напрегната от обикновено, и каза:

— ...

Опитах да намаля радиото с ръката си, която не беше омазана в галета.

— Какво?

— Попитах какво точно приготвяте? — повтори Сам. — След това се опитах да кажа: „Здравей, Рейчъл“ и „Може ли да вляза в кухнята, Рейчъл?“

Тя се отмести от пътя му с тържествено движение. Сам дойде при мен и се приведе над плота. Жълтите му вълчи очи бяха присвити, сякаш се бе замислил за нещо, и май беше забравил, че все още е с яке.

— Пиле с пармезан — отговорих.

Той примигна.

— Какво?

— Това приготвяме. Къде беше досега?

Сам се запъна:

— Аз... бях... в книжарницата. Четох. — Посочи ми Рейчъл с очи и засмука долната си устна. — Не мога да говоря в момента. Устните ме болят заради студа навън. Кога ще дойде пролетта?

— Забрави за пролетта — ухили се Рейчъл. — Аз искам да знам кога ще дойде вечерята.

Махнах с ръка към все още суровите парчета пилешко и Сам извърна очи към плота зад него.

— Мога ли да помогна? — попита.

— В общи линии трябва да приключа някак с тези осем милиона пилешки гърди — обясних. Главата ми беше започнала да пулсира от болка и гледката на купчината със суровото пиле сериозно започваше да ме дразни. — Нямах представа, че в един килограм обезкостено пилешко има толкова много месо.

Сам внимателно се промъкна покрай мен, за да се измие, и се приведе така, че бузите ни да се докоснат, докато си бършеше ръцете.

— Аз ще овалаям останалите в галета, докато ти пържиш — предложи. — Става ли?

— Аз пък ще кипна вода за пастата — отчете се и Рейчъл. — Адски съм добра в кипването на разни неща.

— Голямата тенджерка е в килера — насочих я аз.

Когато тя изчезна в малкото помещение и започна да рови шумно из посудата, Сам се наведе към мен и устните му докоснаха ухото ми. Прошепна:

— Днес видях един от новите вълци на Бек. Беше се трансформирал.

Трябваша ми няколко минути, за да осмисля думите му: *нови вълци... превръщат се в хора... дали и Оливия беше човек? Дали Сам трябваше да открие и другите вълци?*

Извърнах се рязко към него. Лицето му продължаваше да бъде съвсем близо до моето и носовете ни се докоснаха; неговият беше леден заради студа навън. Видях притеснението в очите му.

— Хей, изобщо не си и помисляйте да правите такива неща, докато съм тук — смъмри ни завърналата се Рейчъл. — Харесвам Момчето, но изобщо не искам да го гледам как те целува. Целуването пред някой, лишен от дара на любовта, е прекалено жестоко. Освен това не трябваше ли да пържиш някакви неща?

И така в крайна сметка приключихме с готвенето. Цялата процедура ми се стори кошмарно продължителна, защото знаех, че Сам има нещо важно, което да сподели с мен, но не може да го стори, докато Рейчъл е с нас. Докато минутите се точеха агонизиращо бавно, бях сподобена и от чувство за вина. Оливия беше приятелка и на Рейчъл. Ако тя знаеше, че Олив ще се върне съвсем скоро, сигурно щеше да подскочи до тавана от радост и да ни засипе с въпроси.

Наложих си да не поглеждам непрекъснато към часовника; майката на Рейчъл щеше да я вземе в осем.

— О, здрасти Рейчъл. Мммм, храна! — Майка ми нахлу в кухнята, хвърляйки палтото си върху един от столовете до стената.

— Мамо! — възкликнах, без изобщо да се старая да прикрия изненадата в гласа си. — Какво правиш вкъщи толкова рано?

— Ще има ли достатъчно и за мен? Хапнах в ателието, но не се чувствам особено сита — продължи тя, без да обръща внимание на въпроса ми. Нищо чудно, че не беше сита. Мама непрекъснато се движеше като браунова частица и службата за разграждане на калориите в организма ѝ сигурно се спукваше от работа. Тя се завъртя и видя Сам. В тона ѝ веднага се промъкна някаква не особено дружелюбна нотка: — О. Здравсти, Сам. Пак ли си тук?

Страните на Сам поруменяха.

— Ами че ти на практика си живееш тук — продължи мама. Обърна се към мен и ме погледна многозначително, въпреки че въпросните много значения не ми бяха докрай ясни. Сам от своя страна извърна лице от нас, сякаш беше схванал всичко.

В началото мама наистина харесваше Сам. Тя дори флиртуваше с него по нейния си, мамин начин, караше го да пее и да ѝ позира. Но това беше по времето, когато родителите ми възприемаха връзката ни просто като мимолетен флирт. Щом стана ясно, че между двама ни има нещо повече, дружелюбността на мама се изпари. Сега двете с нея разговаряхме на езика на мълчанието: дължината на паузите между изреченията носеше в себе си повече информация, отколкото произнесените думи.

Челюстта ми се стегна:

— Вземи си паста, мамо. Вкъщи ли ще работиш тази вечер?

— Искаш да се махна, за да не ти се пречкам, така ли? — попита тя. — Ще се кача горе, не се притеснявай. — Чукна ме по главата с вилицата си. — Няма нужда да ме пронизваш с този леден поглед, Грейс. Достатъчно съм схватлива. До скоро, Рейчъл.

— Нищо ледено няма в погледа ми — измърморих, докато ставах, за да окача палтото ѝ. Нещо в цялата тази размяна на реплики беше оставило горчив вкус в устата ми.

— Така е — съгласи се Сам с тъга в гласа. — Тя просто се почувства гузна.

Изражението му бе замислено, раменете — приведени. Изглеждаше така, сякаш нещо му тежи, нещо, което тази сутрин го нямаше. Внезапно се запитах дали някога се бе чудил дали е направил верния избор; дали това, което беше получил, си струваше риска. Исках да знае, че си струва. Исках да знае, че съм готова да се покатеря на покрива и да го крещя с цяло гърло, за да могат всички да чуят. Това бе моментът, в който реших да се доверя на Рейчъл.

— Най-добре иди да преместиш колата си — казах на Сам. Той хвърли разтревожен поглед към тавана, сякаш се притесняваше, че мама е легнала на пода в ателието си и подслушва. После към Рейчъл. Накрая към мен. *Наистина ли възнамеряваш да ѝ кажеш?* Свих рамене.

В очите на Рейчъл се четеше неизказан въпрос. Махнах с ръка, с което исках да ѝ кажа: *почакай и ще ти обясня всичко*. Сам се провикна към стълбите:

— До скоро, госпожо Бризбейн!

Последва дълга пауза, след което се чу мрачният глас на мама:

— Чао.

Сам се върна в кухнята. Всичко в него излъчваше чувство на вина. Произнесе леко колебливо:

— Ако не се върна, преди да си тръгна — довиждане, Рейчъл.

— Да се е върнал! — възкликна Рейчъл, докато Сам се отдалечаваше към входната врата, въртейки ключовете за колата на пръста си. — Какво иска да каже с това „да се е върнал“? Да не би Момчето да спи тук?

— Шшшш — казах бързо и погледнах към антрето. Хванах Рейчъл за лакътя и я отведох към ъгъла на кухнята, където бързо я пуснах, оглеждайки пръстите си. — Леле, Рейчъл, кожата ти е ледена!

— Не е, ти си много гореща — поправи ме тя. — Какво изобщо става тук? Да не би вие двамата... да *спите* заедно?

Усетих как се изчервявам въпреки крайното си нежелание.

— Не по този начин. Просто...

Рейчъл така и не ме остави да довърша мисълта си:

— Пресвети шибан... пресвети шибан... дори не мога да измисля адекватно възклицание, Грейс! Просто какво? Какво правите вие бе, хора? Всъщност не, не искам да знам!

— Шшшш — казах отново, въпреки че гласът ѝ не бе чак толкова силен. — Просто спим. Толкова. Да, знам, че звучи странно, но аз просто... — потърсих думи, с които да ѝ обясня. Исках Сам да бъде близо до мен не само защото почти го бях изгубила. Не ставаше дума и единствено за страст. А за това да заспя в обятията му, да усещам как сърцата ни бият заедно. Ставаше дума за това, че ръцете му, които ме обгръщаха, звукът на дишането му, ароматът на спящото му тяло... това бяха нещата, които изграждаха моя дом, единственото място, където исках да бъда в края на деня. Не беше същото като това да бъдем заедно, когато сме будни. Беше съвсем простичко, но не знаех как да го обясня на Рейчъл. Зачудих се защо изобщо бях поискала да ѝ кажа нещо подобно. — Не знам дали мога да ти го обясня. Самото усещане от спането е по-различно, когато той е тук.

— О, обзалагам се, че така — каза Рейчъл, повдигайки вежди.

— Рейч! — скастрих я.

— Съжалявам, съжалявам. Опитвам се да проявя разбиране, просто най-добрата ми приятелка току — що сподели с мен, че прекарва всяка нощ с гаджето си, а крие от техните. И какво сега — той ще се промъкне обратно? Покварила си Момчето!

— Мислиш ли, че правя нещо неправилно? — попитах. Бях потръпнала при думите ѝ, защото си помислих, че може би наистина съм покварила Сам.

Рейчъл поклати глава.

— Всъщност мисля, че е ужасно романтично.

Разсмях се. Смях, изпълнен с облекчение.

— Рейчъл, толкова много го обичам — казах. Но думите ми не прозвучаха истински. Прозвучаха като клише от някаква телевизионна реклама, просто не можех да намеря вербално изражение на всички пламенни чувства, които изпитвах към Сам. — Заклевах ли се да не казваш на никого?

— Тайната ти е на сигурно място при мен. Пък и аз съм последният човек, който би разделил младите влюбени. Божичко! Наистина не мога да повярвам, че вие двамата сте истинска двойка.

Сърцето блъскаше в гърдите ми. Чувствах се разтърсена от силата на това откровение, чувствах се прекрасно... между мен и Рейчъл вече имаше една тайна по-малко. Когато майка ѝ пристигна

няколко минути по-късно, ни завари да се кикотим щастливо. Може би беше време да споделя с приятелката си и някоя от другите тайни.

САМ

Навън беше поне минус седем градуса. Обгърнах тяло с голите си ръце, огрявам от студената лунната светлина — блед диск отвъд плетеницата от оголени клони. Чаках майката на Грейс да излезе от кухнята. Тихичко проклетх скованата в лед пролет на Минесота и думите ми родиха малки бели облачета, които потънаха в мрака на нощта. Чувствах се странно — обгърнат от студа, треперещ и неспособен да раздвижа пръстите на краката си; студ, който изгаряше дори очите ми, но въпреки това бе неспособен да ме превърне във вълк.

Едва чувах гласа на Грейс през стъклената врата на верандата. Разговаряше с майка си за мен. Майка ѝ проявяваше учтив интерес дали следващата вечер също щях да дойда. Грейс отговори разсеяно, че най-вероятно ще направя точно това, защото от гаджетата се очаква да прекарват някакво време заедно. Майка ѝ отбеляза как някои хора биха си помислили, че двамата я караме прекалено бързо и трябва да забавим темпото. Грейс я попита дали иска още от пилето с пармезан, или да го прибира в хладилника. Можех ясно да доловя нетърпението в гласа ѝ, но госпожа Бризбейн очевидно не му обръщаше никакво внимание и ме превръщаше в затворник на студа с присъствието си в кухнята. Докато треперех на покритата с лед веранда, облечен само в дънки и тениската си на „Бийтълс“, започнах да обмислям потенциалното очарование на идеята двамата с Грейс да се оженим и да заживеем по хипарски на задната седалка на фолксвагена ми, далеч от всякакви родителски ограничения. Подобен вариант никога не ми се беше струвал толкова прекрасен, колкото сега, докато зъбите ми тракаха, а ушите и пръстите ми прогресивно замръзваха.

Чух гласа на Грейс:

— Ще ми покажеш ли над какво работиш в момента?

— Добре — съгласи се леко изненадано майка ѝ.

— Чакай само да си взема пуловера — каза Грейс. Приблужи се до стъклената врата към верандата и тихичко я отключи, като междуременно грабна пуловера си от стола до кухненската маса с

другата ръка. Устните ѝ произнесоха думата „извинявай“, след което отново се обърна към майка си — Страшен студ е тук.

Преброих до двайсет, след като двете излязоха от кухнята, и се шмугнах вътре. Бях зверски премръзнал, но си оставах Сам.

Имах всички доказателства, които ми бяха нужни, за да се убедя, че лекът е подействал, но въпреки това все още очаквах някакъв неочакван и зловещ обрат на събитията.

ГРЕЙС

Сам трепереше неистово, когато влязох в стаята си, и при тази гледка моментално забравих за главоболието си. Бързо затворих вратата, без да включвам лампата, и се насочих към леглото, водена от треперливия му глас.

— М-м-може би трябва да преосмислим начина си на живот — произнесе той, опитвайки се да пребори тракането на зъбите си. Качих се на леглото и го обгърнах с ръце. Можех да усетя, че е настръхнал дори през плата на тениската му.

Придърпах одеялото, за да се завием, и притиснах чело към студената кожа на врата му. Думите, окупирали мислите ми, бяха прекалено егоистични, но въпреки това ги произнесох гласно:

— Не искам да спя без теб.

Той се беше свил на кълбо. Усещах колко са ледени краката му дори и през чорапите.

— Аз също — промълви той. Нно ние имаме цялото... — думите му звучаха неясно. Той потърка с длан устните си, за да ги стопли, преди да продължи — ... цялото бъдеще пред себе си. За да бъдем заедно.

— Нашето бъдеще започва сега — казах. Чух гласа на баща ми от кухнята — явно се беше прибрал точно когато влизах в стаята си. Заслушах се в гласовете на родителите ми, докато се качвах по стълбите към собствената си стая — шумни и весели. За момент завидях на свободата им да идват и да си отиват, когато си пожелаят, без училище, без родители, без правила. — Искам да кажа, че можеш да не спиш тук, ако се чувстваш неудобно. Ако не искаш. — Направих пауза. — Съжалявам, не исках да прозвуча толкова обсебващо.

Сам завъртя лице към мен. Не можех да видя нищо, освен проблясването на очите му в мрака.

— Никога няма да се наситя на това. Просто не искам да ти създавам неприятности. Не искам да се стигне до момента, в който самата ти ще пожелаеш да си отида, защото нещата са станали прекалено сложни.

Докоснах хладната му буза. Усещането беше прекрасно.

— Като за толкова умен човек понякога говориш големи глупости.

Усетих с дланта си как устните му се разтеглиха в усмивка. Притисна се по-плътено до мен.

— Или ти си прекалено гореща, или аз съм наистина вледенен — отбеляза.

— Гореща съм, разбира се — прошепнах. — Аз съм наааай-горещата мацка, съществувала някога.

Той се разсмя тихичко. Потърсих ръката му и преплетох пръсти с неговите. Останахме да лежим така, притиснали телата си и вкопчени един в друг, докато най-накрая Сам спря да трепери.

— Кажи ми за новия вълк — помолих.

Усетих, че той се напрегна.

— Нещо не е наред с него. Не го беше страх от мен.

— Това е странно.

— Накара ме да се замисля що за човек трябва да си, за да избереш да бъдеш вълк. Те трябва да са пълни откачалки, Грейс, новите вълци на Бек. Кой нормален човек би пожелал подобна съдба?

Сега беше мой ред да се напрегна. Чудех се дали Сам си спомня как лежахме един до друг в същото това легло миналата година, когато споделих с него, че ми се иска и аз да се трансформирам, за да тръгна с него. Всъщност не, не просто за да тръгна с него. За да почувствам какво е да бъдеш един от вълците — първичен, магически, гледащ на живота с различни очи. Отново се замислих за Оливия, която в момента беше бяла вълчица, стрелкаща се сред дърветата с останалите от глутницата, и усетих как нещо диво се пробужда в мен.

— Може би просто обичат вълците — казах най-накрая. — А животът им като хора не е бил нищо особено.

Тялото на Сам бе все така притиснато до мен, но усетих, че ръката, с която държеше моята, се е отпуснала. Очите му бяха затворени. Мислите му се рееха нейде далеч, далеч от мен, напълно недосегаеми. Най-накрая той произнесе тихо:

— Просто не му вярвам, Грейс. Не мога да се отърва от чувството, че тези нови вълци ще донесат само неприятности. Искам... иска ми се Бек да не го беше правил. Искан ми се да беше малко потърпелив.

— Заспивай — казах му, осъзнавайки ясно, че сънят няма да го навести скоро. — Не се тревожи за това какво би могло да се случи.

Разбира се, осъзнавах, че няма да направи и това.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

ГРЕЙС

— Пак ли си тук, Грейс?

Сестрата вдигна очи, когато влязох в кабинета ѝ. Трите стола срещу бюрото бяха заети. Един от учениците бе отметнал глава назад с полуотворена уста и очевидно спеше, защото позата беше прекалено унизителна, за да е престорена. Другите двама четяха. Госпожа Сандърс беше известна с факта, че оставяше учениците, търсеци малко спокойствие от глъчката на гимназията, да поседят в кабинета ѝ. Което беше чудесно, стига да не си пациент с раздиращо мозъка главоболие, който иска да поседне, но установява, че няма свободни места.

Приближих се до бюрото и кръстосах ръце на гърдите си. Направо можех да си затананикам мелодия, следвайки ритъма на туптенето в главата ми. Прокарах длан по лицето си — жест, който разпали в мен пламъците на спомена за Сам — и промърморих:

— Съжалявам, че ви притеснявам отново за нещо толкова тъпо, но главоболието ми просто ще ме убие.

— Наистина изглеждаш доста зле — съгласи се госпожа Сандърс. Тя стана и ми посочи собствения си стол на колелца зад бюрото. — Защо не поседнеш, за да ти измеря температурата? Изглеждаш ми доста зачервена.

— Благодаря ви — казах и заех мястото ѝ, докато тя отиваше към другата стая. Чувствах се наистина странно. Не само заради това, че бях седнала в стола ѝ, пред недовършения пасианс, който редеше на компютъра си, и под зоркия поглед на децата ѝ, наблюдаващи ме от подредените на бюрото снимки. Чувствах се странно, защото изобщо бях в кабинета на сестрата. Първият път, когато го бях посетила, беше едва преди няколко дни. Понякога бях чакала Оливия пред вратата, но никога не бях влизала вътре като пациент, който да примигва под флуоресцентните лампи и да се чуди дали наистина не е болен от нещо.

Докато госпожа Сандърс я нямаше, не виждах смисъл да излъчвам стоицизъм, така че забих палец в горната част на носа си, оказвайки натиск в самия център на главоболието. Беше същото като останалите, спохождащи ме напоследък, тъпа, разпростираща се из цялата глава болка, от която страните ми започваха да горят. Това бяха главоболия от типа, който сякаш предвещаваше нещо друго, и аз продължавах да очаквам хремата, кашлицата, каквото и да е.

Госпожа Сандърс се върна с термометъра и аз побързах да сваля ръка от лицето си.

— Отвори уста, миличка — каза ми тя и ако не ме болеше толкова много, сигурно бих се разсмяла, защото госпожа Сандърс определено не ми изглеждаше от хората, които говореха на „миличко“.

— Имам чувството, че се разболяваш сериозно.

Взех термометъра и го поставих под езика си. Пластмасовият му накрайник ми се стори остър и мазен. Исках да отбележа, че по принцип боледувам много рядко, но не можех да отворя устата си. Госпожа Сандърс се заприказва с двамата будни ученици за предстоящите им часове, докато трите минути минаха, след което се върна при мен и извади термометъра.

— Мислех, че тези машинки вече отчитат температурата моментално — казах.

— В болниците имат и такива. Някой обаче е стигнал до извода, че учениците в гимназията ще имат достатъчно търпение да изчакат няколко минути, и ни е снабдил с най-евтините. — Тя погледна скалата. — Имаш малко температура. Най-вероятно си лепнала някой вирус. В момента върлуват доста такива покрай резките смени в температурите. Искаш ли да се обадя на някого, за да те прибере?

За момент се замислих колко прекрасно би било да избягам от училище и да прекарам остатъка от следобед в обятията на Сам. Но той беше на работа, а аз от своя страна имах контролно по химия, така че въздъхнах и признах:

— Учебният ден вече почти е приключил. Пък и имам контролно.

— Решила си да проявяваш стоицизъм. Одобрявам. Сега ще ти дам нещичко. Не би трябвало да го правя без разрешението на родителите ти, но... — Тя застана до мен и отвори едно от чекмеджетата на бюрото. Вътре имаше купчина монети, ключовете от

колата ѝ и кутийка ацетаминофен. Изтръска две таблетки в шепата ми с думите:

— Това ще скрита температурата ти по задника и най-вероятно ще направи същото и с главоболието.

— Благодаря ви — казах, докато ставах от стола ѝ. — Не се обиждайте, но се надявам да не се видим скоро.

— Искаш да страниш от този кабинет, който се явява културно средище и център за социални контакти! — изимитира възмущение госпожа Сандърс. — Пази се.

Преглътнах таблетките с малко вода от машината до вратата, след което се върнах в час. По времето, когато удари последният звънец, главоболието ми бе изчезнало почти напълно; ацетаминофенът беше свършил работа. Госпожа Сандърс най-вероятно беше права. Вирус, точно каквото ми трябваше в края на учебната година.

Опитах да убедя себе си, че няма от какво да се притеснявам.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

КОУЛ

Не мислех, че трябваше да бъда човек в момента.

Суграшицата се врязваше в голата ми кожа, толкова ледена, че направо пареше. Пръстите ми бяха напълно вкочанени — не можех да усетя нищо. Не знаех колко дълго съм лежал тук, но явно бе минало известно време, защото тънкият слой сняг под мен се беше стопил.

Треперех неудържимо, но въпреки това успях някак да се изправа на крака, след което опитах да си спомня защо отново съм върнал човешката си форма. Преди тези трансформации ме бяха спохождали само в по-топли дни и освен това бяха милостиво кратки. А в момента беше особено студена вечер. Съдейки по оранжевия диск на слънцето, потъващ зад оголените дървета, беше някъде към шест — седем часа.

Нямах време да се чудя какво се бе случило. Треперех от студ, но не усещах дори наченки на гадене, нито пък онова специфично опъване на кожата — все признаци, предвещаващи, че скоро ще се преобразя във вълк. Знаех с ужасяваща сигурност, че засега щях да остана в тази си форма. Бях чисто гол и нямах никакво намерение да дочакам фаталното измръзване на крайниците си. Имаше някои специфични части от анатомията ми, които много държах да запазя непокътнати.

Обвих ръце около тялото си и се огледах. Зад мен по повърхността на езерото танцуваха огнените пламъчета на залязващото слънце. Извърнах се към мрачната гора и забелязах статуята, гледаща към езерото. Зад нея имаше няколко пейки. Това означаваше, че бях доста близо до голямата къща, която бях забелязал по-рано.

Е, вече си имах посока. Оставаше да се надявам, че собствениците не са си у дома.

Не забелязах никакви коли отпред, така че на този етап късметът беше с мен.

— Мамка му, мамка му, мамка му — мърморех си, докато крачех по насипаната с чакъл алея към задната врата. В измръзналите ми ходила явно бяха останали точно толкова функциониращи нерви, колкото да ме информират за забиващите се в плътта ми остри камъчета. Раните ми зарастваха далеч по-бързо от преди, когато бях просто Коул, което обаче не ги правеше по-малко болезнени.

Опитах bravата. Отключено. Нямаше спор, пичът от горния етаж днес ме бе дарил с благословията си. Отворих вратата и влязох в разхвърляно преддверие, което миришеше на сос за барбекю. Замръзнах на място, завладян от спомена за печеното месо. Коремът ми — доста по-плосък и твърд от последния път, когато бях човек — издаде отчаян къркорец звук и за момент бях обсебен от идеята да откроя кухнята и да открадна някаква храна.

Осъзнаването, че желая нещо толкова неистово, накара устните ми да се разтеглят в усмивка. След което ледените ми боси стъпала ме подсетиха за най-важната причина да бъда тук. Първо дрехи. После храна. Пристъпих напред по коридора.

Отвътре къщата беше точно толкова огромна, колкото и отвън, и изглеждаше като материализирала се от страниците на луксозно списание за вътрешно обзавеждане. Различни неща бяха окачени по стените в свършени комбинации от три или пет, очарователно асиметрични или свършено подравнени. Безупречно чистият килим в цвят, който май се наричаше „мауве“^[1] ме отведе до обширен вестибюл с под от тъмно дърво. Погледнах зад гърба си, за да се убедя, че теренът все още е чист, и едва не се спънах в някаква скъпа на вид ваза, в която особено артистично бяха подредени мъртви клонки. Зачудих се дали някой изобщо живееше на това място.

И по-точно — дали на това място живееше някой, който да носи моя размер дрехи.

Спрях се за момент. Вляво започваше някакъв мрачен коридор. Вдясно се издигаше масивно черно стълбище, което изглеждаше като свършен декор за убийство в готически филм на ужасите. След кратък размисъл реших да поема по стълбите. Ако бях богат пич от Минесота, спалнята ми определено щеше да бъде на горния етаж. Защото топлината се издигаше нагоре.

Пристъпих на площадката, покрита с дебел зелен килим. Палците на краката ми горяха, възвърнали чувствителността си.

Болката беше хубаво нещо. Означаваше, че всичко с кръвообращението ми е наред.

— Не мърдай!

Женският глас ме накара да замръзна на място. Не звучеше уплашена, въпреки че наред дома й стоеше чисто гол мъж, така че най-вероятно щях да видя насочено срещу мен дуло на пушка, щом се обърнех. Отбелязах наум колко спокоен беше пулсът ми. Боже, липсваше ми притокът на адреналин.

Обърнах се.

Беше момиче. При това не какво да е момиче, а изумителна красавица със сини очи и руса коса, от типа, който може да ти разбие сърцето само с един поглед. Самата й стойка излъчваше надменност, която показваше, че е пределно наясно със силата на излъчването си. Когато плъзна очи по тялото ми, се почувствах, все едно съм изправен пред особено строг съдия, и установих, че съм затаил дъх в очакване на присъдата.

Пробвах да се усмихна:

— Здравсти. Съжалявам, че съм гол.

— Радвам се да се запознаем. Аз съм Изабел. Какво правиш в къщата ми?

На този въпрос всъщност изобщо нямаше правилен отговор.

Под нас се чу шум от затваряне на врата и двамата с Изабел едновременно се извърнахме, за да погледнем натам. За един кратък миг сърцето ми леко ускори ход и аз с изненада установих, че изпитвам наченки на страх... че изобщо изпитвам нещо след толкова дълъг период на безчувственост.

Не можех да се помръдна.

— О, Божичко — в основата на стълбите стоеше някаква жена, която ме наблюдаваше с ужас през перилата. Очите й се отместиха към Изабел. — О, Божичко! Какво, в името на...

Щях да срещна смъртта си от ръцете на две поколения красавици. При това — чисто гол.

— Мамо — сопна се Изабел безцеремонно. — Спри да го зяпаш, става ли? Ужасно е перверзно.

Двамата с майка й почти едновременно извърнахме очи към нея и примигнахме.

Изабел пристъпи по-близо до мен и се приведе над парапета.

— Бих искала да останем насаме, ако нямаш нищо против — повиши тон тя.

Това изтръгна майка ѝ от вцепенението и тя изкрещя в отговор:

— Изабел Розмари Кълпепър, ще ми кажеш ли какво прави това голо момче в къщата ни?

— Според теб какво точно прави, а? — ухили се нагло Изабел. — Какво си мислиш, че правя в къщата ни с голо момче? Доктор Керътноус не те ли предупреди, че резултатът от липсата на родителско внимание ще бъде такъв? Е, в момента си се изправила лице в лице с резултата, мамче! Точно така, продължавай да го зяпаш! Изобщо не разбирам защо ни караш да се мъкнем при този психоаналитик, при положение че не го слушаш. Давай, накажи ме за собствените си грешки!

— Скъпа... — започна майка ѝ с далеч по-тих глас. — Това...

— Трябва да бъдеш благодарна, че поне не съм на някоя улица, за да продавам тялото си! — кресна Изабел. После се обърна към мен и изражението ѝ моментално стана мило. С милион пъти по-нежен глас тя ми каза: — Котенце, съжалявам, че трябваше да станеш свидетел на тази сцена. Не искам да ме виждаш такава. Защо не се върнеш в стаята?

Животът ми ненадейно се бе превърнал във филм и от мен се очакваше да изпълнявам отредената ми роля.

Долу под нас майка ѝ потърка с длан челото си, опитвайки се всячески да не гледа към мен.

— Моля те, просто го накарай да си сложи някакви дрехи, преди баща ти да се прибере. Междувременно ще отида да пийна нещо. Не искам да го виждам отново.

Когато майка ѝ се обърна, Изабел ме хвана за ръката — досегът с нежната ѝ кожа ми подежда като преминал през тялото ми електрически заряд — и ме поведе надолу по коридора към една от вратите. Оказа се баня, издържана изцяло в черно и бяло, като по-голямата част от помещението бе заета от огромна вана.

Изабел ме блъсна вътре толкова силно, че едва не паднах във ваната, след което влезе и затвори вратата зад нас.

— Защо, по дяволите, си в човешка форма толкова рано? — попита тя.

— Ти знаеш какво съм? — отвърнах с въпрос аз. Което всъщност беше тъпо. Очевидно знаеше.

— Уф, хайде стига глупости — изсумтя тя. В тона ѝ се долавяше презрение, което беше на път да ме вбеси истински. Никой... никой... не можеше да ми говори така. — Или си един от вълците на Сам, или си случаен гол перверзник, който смърди на мокро куче.

— На Сам? Всъщност съм от вълците на Бек — промърморих.

— Бек го няма. Вече си вълк на Сам — поправи ме Изабел. — Което всъщност е без значение. Това, което има значение, е, че си гол, че си в къщата ми и че в момента всъщност би трябвало да си вълк. Защо не си вълк, дяволите да те вземат? И как се казваш всъщност?

За един кратък откачен миг, почти бях готов да ѝ кажа.

ИЗАБЕЛ

За момент изражението на лицето му се промени, а очите му се зареяха нейде далеч отгук. Това беше първата реална емоция, която виждах изписана на лицето му, откакто го бях заварила да чупи стойки на балкона, все едно позираше за списание. После обаче самодоволната крива усмивка се завърна и той произнесе бавно:

— Коул.

Каза го с такъв тон, сякаш споделянето на тази информация беше дар божи за мен.

— И защо не си вълк в момента, Коул? — повторих въпроса си с презрение.

— Защото ако бях, нямаше да те срещна — заяви той.

— Добър опит — промърморих, но усетих как устните ми се разтягат в усмивка. Знаех достатъчно много за флиртуването, за да разпозная, че го прави по навик. Освен това този пич беше наистина нагло копеленце. Наместо да се притесни поне малко, той хвана с двете си ръце тръбата на душа и се изви назад по доста съблазнителен начин, докато ме изучаваше с поглед.

— Защо излъга майка си? — попита. — Щеше ли да го направиш, ако бях някой разплут агент по недвижими имоти, който се е превърнал във върколак?

— Съмнявам се. Не си падам особено много по правенето на добрини. — Това, по което си падах в този момент, беше начинът, по който бе изпънал ръце над главата си, стягайки мускулите на раменете

и гърдите си. Опитах се да задържа очи върху арогантната извивка на устните му. — След като уточнихме това, май е време да ти намерим някакви дрехи.

Извивката стана по-широка.

— Налага ли се?

Ухилих му се гадно.

— Аха. Крайно време е да прикрием тази отвратителна гледка.

Той се нацупи престорено:

— Това беше грубичко.

Свих рамене.

— Стой тук и се постарай да не се нараниш, докато позираш. Ей сега се връщам.

Затворих вратата на банята и се насочих надолу по коридора към спалнята на брат ми. Поколебах се за секунда пред прага, после натиснах дръжката.

Беше починал преди достатъчно много време и не мисля, че правех нещо нередно. Освен това мястото вече отдавна не изглеждаше като неговата стая. Следвайки съвета на предишния си психотерапевт, майка ми бе опаковала целия багаж на брат ми в кашони, след което ги беше оставила в стаята — по съвет на настоящия си психотерапевт. Всичките му спортни боклуци бяха прибрани, както и собственооръчно направената му озвучителна система. Сега, когато тези неща ги нямаше, в помещението на практика не бе останало нищо, което да носи спомена за Джак.

Докато влизах в тъмната стая, ударих брадичката си в един от терапевтичните кашони, докато търсех ключа за лампата. Изпсувах тихичко, после успях да включа осветлението. Отне ми известно време да осъзная какво точно правя: планирах да се ровя из нещата на мъртвия си брат, за да намеря дрехи за страшно сексапилния, но дразнещо арогантен върколак, който ме чакаше в банята ми. След като бях казала на майка си, че спя с него.

Може би тя беше права и наистина имах нужда от психотерапия.

Проправих си път между кашоните и отворих гардероба. Лъхна ме миризмата на Джак и честно казано, беше доста гадно. Не особено добре изпрани пуловери, мъжки шампоан и стари обувки. За секунда обаче, само за секунда, този аромат от миналото ме накара да замръзна на място, загледана в мрачните силуети на окачените дрехи. После чух

как майка ми изпусна нещо на долния етаж и бързо си спомних защо съм тук. Трябваше да намеря дрехи за Коул, преди баща ми да се прибере. Мама нямаше да му каже нищо. Беше добра в пазенето на тайни. Самата тя, също като мен, не обичаше да гледа как се троши посуда.

Открих някакъв овехтял суичър, тениска и прилично изглеждащи джинси. Доволна от находките си, се извърнах... и се озовах лице в лице с Коул.

Сърцето ми препускаше. Преглътнах ругатнята, която се канех да произнеса, и извих шия назад, за да мога да го погледна в очите от толкова близо — беше доста висок. Мътната светлина на лампата хвърляше остри сенки по лицето му, от които изглеждаше като портрет на Рембранд.

— Доста се забави — каза Коул, учтиво отстъпвайки крачка назад. — Дойдох да проверя дали не търсиш пистолет.

Натиках дрехите в ръцете му.

— Ще трябва да се разкараш оттук, командосе.

— Щом се налага... — Той хвърли суичъра и тениската върху леглото и започна да си обува джинсите. Бяха му малко широки. Можех да видя сенките, хвърляни от тазовите му кости, докато изчезваха под колана.

Бързо извърнах очи, докато той се обръщаше към мен, но видях, че е забелязал как го зяпам. Искаше ми се да одера тази надменна усмивка от лицето му с нокти. Пресегна се за тениската и когато я разгърна, видях, че това е тениската на „Викингите“^[2], любимата на Джак. Имаше петно в долния десен край, останало от миналата година, когато брат ми боядисваше гаража. Понякога я носеше дни наред, докато най-накрая дори той признаваше, че смърди и има нужда от пране. Мразех я.

Коул вдигна ръце над главата си, за да я облече, и в този момент единствената мисъл в главата ми беше, че просто не можех да понеса идеята някой друг да носи тази проклета дреха. Без да се замислям, сграбчих тениската, а Коул сведе към мен безизразния си поглед. Може би все пак беше малко объркан от действието ми.

Дръпнах плата, показвайки му какво искам, и той ме остави да изхлузя тениската от ръцете му с изражение на леко любопитство. Нямах никаква идея как точно да обясня нелогичността на действията

си, така че вместо да търся подходящите думи, просто го целунах. Беше ми по-лесно да го притисна към стената и да го целуна, проследявайки извивката на надменната му усмивка с устни, отколкото да му кажа защо гледката на тениската на Джек в нечии чужди ръце ме бе накарала да се почувствам толкова объркана и беззащитна.

Освен това се целуваше наистина добре. Усетих как плоският стомах и ребрата му се притискат към моите, но ръцете му така и не се повдигнаха, за да ме докоснат. От толкова близо миришеше също като Сам в онази първа нощ, когато го бях срещнала, мускусното ухание на вълча козина и борови дървета. В начина, по който Коул притискаше устни към моите, имаше някакъв искрен копнеж и това ме накара да си помисля, че в тази целувка се криеха много повече истини за него, отколкото в думите, които бе произнесъл.

Когато се отдръпнах, той си остана облегнат на стената, пъхнал палци в джобовете на все още незакопчаните си джинси. Беше наклонил глава на една страна и ме изучаваше. Сърцето блъскаше в гърдите ми и ръцете ми трепереха от усилията, които полагах, за да не го целуна повторно, но самият той не изглеждаше особено развълнуван. Можех да видя колко бавен и спокоен бе пулсът му по движението на гърдите.

Фактът, че той не бе разтърсен от този миг на интимност колкото мен, внезапно ме вбеси, затова отстъпих крачка назад и го замерих със суичъра на Джек. Коул се протегна и го улови секунда след като се удари в гърдите му.

— Толкова зле ли беше? — попита.

— Аха — отвърнах и кръстосах ръце, за да не ги види как треперят. — Целуваш се така, все едно се опитваш да гризеш ябълка.

Той повдигна вежди, очевидно разбрал, че го лъжа.

— Имам ли право на втори опит?

— Не мисля — казах, притискайки показалец към веждата си. — Мисля, че е време да си вървиш.

Опасявах се, че ще ме попита къде точно се очаква да отиде, но той просто навлече суичъра и закопча джинсите с въздишка:

— Най-вероятно си права.

Въпреки че бях забелязала доста лошите порязвания по ходилата му, той не помоли за обувки, а аз не му предложих такива. Усещах как

всички неизказани думи ме задушават, така че просто го отведох на долния етаж и го насочих към задната врата, от която беше влязъл.

Видях го как се поколеба, само за миг, докато минавахме покрай кухнята, и си спомних за допира до изпъкналите му ребра. Една част от мен знаеше, че трябва да му предложа нещо за ядене, но другата, далеч по-голяма, настояваше да го разкарам колкото се може по-бързо. Защо ми беше толкова по-лесно да оставям храна за вълците?

Най-вероятно, защото вълците нямаха арогантни усмивки.

В коридора се спрях до вратата и отново кръстосах ръце.

— Баща ми стреля по вълци — натъртих. — Просто да си знаеш. Най-вероятно би искал да стоиш по-надалеч от гората зад тази къща.

— Ще се постарая да го запомня следващия път, когато се превърна в неспособен да разсъждава звяр — каза Коул подигравателно. — Благодаря ти за съвета.

— Смисълът на живота ми е да правя хората щастливи — изсумтях, след което отворих вратата. По ръкава ми полепнаха няколко донесени от мразовития нощен вятър снежинки.

Очаквах да видя нежелание да напусне топлата къща в това кошмарно време или нещо подобно, което да предизвика съчувствието ми, но Коул просто ме дари със странната си студена усмивка и излезе навън сред суграшицата, като издърпа вратата от ръката ми, за да я затвори зад гърба си.

Останах на мястото си за няколко дълги секунди, като ругаех тихичко под нос и се чудех защо внезапно съм се почувствала толкова зле. После се върнах до кухнята, грабнах първото нещо, попаднало пред погледа ми — пакет с нарязан хляб — и се върнах при задната врата.

Прехвърлях през ума си думите, които трябваше да кажа, нещо от сорта на *и не очаквай да получиш нищо повече*, но когато отворих вратата, видях, че той вече си е отишъл.

Включих външните лампи. Мътната жълта светлина се разля из замръзналия двор, хвърляйки странни отражения по тънкия слой лед, покрил почвата. На около десет фута от вратата лежах джинсите и раздърпаният суичър.

Студът изгаряше ушите и носа ми, докато внимателно пристъпвах към дрехите. Единият ръкав на суичъра стърчеше встрани от купчината, сякаш сочеше към далечната борова гора. Вдигнах очи и

го видях. Сивкавокафяв вълк, който стоеше на няколко ярда пред мен и ме наблюдаваше със зелените очи на Коул.

— Брат ми умря — казах му аз.

Вълкът дори не помръдна. Снежинките блестяха върху козината му.

— Аз не съм добър човек — добавих.

Той остана все така неподвижен. Мозъкът ми отчаяно се опитваше да свърже някак очите на Коул с вълчата муцуна.

Разопаковах хляба и вдигнах торбичката. Филиите се посипаха по земята край мен. Той все така стоеше на мястото си и ме гледаше. Немигащи човешки очи върху лицето на животно.

— Въпреки това май не трябваше да ти казвам, че целувката ти не струва — промърморих, потрепервайки леко заради студа. Не бях сигурна какво още да кажа за тази целувка, затова млъкнах.

Обърнах се към вратата. Преди да вляза, събрах дрехите, обърнах едно празно сандъче за цветя и ги поставих отдолу, за да ги запазя сравнително сухи. После влязох вътре и го оставих сам в нощта.

Очите му изглеждаха толкова празни, колкото се чувствах самата аз.

[1] Бледомораво. Цветът носи името на холандския художник Антон Мауве, чичо на Винсент ван Гог. — Б. пр. ↑

[2] Отбор по американски футбол от Минесота. — Б. пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

САМ

Мама ми липсваше.

Не можех да обясня това на Грейс, защото знаех, че единственото нещо, което си представяше при мисълта за моите родители, бяха белезите върху китките ми. И това беше вярно, споменът за тях, докато се опитвах да убият малкото чудовище, в което се бях превърнал, изпълваше главата ми така, че на моменти очаквах черепът ми да се пръсне; белезите бяха оставили толкова дълбоки следи в мен, че винаги, когато видех вана, усещах забиващите се в плътта ми остриета.

Но аз имах и други спомени за майка си, които изпълзваха от пукнатините сред тези кошмарни видения точно когато най-малко ги очаквах. Като например в онзи момент, когато се бях присвил зад щанда на „Изкривеният рафт“, книгите лежах на няколко инча от празните ми ръце, а погледът ми бе зареян отвъд прозорците, сред зловещата кафеникава светлина на вечерта. Устните ми все още мълвяха последните думи, които бях прочел. Манделщам ми беше написал за мен, без дори да ме познава: *Защото във вените ми не тече вълча кръв / а устните ми са изкривени от лъжите.*

Навън последните слънчеви лъчи превръщаха купетата на паркираните автомобили в ослепителен кехлибар и изпълваха локвите по улицата с течно злато. Самата книжарничка вече бе отвъд досега на дневната светлина и пустееше в сумрака.

Оставаха двацет минути до часа, в който затварях.

Днес беше рожденият ми ден.

Помнех как майка ми винаги приготвяше тарталети за рождените ми дни. Никога голяма торта, защото край масата стояхме само тримата с родителите ми, а аз бях изключително злояд и рядко излизах победител в кулинарните битки. Една торта би се развалила, преди да бъде изядена.

Затова майка ми правеше тарталети. Помнех ваниловия аромат на глазурата, несръчно намазана върху малкия блат. Сама по себе си

това беше една съвсем обикновена тарталета, но конкретно в тази имаше забита свещичка. Върху фитила танцуваше малко пламъче, под което се спускаше восъчна броеница, и тарталетата се превръщаше в нещо светло, красиво и специално.

Все още можех да подуша аромата на църква, който се носеше от угасналата свещичка, да видя отражението на пламъка в очите на майка ми, да усетя меката възглавничка на кухненския стол по кльощавите си, присвити под тялото крака. Чувах как майка ми казва да махна ръцете си от масата, преди да постави тарталетата пред мен — не искаше да докосвам чинийката, за да не съборя, без да искам свещичката в скута си.

Родителите ми винаги внимаваха изключително много да не се нараня, чак до деня, в който решиха, че трябва да умра.

В книжарничката аз поставих длани върху челото си и се загледах в извитото крайче от корицата на лежащата пред мен книга. Можех да видя ясно, че тя всъщност не е направена от едно парче картон, а върху отпечатаното изображение бе залепен някакъв защитен прозрачен пласт, който се бе обелил в единия край, и на това място корицата изглеждаше жълтеникава и опърпана.

Зачудих се дали наистина си спомням как мама ми приготвя тарталети, или това просто бе нещо, което мозъкът е откраднал от някоя от стотиците книги, които бях чел. Спомени за нечия чужда майка, наложени върху моите собствени, за да запълнят празнината.

В сумрака очите ми се спряха върху двата белега върху китките ми. В спомена се пресегнах, за да взема своята тарталета, а кожата върху ръцете ми все още бе бледа и гладка, без никакви рани, защото майка ми и баща ми наистина се грижеха добре за мен. Мама ми се усмихна.

Честит рожден ден.

Затворих очи.

Не знам колко дълго съм стоял така, преди позвъняването на камбанката над вратата да ме накара да вдигна глава. Канех се да кажа на новодошлия, че вече е затворено, но точно в този момент видях Грейс, която се завъртя, за да затвори вратата с рамо. Крепеше табличка с чаши в едната си ръка и държеше хартиен плик от „Събуей“ в другата. Почувствах се така, сякаш в помещението бе включена нова лампа, защото книжарничката внезапно стана по-светла.

Бях прекалено изненадан, за да стана и да помогна, а докато изобщо ми хрумне, че трябва да направя нещо подобно, тя бе оставила нещата, които носеше, върху щанда. След това го заобиколи, за да дойде при мен, прегърна ме през раменете и прошепна в ухото ми:

— Честит рожден ден.

Прегърнах я през кръста и притиснах лице към шията ѝ, за да скрия изненадата си.

— Как разбра?

— Бек ми каза, преди да се трансформира. Като се замисля, самият ти трябваше да ми го кажеш. — Тя се отдръпна леко назад, за да ме погледне в очите. — За какво си мислеше? Когато влязох?

— За това, че съм Сам.

— Е, чудесно е, че си — каза Грейс. Усмивката ѝ ставаше все по-широка и по-широка, докато не усетих как собственото ми изражение отразява нейното, а носовете ни се докосват. Най-накрая Грейс се измъкна от обятията ми и махна с ръка към плика, който бе оставила сред книгите ми. — Съжалявам, че не е нещо малко по-класно, но в Мърси Фолс наистина няма място, където да хапнеш в романтична обстановка, пък и аз съм доста бедна и не бих могла да си го позволя, дори и да имаше. Е, можеш ли вече да ядеш?

Плъзнах се покрай нея и отидох до входната врата, където обърнах табелката с надпис „Отворено“.

— Вече официално е затворено. Какво предпочиташ — да се приберем у дома или да се качим горе?

Грейс погледна към тъмночервения килим на стълбите, които водеха към малкото помещение на горния етаж, и аз разбрах, че вече е взела решение.

— Ти вземи напитките с огромните си мускули — каза тя с доста ироничен тон. — Аз ще кача сандвичите и предполагам, че ще успея да се справя без проблеми с тази задача, понеже те не са чупливи.

Изключих светлините на долния етаж и я последвах по стълбите, носейки картонената табличка с напитките в ръка. Стъпките ни бяха заглушени от дебелия килим, докато се качвахме към малкото сумрачно помещение горе. С всяка следваща крачка чувствах как отивам все по-далеч и по-далеч от спомените за рождените ми дни, към нещо много по-реално.

— Какво си ми взела? — попитах.

— Рождено дневен сандвич, разбира се. Що за въпрос?

Включих лампата с форма на цвете, поставена върху ниската етажерка с книги, и осемте малки крушки ни огряха с рисуваща странни форми розова светлина, докато присядах до Грейс на двуместното диванче с избеляла тапицерия.

Рождено дневният ми сандвич се оказа с печено телешко" и майонеза, също като този на Грейс. Разпънахме хартията от сандвичите между нас и тя каза с пълна уста:

— Честит рожден ден.

После преглътна и добави:

— И нека имаш още много такива.

— Ами... благодаря — казах и докоснах брадичката ѝ. Тя ми се усмихна.

След като довършихме сандвичите си — е, ако трябва да бъдем по-конкретни, аз все още довършвах моя, а Грейс вече обираше трохите от нейния — тя ми каза:

— Когато махнеш тези хартии, ще си получиш подаръка.

Изгледах я, повдигнал вежди, докато вдигаше раницата си от земята и я слагаше в скута си.

— Не е трябвало да ми купуваш нищо. Чувствам се глупаво, когато получавам подаръци.

— Само дето аз държах да ти подаря нещо — заяви тя. — Не разваляй всичко, като се правиш на прекалено свенлив. Освен това казах да махнеш тези хартии!

Приведох се и вдигнах опаковките.

— Ех, ти и твоите жеравчета — засмя се тя, когато видя, че бях започнал да сгъвам по-чистата от двете хартии за сандвичи в една голяма и леко смачкана птица, носеща логото на „Събуей“. — Откъде идва тази мания да ги правиш?

— Винаги си правя по една птичка в хубави моменти. За да ги запомня. — Размахвах жерава на „Събуей“ пред нея и той леко размърда намачканите си криле. — Така знам, че никога няма да забравя каква е историята на този жерав.

Тя огледа хартиената птичка.

— Мисля, че можеш да бъдеш доста сигурен в това предположение.

— Е, значи целта ми е постигната — казах нежно, след което оставих жерава до диванчето. Знаех, че съвсем целенасочено отлагах момента, в който Грейс щеше да ми даде подаръка си. Самата мисъл, че ми беше взела нещо, караше стомаха ми да се стяга. Но Грейс не беше човек, когото би могъл да размотаваш дълго.

— Сега затвори очи — настоя тя. Гласът ѝ беше леко напрегнат. Нетърпение? Надежда? Помолих се наум: *Моля те, нека харесам това, което ми е взела.* Опитах да си представя как точно би следвало да изглежда лице, озарено от възхищение, за да мога да докарам съответното изражение, независимо от това какъв е подаръкът.

Чух я как разкопчава ципа на раницата си и почувствах как диванчето се разклати, когато тя отново се отпусна назад.

— Помниш ли първия път, когато дойдохме тук? — попита Грейс, докато аз седях полусам в мрака зад клепачите си.

Това не беше въпрос, който изискваше отговор, така че просто се усмигнах.

— Помниш ли как ме накара да затворя очи и ми прочете стихотворение от Рилке? — Сега гласът ѝ беше по-близо. Коляното ѝ докосна моето. — Тогавя те обичах толкова много, Сам Рот.

Усетих как тялото ми потръпва и преглътнах. Знаех, че ме обича, но почти никога не ми го беше казвала. Дори и само тези думи биха могли да бъдат нейният прекрасен подарък за рождения ми ден. Усетих я как поставя нещо в ръцете ми, след което притисна едната ми длан върху другата. Хартия.

— Не мисля, че някога бих могла да бъда романтична като теб — промълви тя. — Нали разбираш, просто не съм добра в това. Но... ами... — Тя се засмя тихичко по толкова очарователен начин, че почти отворих очи, за да я погледна. — Е, не мога да чакам повече. Отвори очи.

Отворих ги. В ръцете ми лежеше някаква сгъната разпечатка. Можех да видя през листа призрачните очертания на буквите, но не и какво точно гласяха.

Грейс направо не можеше да стои на едно място. Нетърпението ѝ беше толкова явно, че нямах представа дали ще мога да оправдая очакванията ѝ.

— Отвори го де!

Опитах се да си спомня как точно изглежда щастливото изражение. Извивката на веждите, разтеглените в широка усмивка устни, блесналият поглед.

Разтворих хартията.

И напълно забравих как точно би следвало да изглежда изражението ми. Просто седях неподвижно и гледах изписаните върху листа думи, без да мога да повярвам в тях. Не беше най-великият подарък на света, въпреки че за Грейс сигурно е било наистина трудно да го уреди. Невероятното в случая бе, че това в ръцете ми наистина беше едно мое съкровено желание, което така и не бях събрал смелост да включа в новогодишния списък. Беше нещо, което казваше ясно, че тя ме познава. Нещо, което правеше думите *обичам те* истински.

Държах фактура. За пет часа време в звукозаписно студио.

Вдигнах очи към Грейс и видях, че нетърпението ѝ е прераснало в нещо съвсем различно. Самодоволство. Пълно и искрено самодоволство. Явно изражението, което лицето ми бе придобило без излишни преструвки, беше издало достатъчно ясно емоциите ми.

— Грейс... — произнесох много по-тихо, отколкото възнамерявах.

Малката ѝ самодоволна усмивка заплашваше да стане далеч по-голяма.

— Харесва ли ти? — зададе ми тя съвършено ненужен въпрос.

— Аз...

Тя ме избави от необходимостта да търся думите, с които да довърша изречението си.

— Студиото се намира в Дълът. Записала съм те за ден, който е свободен и за двама ни. Реших, че би могъл да изспириш някои от песните си и... Ами не знам. Да направиш това, което си се надявал, че ще направиш с тях.

— Демо запис — казах нежно. Този подарък означаваше много повече, отколкото тя можеше да предположи... а може би беше пределно наясно какво представлява той за мен. Това беше нещо много повече от просто насърчаване да продължа напред със своята музика. Това бе признание, че аз мога да продължа напред. Че за мен ще има следваща седмица, следващ месец и следваща година. Времето в студиото означаваше, че пред мен се е разпростряло съвсем ново бъдеще. Времето в студиото означаваше, че можех да дам на някого

своя демо запис и когато той ми кажеше: „Ще се свържа с теб след месец“, аз все още щях да бъда човек, щом го направеше.

— Божичко, обичам те, Грейс — казах. Прегърнах я силно през шията, без да изпускам фактурата от ръцете си. Целунах я отстрани по главата, след което отново я притиснах към себе си. Оставих фактурата до жерава на „Събуей“.

— И от нея ли ще си направиш жерав? — попита тя и затвори очи, с което ме подканваше да я целуна отново.

Но аз не го сторих. Наместо това отместих нежно кичур коса, за да мога да видя лицето ѝ. Напомняше ми за онези ангели, които стояха над гробовете със затворени очи, щастливи изражения и събрани за молитва ръце.

— Отново си гореща — казах. — Добре ли си?

Грейс не отвори очи и аз продължих да плъзгам пръсти по лицето ѝ, сякаш отмествах нов кичур. Чувствах ръката си студена при досега с топлата ѝ кожа. Тя промълви:

— Мдаммм.

Продължих да я галя. Исках да ѝ кажа всичко, което прелиташе през съзнанието ми, като например *ти си красива* или *ти си моят ангел*, но знаех, че тези думи означаваха повече за мен, отколкото за Грейс. За нея това бяха просто случайни фрази, които я караха да се усмихне за секунда, но след това просто... изчезваха, прекалено сантиментални и изтъркани, за да значат нещо наистина. За Грейс нещата, които имаха значение, бяха ръцете ми върху бузите ѝ, устните ми върху нейните. Тези мимолетни нежни докосвания, които показваха, че я обичам.

Когато се приведох напред, за да я целуна, долових съвсем лек полъх от сладката миризма на вълка, който беше открила, толкова лека, че може би си го бях въобразил. Но това се оказа достатъчно, за да разруши романтиката на този миг.

— Нека си вървим у дома — казах.

— Но ти си у дома си — възрази Грейс с игрива усмивка. — Не можеш да ме заблудиш.

Въпреки това станах и протегнах ръце, за да я издърпам след себе си.

— Искам да се приберем, преди да се появят родителите ти — обясних. — Идват си вкъщи наистина рано.

— Крайно време е да се разкараме от онази къща и да избягаме някъде заедно — заяви тя весело, докато се привеждаше, за да събере хартиите от сандвичите и чашите от напитките. Разтворих хартиения плик пред нея, за да сложи всичко вътре, и я наблюдавах как внимателно прибира жерава на „Събуей“, преди да се отправим надолу по стълбите.

Хванати за ръце, двамата прекосихме тъмната книжарничка и излязохме през задния вход, където бе паркирана бялата „Мазда“ на Грейс. Когато се настани на шофьорското място, повдигнах длан към носа си, опитвайки се да доловя миризмата отпреди малко. Не успях да я подуша, но вълкът в мен не можеше да пренебрегне спомена за нея в онази целувка.

Сякаш тих гласец мълвеше тайни на език, който не можех да разбера.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

САМ

Нещо ме събуди.

Сред уютния, познат мрак в спалнята на Грейс не бях съвсем сигурен какво е било. Отвън не се чуваше никакъв шум, а къщата бе потънала в сънната тишина на нощта. Грейс се бе обърнала с гръб към мен и спеше спокойно. Прегърнах я, притискайки нос към ухаещата ѝ на шампоан шия. Тъничките руси косми на тила ѝ погъделичкаха ноздрите ми. Отдръпнах лицето си и тя въздъхна в съня си, притискайки гръб по-плътно до извивката на тялото ми. Аз също трябваше да спя, утре рано сутринта ме очакваше инвентаризация в книжарницата, но някакво странно усещане се бе вкопчило в подсъзнанието ми и не ми даваше мира. Притисках се отново към нея, но тялото ѝ бе прекалено горещо и скоро се почувствах некомфортно.

Отдръпнах се на няколко сантиметра, все още обгърнал кръста ѝ с ръка. Обикновено досегът с нежните извивки на ребрата ѝ под дланта ми бе всичко, което ми беше нужно, за да заспя. Но не и тази нощ.

Тази нощ си спомнях отново и отново за чувството, което изпитвах, когато бях на път да се трансформирам. Начинът, по който студът пропълзяваше по кожата ми, която настръхваше под ледените му ласки. Зловещото стягане на стомаха и надигащото се чувство за гадене. Бавно напредващата болка по гръбнака, докато костите ми се разместваха от спомена за една друга форма. Мислите, които ми се изплъзваха, разпадаха се на късове и се превръщаха в нещо по-подходящо за зимния ми череп.

Сънят ми се изплъзваше. Инстинктите ми ме предупреждаваха за надвиснала опасност. Мракът ме притискаше, докато вълкът в мен ми нашепваше, че *нещо не е наред*.

Отвън вълците започнаха да вият.

ГРЕЙС

Бях ужасно гореща. Завивките лепнеха по краката ми. Усещах вкуса на пот с крайчеца на устните си. Докато вълците виеха, усетих как кожата ми изтръпна, сякаш стотици малки иглички се бяха забили в ръцете и лицето ми. Всичко ми причиняваше болка: тежестта на одеялото, ледената ръка на Сам върху бедрото ми, високият истеричен вой на вълците отвън, споменът за пръстите на Сам, притиснати към слепоочията му, неприятно опънатата по тялото ми кожа.

Спях. Сънувах. Или може би бях будна и се опитвах да прогоня някакъв лош сън. Не можех да реша със сигурност.

В съзнанието ми се появяваха образите на всички хора, които бях виждала да се превръщат във вълци: Сам, тъжен и агонизиращ, Бек, силен и напълно контролиращ тялото си, Джак, подивял от болка, Оливия, която го бе направила бързо и с лекота. Всички те ме наблюдаваха от гората, десетки очи, вперени в мен, в непознатата, тази, която не се бе трансформирала.

Чувствах езика си като шкурка в пресъхналата уста. Искях да вдигна лице от мократа възглавница, но не откривах в себе си сили да го сторя. Очаквах съня да се завърне при мен, но очите ме боляха прекалено много, за да ги затворя.

Чудех се как би изглеждала моята трансформация, ако се окажеше, че така и не съм се излекувала. Какъв вълк бих била. Гледах към ръцете си и си ги представях като тъмносиви лапи с черни и бели ивици. Чувствах тежестта на козината по раменете си, усещах как гаденето започва да се надига в стомаха ми.

За един самотен ярък момент не усещах нищо друго, освен досега на студения въздух с кожата ми, не чувах нищо, освен дишането на Сам до мен. После обаче другите вълци започнаха да вият отново и останалите ми осезания се завърнаха. Чувствах тялото си като нещо ново и непознато.

Бях на път да се трансформирам.

Вълкът в мен започна да се надига, да притиска стомаха ми, да дращи в плътта ми, да бели кожата, за да излезе на показ.

Желаех го. Мускулите ми горяха и се извиваха.

Болката ме раздра.

Бях изгубила гласа си.

Изгарях.

Скочих от леглото и започнах да изтръсквам старата кожа от себе си.

САМ

Пронизителният писък на Грейс ме събуди. Тялото и до мен сякаш бе достигнало температура от милиард градуса и беше достатъчно близо, за да ме изгори, но твърде далеч, за да я докосна.

— Грейс — прошепнах. — Будна ли си?

Тя се завъртя на една страна, повличайки чаршафите ни след себе си, и изпищя отново. В сумрака можех да видя единствено очертанието на рамото ѝ, така че се протегнах и положих длан върху него. Кожата ѝ беше мокра от пот и потрепваше под дланта ми.

— Грейс, събуди се! Добре ли си? — Сърцето блъскаше толкова шумно в гърдите ми, че бе способно да заглуши думите ѝ, ако ми отговореше нещо.

Но Грейс не отговори. Тялото ѝ се разтърси от силен спазъм и тя се изправи в леглото с див пламък в очите. Това не беше момичето, което познавах.

— Грейс, кажи нещо, говори ми — прошепнах, въпреки че от пазенето на тишина май вече нямаше смисъл, предвид силата на писъка ѝ отпреди малко.

Грейс се взираше в ръцете си с учудено изражение. Положих длан върху челото ѝ. Беше ужасяващо гореща, по-гореща отколкото мислех, че някой би могъл да бъде. Сложих ръце от двете страни на шията ѝ и тя потръпна, сякаш пръстите ми бяха направени от лед.

— Мисля, че си болна — казах. Стомахът ми се беше свил от притеснение. — Имаш треска.

Тя разпери широко пръстите на треперещите си ръце и ги огледа внимателно.

— Сънувах... сънувах, че се трансформирам. Мислех, че съм...

Тя внезапно нададе ужасяващ вой и се присви на една страна, вкопчила ръце в корема си.

Не знаех какво да правя.

— Какво става? — попитах. Не очаквах отговор и не получих такъв. — Ще ти донеса тилебол. В банята е, нали?

Тя само простена. Беше кошмарно.

Приведох се, за да видя лицето ѝ, и тогава усетих миризмата.

Тя вонеше на вълк.

Вълк, вълк, вълк.

Идваше от Грейс.

Миризмата на вълк.

Това беше невъзможно. Трябваше да е от мен. Молах се да е от мен.

Извърнах глава към собственото си рамо и го подуших. После вдигнах пред носа си дланта, която бях поставил върху челото на Грейс.

Вълк.

Сърцето ми спря.

Точно в този момент вратата се отвори и в стаята нахлу светлина.

— Грейс? — чух гласа на баща й. Той плъзна ръка по стената, включи лампата и очите му се спряха върху мен, приседнал до дъщеря му. — Сам?

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ГРЕЙС

Дори не видях кога татко бе влязъл в стаята ми. Първият момент, в който осъзнах присъствието му, беше когато чух гласа му, глух и далечен, сякаш се намирах под вода.

— Какво става тук?

Сам говореше нещо, но бушуващите в мен пламъци на болката заглушаваха думите му. Прегърнах възглавницата си и се загледах в стената. Можех да видя неясната сянка на Сам и далеч по-отчетливата на татко, който стоеше по-близо до лампата. Наблюдавах как двете сенки се движат напред и назад, сливат се в една обща и след това се разделят отново.

— Грейс. *Грейс Бризбейн*. — Татко повиши глас. — Не се прави, че не ме забелязваш.

— Господин Бризбейн... — започна Сам.

— Изобщо... *изобщо*... не ме господин брисбейнвай — отсече татко. — Не мога да повярвам, че имаш наглостта да ме гледаш в очите, след като зад гърбовете ни...

Не исках да помръдвам, защото с всяко мое движение огънят вътре в мен се разгаряше все по-яростно, но не можех да оставя баща си да говори така на Сам. Завъртях се така, че да го погледна, и потреперих, когато болката заби нокти по-дълбоко в стомаха ми.

— Татко. Недей. Не говори така на Сам. Ти не знаеш.

— Не си въобразявай, че не съм бесен и на теб — каза татко. — Ти напълно и окончателно предаде доверието ни.

— Моля ви — промълви Сам и чак сега видях, че стои до леглото по боксерки и тениска, стиснал толкова силно ръце пред себе си, че кокалчетата им бяха побелели. — Знам, че сте ми сърдит, можете да продължите да ми се сърдите и аз не ви обвинявам за това, но нещо не е наред с Грейс.

— Какво става тук? — чух гласа на мама. После добави с леден тон на горчиво разочарование, който би могъл да убие Сам. — Сам? Не

мога да повярвам.

— Моля ви, госпожо Брисбейн — каза Сам, въпреки че мама му беше казала да я нарича Ейми и той обикновено го правеше. — Грейс има страшно висока температура. Тя...

— Просто се разкарай от леглото. Къде е колата ти? — Гласът на татко отново започваше да заглъхва и аз се загледах в очертанията на висящия от тавана вентилатор, представяйки си го как се включва, за да изсуши потта ми.

Лицето на мама се появи над мен и усетих дланта ѝ върху челото си.

— Миличка, имаш треска. Чухме те как пициш.

— Стомахът ми... — промърморих, като се стараех да не отворям устата си прекалено широко, за да не може това, което е в мен, да изпъзни навън.

— Отивам да взема термометъра — каза тя и изчезна от полезрението ми. Чувах гласовете на татко и Сам, но нямах представа за какво говорят. Мама се появи отново. — Опитай да се изправиш, Грейс.

Изпицях, докато го правех, защото ноктите отново започнаха да дращят от вътрешната страна на кожата ми. Мама ми подаде чаша вода, докато изтръскваше термометъра.

Сам, който стоеше край вратата на стаята, се сепна, когато чашата се изплъзна от отказващите да ми се подчиняват ръце и падна на пода с глух, далечен звук. Мама сведе очи към нея, после отново погледна към мен.

Дланите ми продължаваха да образуват кръг във въздуха, обгърнали невидимата чаша. Прошепнах:

— Мамо, мисля, че наистина съм болна.

— Край — отсече татко. — Сам, вземи си палтото. Ще те отведе до колата ти. Ейми, премери ѝ температурата. Ще се върна след няколко минути. Вземам мобилния си телефон с мен.

Извърнах очи към Сам и изражението му накара сърцето ми да се свие.

— Моля ви, не искайте от мен да я оставя в това състояние — каза тихо той.

— Не искам от теб нищо — кресна баща ми. — Казвам ти какво да направиш. Ако изобщо искаш някога да видиш отново дъщеря ми, и

се махнеш от тази къща на секундата, защото ти казвам да го направиш.

Сам прокара ръце през косата си и склучи пръсти зад врата си, затваряйки очи. За момент ми се стори, че всички сме затаили дъх в очакване на това, което щеше да стори. Напрежението в тялото му беше толкова очевидно, че експлозията ми се струваше неизбежна.

Той отвори очи и когато заговори отново, гласът му ми се стори чужд и непознат:

— Не... дори не произнасяйте тези думи. Не си и помисляйте да ме заплашвате с нещо подобно. Ще си отида. Но не... — Той не можа да каже нищо повече. Видях го как преглъща и мисля, че промълвих името му, но той вече бе тръгнал към вратата, следван от баща ми.

Малко по — късно реших, че съм чула звука от двигателя на татковата кола пред къщата, но това всъщност беше колата на мама и аз бях в нея. Усещах как треската ме изяжда жива. Зад прозореца звездите плуваха по студеното зимно небе над нас, а аз се чувствах мъничка, сама и раздирана от болка. *Сам Сам Сам Сам, къде си?*

— Миличка — каза мама от шофьорското място. — Сам не е тук.

Преглътнах сълзите си, докато гледах как звездите се плъзгат край нас и изчезват в мрака.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

САМ

Нощта, в която Грейс отиде в болницата без мен, беше и нощта, в която най-накрая отново обърнах очи към вълците.

Това бе нощ, изпълнена с мънички съвпадения, които заедно изграждаха нещо далеч по-голямо. Ако Грейс не се бе почувствала зле, ако родителите ѝ не се бяха оказали вкъщи по-рано от обичайното и не ни бяха открили заедно, ако не бях отишъл до къщата на Бек, ако Изабел не беше чула обикалящия край задната врата на дома ѝ Коул, ако не беше решила да го откара до къщата на Бек, ако самият Коул не беше наркоман, пълен задник и абсолютен гений... животът на всички би се развил по съвсем различен начин. Какъв ли би бил той?

Рилке бе написал: *Verweilung, auch am Vertrautesten nicht, ist uns gegeben* — не ни е позволено да копнеем дори за нещата, които са ни най-скъпи.

Ръката ми копнееше за досега с дланта на Грейс.

Нищо вече не беше същото след тази нощ. Нищо.

След като се качих в колата с бащата на Грейс, той ме закара до тясната уличка зад книжарницата, където бе паркиран собственият ми „Фолксваген“. Шофираше внимателно, за да не закачи огледалата си в някой от големите контейнери за боклук. Спря точно зад колата ми. Лицето му бе осветено от примигващата над нас улична лампа. И двамата мълчахме. Устните ми сякаш бяха залепнали от изпълващата тялото ми отрова на вината и гнева. Чистачките изскърцаха пронизително, когато се плъзнаха по сухото предно стъкло, и двамата трепнахме. Бащата на Грейс ги беше пуснал случайно, докато включваше мигача, за да влезе в уличката. Той ги изгледа с отнесено изражение, докато изминаваха пътя си пред очите ни за втори път, преди отново да си спомни какво трябва да направи и да бутне лостчето в неутрална позиция.

Най-накрая извърна очи към мен и промълви тихо:

— Грейс винаги е била безукорна. За седемнайсет години никога не се е забърквала в неприятности. Не се е докосвала до наркотици или алкохол. Има отлични оценки. Винаги е била съвършено безукорна.

Не казах нищо. Той продължи:

— Чак до този момент. Нямаме нужда от човек, който да я разваща. Не те познавам, Самюъл, но познавам дъщеря си. Затова знам, че цялата вина е у теб. Нямам намерение да те заплашвам, но няма да те оставя да разрушиш бъдещето на дъщеря ми. Мисля, че трябва да обмислиш сериозно приоритетите си в живота, преди да я видиш отново.

За един кратък миг в главата ми се завъртяха потенциални отговори на тези му думи, но всички бяха прекалено язвителни или пък прекалено лични, за да мога дори да си представя, че ги произнасям гласно. Затова просто отворих вратата и излязох в мразовитата нощ, запазвайки всички мисли, заключени в мен.

Той ме изчака, за да се убеди, че ще се кача в колата и ще запаля двигателя, след което подкара на заден ход по празната уличка. Останах във фолксвагена с длани, притиснати между краката, загледан в задната врата на книжарничката. Струваше ми се, че бяха изминали цели дни от момента, в който двамата с Грейс излязохме оттук, щастливи и превъзбудени — аз, заради възможността да отида в звукозаписно студио, а тя, заради реакцията ми и защото бе разбрала, че наистина ме познава и ми е подарила нещо наистина ценно за мен. Въпреки това в момента дори не можех да си представя самодоволната ѝ усмивка. Сякаш единственият ми спомен за Грейс бе как се гърчи от болка в леглото си, а от нея се носи миризмата на вълк.

Това беше просто треска.

Повтарях си тези думи като мантра, докато шофирах към къщата на Бек, а фаровете на колата се бореха с катраненочерния мрак на нощта, докато край мен профучаваха тъмните стволове на дърветата от двете страни на пътя. Повтарях си думите отново и отново, макар всичките ми инстинкти да крещяха, че се опитвам да излъжа сам себе си, а ръцете ми искаха да завъртят рязко волана, за да поема обратно към дома на семейство Бризбейн.

Някъде по средата на пътя извадих мобилния си телефон и набрах номера на Грейс. Знаех, че идеята изобщо не е добра, но

въпреки това не можах да се спра.

Последва дълга пауза, след което чух гласа на баща ѝ вместо нейния.

— Вдигам единствено за да ти кажа да не се обаждаш повече. Говоря напълно сериозно, Самюъл. Ако знаеш какво наистина е добро за теб, ще ни оставиш на мира тази вечер. Не искам да говоря с теб. Не искам Грейс да говори с теб. Просто...

— Кажете ми как е тя — прекъснах го. Мислех да добавя „моля“, но така и не успях да се насиля да произнеса тази дума.

Последва нова пауза, сякаш баща ѝ слушаше някого друго, който му говори. После ми каза:

— Има треска. Просто треска. Не се обаждай повече. Наистина полагам усилия да не кажа нещо, за което по-късно мога да съжалявам. — Този път чух ясно другия глас на заден фон — Грейс или майка ѝ — след което връзката прекъсна.

Бях хартиена лодка, която се носеше сред необятния нощен океан.

Не исках да се връщам в къщата на Бек, но нямах къде другаде да отида. Нямах си никого. Бях човек и без Грейс не притежавах нищо, освен тази кола, книжарничката и една къща, пълна с безкрайна редица празни стаи.

Затова отидох до къщата на Бек — всъщност вече трябваше да престана да мисля за нея като за къщата на Бек — и паркирах на празната алея. Спомних си как някога, когато работех в книжарничката през летата и прекарвах зимите си в образа на вълк, пристигахме тук, докато все още бе светло, защото през лятото никога не се спуска истинска нощ, излизах от колата на Бек и ме посрещаха гласове на смеещи се хора и уханието на барбекю от задния двор. Чувствах се странно да пристъпвам в мрачната самота на нощта, да зъзна от студ и да знам, че всички тези гласове от миналото ми вече са пленници на гората. Всички, освен мен.

Грейс.

Когато влязох в къщата, включих лампите в кухнята и пред очите ми се разкриха всички закачени по шкафовете снимки. После натиснах ключа за осветлението в коридора. В главата си чух гласа на Бек, който питаше моето деветгодишно аз: „Защо си запалил всичките лампи в къщата? Да не би да сигнализираш на извънземните?“.

Преминах през цялата къща и включих осветлението във всички стаи, а разлялата се из тях светлина разкри множество спомени. Банята, в която едва не се бях трансформирал във вълк малко след като бях срещнал Грейс. Холът, където двамата с Пол бяхме свирили на китарите си — неговият очукан стар „Фендър“ все още бе облегал до камината. Стаята за гости на долния етаж, където Дерек бе живял известно време с някакво свое гадже от града, преди Бек да му се скара, задето излага тайната ни на риск. Включих лампата над стълбите към мазето, както и лампите в библиотеката долу, а после се върнах, за да запала и тази в кабинета на Бек, който бях пропуснал. Докато минавах за втори път през хола, се спрях, за да пусна скъпата стерео система, която Улрик бе купил, когато бях на десет, за да можем „да слушаме Джетро Тъл по начина, по който тази велика музика трябва да бъде слушана“.

На горния етаж завъртях ключа на лампата в стаята на Бек, където той почти никога не бе спал. Предпочиташе да използва леглото си, за да складира върху него книги и документи, а обикновено заспиваше в креслото наред с библиотеката в мазето с някоя разтворена книга върху гърдите. Стаята на Шелби също оживя под мътната жълта светлина. Изглеждаше странно стерилна, сякаш никой не бе живял тук. Единствената лична вещ беше старият ѝ компютър. За момент бях изкушен от идеята да разбия монитора, просто защото изгарях от желание да ударя нещо, а ако някой заслужаваше агресията ми да бъде насочена срещу него, то това бе именно Шелби. В крайна сметка обаче не го направих, защото нямаше как да изпитам удовлетворение от този акт на агресия, ако тя не е тук, за да ме гледа как най-накрая унищожавам проклетата машина. Стаята на Улрик сякаш бе замръзнала във времето. Едно от якетата му все още бе хвърлено върху леглото до сгънат чифт джинси. Върху нощното шкафче имаше празна халба. Следващата стая беше на Пол. Забелязах буркана с два зъба в него — единият беше негов, а другият принадлежеше на едно мъртво бяло куче.

Оставих посещението в собствената си стая за най-накрая. Хартиени спомени висяха на нишките си от тавана. По протежение на всички стени имаше подредени книги, още бяха струпани върху бюрото. Въздухът бе застоял, а самата стая изглеждаше потискащо

необитаема. Момчето, което бе израснало на това място, не беше прекарало особено дълго време в това помещение.

Щях да остана тук. Самотен човек, който обикаля из празната къща, чака и се надява останалите членове от семейството му някой ден да се появят отново. Точно преди да протегна ръка в мрачната стая, за да натисна ключа на лампата обаче, чух звука от автомобилен двигател отвън.

Вече не бях сам.

— Самолети ли се опитваш да приземяваш? — попита ме Изабел. Струваше ми се нереална, изправена наред хола в копринената си пижама, върху която бе облякла бяло палтенце с пухкава яка. Никога досега не я бях виждал без грим. Изглеждаше много по-млада. — Забелязах къщата от миля разстояние. Сигурно си включил всичките налични лампи.

Не отговорих. Все още се опитвах да проумея как точно се бе озовала тук в четири часа сутринта с момчето, което за последно бях видял да се трансформира във вълк на кухненския под. Той носеше раздърпан суичър и джинси, които му бяха прекалено широки и очевидно не бяха негови. По босите му крака имаше притеснителни червени петна и подутини, същото се отнасяше и за ръцете му, небрежно подпъхнати в джобовете, сякаш нараняванията изобщо не го притесняваха. Начина, но който гледаше Изабел, съчетан с начина, по който тя всячески се стараеше да не гледа към него, ме караше да мисля, че между тях двамата имаше нещо. Колкото и нелепа да ми се струваше подобна идея.

— Премръзнал си — казах на момчето, просто защото трябваше да кажа нещо, което не изисква от мен да се замислям особено много над въпроса какво точно се случва в момента. — Трябва да си стоплиш пръстите, защото по-късно можеш да имаш сериозни неприятности с тях. Изабел, ти самата трябва да знаеш това.

— Не съм идиотка — сръза ме Изабел. Но ако родителите ми го бяха заварили у нас, той щеше да бъде мъртъв, а това ми се струва далеч по-сериозна неприятност за него. Реших, че възможността да забележат липсата на колата ми посред нощ е малко по-добър вариант.

— Дори и да ме бе забелязала как преглъщам, не го показа с нищо и продължи. — Между другото, това е Сам. Онзи Сам.

Отне ми няколко секунди, преди да осъзная, че говори на премръзналия отворко.

Онзи Сам. Зачудих се какво ли му е казала за мен. Огледах го и отново ми се стори извънредно познат. Не точно познат в смисъла на човек, когото бях срещал *на живо*, а по-скоро като някой, напомнящ ми за актьор, чието име не можех да си спомня.

— Е, значи сега ти си шефчето? — дари ме той с язвителна усмивка. — Аз съм Коул.

Шефчето. Всъщност нещата май наистина стояха по този начин, нали?

— Виждал ли си някой от другите вълци, който вече да се е трансформирал? — попитах.

Той сви рамене.

— Честно казано, мислех, че е прекалено голям клинч, за да се трансформирам самият аз.

Неговите гротескно оцветени пръсти ме притесняваха прекалено много, така че отидох до кухнята, където открих шишенце с ибупрофен. Подхвърлих го към Изабел, която ме изненада, като го улови безпогрешно във въздуха.

— Това е, защото си бил ухапан съвсем наскоро. Имам предвид — миналата година. Температурите все още не оказват толкова сериозно влияние върху трансформациите ти. На този етап нещата ще бъдат... непредвидими.

— Непредвидими — повтори като ехо Коул.

Сам, не, моля те, не отново, спри... примигнах и гласът на майка ми изчезна, отдръпвайки се в миналото, където му беше мястото.

— За какво са ми тези? За него? — Изабел вдигна шишенцето с хапчета пред себе си и посочи с брадичка към Коул. Отново бях обзет от предишното съмнение, че между тях има нещо.

— Аха. Ще го боли зверски, докато си топли пръстите — отвърнах. — Това ще направи нещата малко по-поносими. Банята е ей там.

ИЗАБЕЛ

Коул взе шишенцето с ибупрофен, но бях сигурна, че няма да изпие нито едно хапче. Нямах идея дали просто се смята за особено корав мачо, или причината се криеше в някакви религиозни убеждения. Когато влезе в банята, го чух как блъсна с ръка ключа за лампата и остави шишенцето, без да го отвори. После до нас достигна шумът от течащата във ваната вода. Сам извърна глава с някакво странно отвратено изражение и ми стана ясно, че не харесва Коул.

— Е, Ромул^[1]? — казах и той се обърна към мен, отворил широко жълтите си очи. — Защо си тук съвсем самичък? Мислех, че с Грейс сте нещо като сиамски близнаци и тя може да бъде отделена от теб единствено по хирургически път.

След като бях прекарала час в компанията на Коул, чието лице изразяваше единствено емоциите, които той желаше да видя, ми беше малко странно да наблюдавам неприкритата болка на Сам. Можех да разбера колко е нещастен дори и само по извивката на гъстите му черни вежди. Двамата с Грейс явно се бяха скарали.

— Родителите й ме изхвърлиха — каза той и за миг се усмихна по начина, по който се усмихват хората, когато знаят, че нещо всъщност не е смешно, и нямат никакво желание да разговарят с теб за него, но просто не знаят какво друго могат да сторят. — Грейс... въз... тя се разболя и те... въз... те ме откриха в нейната стая и ме изхвърлиха.

— Тази вечер?

Той кимна. Изглеждаше толкова съкрушен, че ми беше трудно да го гледам.

— Аха. Дойдох тук малко преди вие да се появите.

Сега осъзнах смисъла в яростния блясък на всичките лампи в къщата. Не бях сигурна дали му се възхищавам за това, че всяка негова емоция бе толкова ярка и пламенна, или го презирам, защото е преизпълнен с чувства до такава степен, че се налага да ги излее навън през прозорците под формата на светлина. Всъщност изобщо не знаех какво точно чувствам.

— Но... ами... — каза бавно той и в начина, по който произнесе тези две думи, усетих как се стяга, подобно на кон, който събира крака под себе си, за да се изправи. — Както и да е. Разкажи ми за Коул. Защо си с него?

Изгледах го ядосано, преди да осъзная, че има предвид *защо си тук с него, а не защо сте гаджета*.

— Дълга история, вълче момче — промърморих и се тръшнах на дивана. — Не можех да заспя и го чух зад къщата. Беше доста очевидно какво представлява и също толкова очевидно, че скоро няма да се трансформира обратно. Не исках родителите ми да го открият и да си изкарат акъла. Толкова.

Устните на Сам се изкривиха в някакво неразпознаваемо изражение.

— Това е много мило от твоя страна.

Дарих го с цинична усмивка.

— Случват се и такива неща.

— Така ли? — попита той. — Мисля, че повечето хора биха оставили някой чисто гол непознат навън.

— Не исках да настъпя нечия ръка утре, когато отивам към колата си — казах. Имах усещането, че Сам се опитва да измъкне истината от мен, сякаш някак се беше досетил, че това е вторият път, когато се срещаме с Коул, а по време на първата ни среща езиците ни са се запознали и са си разменяли любезности. Използвах споменаването на пръстите му като повод да насоча разговора в различна посока. — Като стана дума за това, се чудя как я кара премръзналият върколак. — Погледнах надолу по коридора, към банята.

Сам се поколеба. Чак сега обърнах внимание на факта, че лампата в банята беше единствената, която не бе запалена. Най-накрая той тръсна глава и каза:

— Защо просто не почукаш на вратата и не провериш? Аз ще се кача горе, за да му подготвя стая. Просто... просто имам нужда от минутка, за да събера мислите си.

— Ами хубаво — отвърнах.

Той кимна и докато се обръщаше към стълбището, долових отсянката на някаква лична емоция, изписана върху лицето му, която ме накара да си помисля, че Сам не беше точно отворената книга, за която го смятах. Искаше ми се да го спра и да му задам разни въпроси, които да запълнят празнините в разговора ни — как се бе разболяла Грейс, защо в банята не светеше, какво точно планираше да прави сега

— но вече бе прекалено късно за това, пък и аз не бях такова момиче, нали така?

коул

Най-лошата болка вече беше отминала и сега просто се излежавях във водата. Държах ръцете си на повърхността и тъкмо си представях как заспивам във ваната, когато чух почукване на вратата.

Почукването всъщност беше толкова силно, че откряна незаключената врата поне със сантиметър, след което Изабел се обади:

— Удави ли се вече?

— Да — отвърнах.

— Нещо против да вляза? — Без да дочака отговора ми, тя се вмъкна вътре и приседна върху тоалетната до ваната. Пухкавата, обшитата с кожа качулка на палтото ѝ я караше да изглежда прегърбена. Върху едната ѝ буза беше паднал кичур коса. Изглеждаше като реклама на нещо. На тоалетни. На палта. На антидепресанти. Каквото и да беше, щях да си го купя. Тя сведе очи към мен.

— Гол съм — отбелязах.

— Аз също — отговори Изабел. — Под дрехите си.

Ухилих се. Трябваше да призная, че лафът беше добър.

— Има ли шанс да ти паднат краката? — попита тя.

Ваната не беше особено голяма, така че ми се наложи да изпъна крак, за да огледам пръстите си. Бяха малко зачервени, но можех да ги движа и ги усещах всичките, с изключение на кутрето, което все още бе вкочанено.

— Не и днес.

— Завинаги ли планираш да си лежиш тук?

— Най-вероятно — отпуснах се назад и потопих раменете си под водата, за да покажа отдадеността си на тази идея. После я стрелнах с поглед. — Искаш ли да се присъединиш?

Тя повдигна вежда.

— Струва ми се малко тесничко.

Ухилих се отново и затворих очи. Чувствах се топъл, безтегловен, невидим. Трябваше да създадат наркотик, който те кара да се чувстваш по подобен начин.

— Липсва ми „Мустангът“ — споделих най-вече защото това бе реплика, която предполагаше, че тя трябва да каже нещо.

— Излежаването гол във вана те кара да мислиш за колата си?

— Парното ѝ беше страхотно. Когато го издъниш докрай, направо се сваряваш, все едно си се плъоснал директно в адския казан — казах. Беше ми много по-лесно да говоря, когато очите ми бяха затворени. Така всъщност май наистина имах желание за разговор, а не за поредната надпревара по заяждане. — Щеше ми се да ми беше подръка по-рано тази вечер.

— Къде е тази кола?

— Вкъщи.

Чух как палтото ѝ прошумоля, докато го сваляше, а после тоалетната чиния проскърца, когато отново приседна върху нея.

— Къде е това вкъщи?

— Ню Йорк.

— Градът?

— Щатът. — Замислих се за мустанга си. Черен, лъскав, съвсем новичък и паркиран в гаража на родителите ми, защото никога не си бях у дома, за да го карам. Това беше първото нещо, което си купих, когато пристигна първият ми тлъст чек, но — това сигурно беше иронията на века — непрекъснато бях на турне и не ми оставаше време за него.

— Мислех, че си от Канада.

— Бях там на... — спрях се навреме, преди да произнеса думата „турне“. Прекалено много харесвах новопридобитата си анонимност. — Почивка. Отворих очи и установих от хладния ѝ поглед, че е доловила лъжата. Започвах да осъзнавам, че малко неща ѝ убягваха.

— Трябва да е била доста скучна почивка, щом си прибегнал до това. — Сега гледаше белезите в сгъвките на ръцете ми, но не по начина, който очаквах. Тя не ме съдеше. В погледа ѝ долавях по-скоро някакво подобие на глад. Това, съчетано с факта, че под палтото си носеше безкрайно ефирна фланелка, ме разфокусираше доста сериозно.

— Така си беше — съгласих се. — Ами ти? Как научи за вълците?

В очите на Изабел за секунда проблесна нещо, прекалено бързо, за да определя какво беше точно. Изглеждаше крехка, нежна и млада без грим и нещо в този проблясък ме накара да се почувствам зле, задето съм задал подобен въпрос.

После се запитах защо изобщо се чувствам зле заради момиче, което почти не познавах.

— Гаджето на Сам ми е приятелка — отговори тя. Бях доста опитен в лъжите или най-малкото в съобщаването на половинчати истини и можех да ги разпозная безпогрешно. След като тя не ме бе срязала заради казаната от мен преди малко половинчатата истина, реших да върна услугата.

— Ясно. Сам. Разкажи ми за него.

— Вече ти казах, че той е бил нещо като син на Бек и сега поема нещата. Какво повече искаш да знаеш? Не е като да съм му гадже, за да го познавам особено добре. — Въпреки острите думи, долових в начина, по който ги произнесе, възхищение. Тя го харесваше. Самият аз все още не знаех какво да мисля за него. Споделих това, което ми се бе сторило странно от самото начало:

— Навън е студено. А той е човек.

— Е, и?

— Ами Бек ми обясни, че това е много трудно постижимо, ако не и напълно невъзможно.

Изабел се замисли над нещо — виждах в очите ѝ тихата битка, която водеше сама със себе си — после сви рамене и каза:

— Той е излекуван. Разболя се преднамерено, вдигна много висока температура и това го излекува.

Това беше ключът към някаква мистерия, свързана с Изабел. Долових нещо странно в гласа ѝ, но не можех да определя какво точно.

— Мислех, че Бек иска от нас, новите вълци, да се грижим за глутницата, защото вече не са останали много, които да си връщат човешкия облик — казах и честно казано, почувствах облекчение. Не желяех да поемам отговорност за нищо; исках просто да потъна сред мрака във вълчата си кожа. — Защо не е излекувал всички?

— Бек не знаеше, че Сам е излекуван. Ако знаеше, никога не би създал още вълци. Освен това лечението не е ефективно за всички — сега гласът на Изабел беше далечен, сякаш вече не бях част от разговора и тя говореше сама на себе си.

— Това е чудесно, защото не искам да бъда излекуван — отбелязах небрежно.

Тя ме погледна и когато проговори, гласът ѝ бе натезжал от презрение:

— Да, чудесно е.

Всичко отново ми се изплъзваше. В края на краищата тя щеше да прозре истината за мен, независимо от това какво казвах. Щеше да види, че когато махнеш НАРКОТИКА, аз бях просто Коул Сейнт Клеър и вътре в мен нямаше абсолютно нищо.

Почувствах как познатата празнота ме изпълва, сякаш душата ми се разлагаше.

Имах нужда да се надрусам. Имах нужда да усетя как някоя игла влиза под кожата ми или как поредното хапче се разтваря под езика ми.

Не. Това, от което имах нужда, бе отново да бъда вълк.

— Не те ли е страх? — попита внезапно Изабел и аз отворих очи. Така и не бях осъзнал, че съм ги затворил. Погледът ѝ беше напрегнат.

— От какво?

— От това, че ще изгубиш себе си.

Този път ѝ казах истината:

— Точно на това се надявам.

ИЗАБЕЛ

Не знаех какво да отговоря. Не очаквах да прояви подобна откровеност. Нямах идея как ще продължи всичко, защото самата аз не бях готова да върна услугата.

Той вдигна ръката си, от която се стичаше вода. Върховете на пръстите му бяха леко сбръчкани.

— Ще провериш ли дали сме се справили с измръзването? — попита той.

Нещо в стомаха ми се преобърна, когато взех ръката му в своята и прокарах пръсти по дланта му и нагоре. Очите му бяха притворени и щом приключих с огледа, той отдръпна ръката си и седна, разплисквайки водата около себе си. Облегна се на ръба на ваната и леко се повдигна, заставайки лице в лице с мен. Знаех, че ще се целунем отново, и също така знаех, че не бива, защото той вече беше достигнал дъното и самата аз пропадах устремно след него, но не можех да се сдържа. Копнеех за докосването на устните му.

Те имаха вкус на вълк и на сол, а когато постави ръка на шията ми, за да ме придърпа по-близо, няколко капки топла вода се стекоха в деколтето, между гърдите ми.

— Ох — възкликна той, отдръпвайки устни от моите. Въпреки това не изглеждаше особено притеснен, когато сведе очи към рамото си, в което неволно бях забила нокти. Сладката болка от целувката все още ме изпълваше и този път явно и той изпитваше нещо подобно, защото когато плъзна ръка надолу по шията ми, спирайки се малко преди да достигне деколтето на фланелката, почувствах желание в натиска на пръстите му.

— Какво ще правим сега? — попитах.

— Ще си намерим легло — предложи той.

— Няма да спя с теб — отсякох. Замайването от целувката беше започнало да отминава и се чувствах така, сякаш го срещам за първи път. Защо го бях оставила да ми влезе под кожата? Какво ми ставаше? Изправих се, взех палтото си и го облякох. Внезапно се притесних ужасно от това, че Сам ще разбере за целувката ни.

— Май за пореден път съм определен като човек, който се целува зле — каза Коул.

— Трябва да се прибирам — натъртих аз. — Утре... всъщност днес съм на училище. Трябва да съм си вкъщи, преди баща ми да е станал за работа.

— Значи все пак се целувам зле.

— Просто ми благодари за това, че ти спасихме пръстите — казах с ръка върху бравата. — И нека да забравим за цялата история.

Логиката подсказваше, че Коул трябваше да ме гледа така, все едно съм напълно откачила, но той просто ме гледаше. Сякаш всъщност не смяташе, че съм го отрязала.

— Благодаря ти от името на моите пръсти — усмихна се.

Затворих вратата на банята зад себе си и напуснах къщата, без да се обадя на Сам. На път за колата си спомних как Коул ми бе казал, че се надява да изгуби себе си. Почувствах се по-добре от това, че беше отчаян.

[1] Ромул и Рем са митичните основатели на Рим, синове на бога Арес. Според легендата двамата са били откърмени от вълчица. — Б. пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

КОУЛ

Събудих се като човек сред усуканите чаршафи, които миришеха на вълк.

След като Изабел си беше тръгнала предишната нощ, Сам ме бе превел покрай купчина от спално бельо, което очевидно току — що е било смъкнато от леглото, и ми каза да се настанявам в някаква стая на долния етаж. Въпросната стая беше толкова покъртително жълта, сякаш самото слънце бе повърнало върху стените, а след това си беше избърсало устата с бледожълтия гардероб и пердетата. Най-важен в случая обаче бе фактът, че наред стаята имаше легло, а това беше всичко, което имаше значение.

— Лека нощ — каза ми Сам с глас, от който лъхаше студенина, но не и враждебност.

Не отвърнах нищо. Вече се намирах между завивките, мъртъв за околния свят, и сънувах чернотата на нищото.

Сега, докато примигвах, докоснат от светлината на късната утрин, зарязах леглото си неоправено и се затътрих към хола, който изглеждаше доста по-различно на светло. Червеното, в което бе издържан, светеше ярко под слънчевите лъчи, нахлуващи през прозореца зад мен. Изглеждаше уютно. Най-малкото, нямаше нищо общо с хладното готическо съвършенство в дома на Изабел.

По всичките шкафове в кухнята бяха окачени снимки в пълен безпорядък от фотографска хартия, кабарчета и ухилени лица. Веднага открих Бек на дузина от тях, както и Сам във всичките етапи от съзряването му. Изабел я нямаше.

Повечето от лицата изглеждаха щастливи и спокойни, все едно бяха успели да извлекат максимума от странния си живот. Имаше снимки с барбекю, гребане в канута или свирене на китари, но беше очевидно, че всички бяха направени или в тази къща, или в непосредствена близост до Мърси Фолс. Имах усещането, че тези

застинали изображения по шкафовете ми нашепват две неща: *ние сме едно семейство и ти си затворник тук.*

Ти сам избра тази съдба, напомних си аз. Истината беше, че не бях мислил много по този въпрос в промеждутъците от време, когато не бях вълк.

— Как са ти пръстите?

Мускулите ми се стегнаха за секунда, преди да разпозная гласа на Сам. Обърнах се и го видях да стои в края на широкия коридор към кухнята с чаша чай в ръка. Идващата зад него светлина озаряваше раменете му. Погледът му бе мрачен, отчасти понеже очевидно не бе спал добре, и отчасти защото не бе сигурен какво да мисли за мен.

Бях обзет от странно и изненадващо освобождаващо усещане, задето някой не гледаше на мен в светлината на славата или красотата ми.

В отговор на въпроса му вдигнах ръце във въздуха и раздвижих пръсти в жест, който май излъчваше повече надменност, отколкото имах намерение да вложа в него.

Тревожните жълти очи на Сам, с които така и не бях успял да свикна, продължиха да ме наблюдават с изражение, което предполагаше, че дълбоко в душата му се води някаква битка. Най-накрая произнесе с равен глас:

— Има зърнена закуска, яйца и мляко.

Повдигнах вежда.

Раменете на Сам бяха отпуснати и той вече явно се канеше да се оттегли обратно по коридора, но повдигнатата ми вежда го спря. Затвори очи за момент, после ги отвори отново, остави чашата си на плота между нас и кръстоса ръце.

— Добре. Трябва да те питам нещо. Защо избра тази съдба?

Заядливият тон ме накара да го харесам малко повече. За разлика от глупавия му рошав перчем и фалшиво печалния му поглед, той предполагаше, че младежът пред мен все пак притежава поне малко кураж.

— За да бъда вълк — споделих небрежно. — Което очевидно няма нищо общо с причината самият ти да бъдеш тук, ако слуховете са верни.

Очите на Сам се отместиха от мен към фотографиите зад гърба ми, толкова много от които бяха запечатали собственото му лице, след

което отново ме погледна.

— Няма значение защо съм тук. Това е моят дом.

— Забелязах — споделих. Можех да го подтикна да ми каже повече, но не виждах смисъл в това.

Сам се замисли за момент. Ясно личеше как се колебае колко точно усилия да вложи в разговора с мен.

— Виж, принципно нямам навика да се държа като задник. Просто ми е наистина трудно да разбера защо някой би избрал подобен живот. Ако успееш да ми обясниш това, сигурно ще подобриш комуникацията помежду ни.

Вдишах ръце пред себе си, все едно бях търговец, който представя стоката си. Когато правех това на концерти, публиката винаги полудяваше, защото знаеше, че ще изпея нещо ново. Виктор веднага би разбрал какво се крие зад този жест и би се разсмял. Сам, разбира се, нямаше как да схване иронията, така че просто се загледа в ръцете ми, докато не казах:

— За да започна на чисто, Ринго Стар. По същата причина, поради която твоят човек, Бек, го е направил.

Изречението на Сам беше абсолютно безизразно.

— Но ти си *избрал* това. Доброволно.

Беше очевидно, че Бек е разказал на Сам различна история за прераждането си като вълк от тази, която бе споделил с мен; зачудих се коя е истинската. Със сигурност няха намерение да се впускам в пространен диалог по въпроса със Сам, който ме гледаше така, сякаш следващото нещо, което щях да развенчая, беше митът за Дядо Коледа.

— Така е, направих го доброволно. Вади си от това такива изводи, каквито пожелаеш. Сега мога ли вече да си получа закуската, или ще продължаваме с глупостите?

Сам тръсна глава — в жеста му нямаше гняв, изглеждаше по-скоро като някого, който се опитва да се отърси от неприятните мисли. Погледна към часовника си.

— Аха. Стига глупости. Трябва да отивам на работа. — Той мина покрай мен, без да ме поглежда, след което премести бележката, която беше залепил с магнитче за хладилника, върху корковото табло за обяви. — Написал съм ти мобилния си телефон, както и този в работата. Обади се, ако имаш нужда от нещо.

Очевидно му костваше сериозни усилия да се държи добре с мен, но въпреки това го правеше. Дали ставаше дума за добро възпитание или за някакво чувство за дълг? Не бях особен почитател на излишно учтивите хора.

Сам отново се насочи към вратата, но се спря с ключовете за колата, поклащащи се в ръката му:

— Най-вероятно скоро ще се трансформираш отново. Когато слънцето залезе или ако си навън за дълго. Пробвай да не се отдалечаваш много от това място, става ли? За да не види случайно някой трансформацията ти.

Ухилих се накриво.

— Нямах яд.

Сам ме изгледа, сякаш се канеше да каже още нещо, но после просто притисна два пръста към челото си и се намръщи. Този жест казваше всичко онова, което той не можеше: че си има предостатъчно проблеми и аз бях просто поредният от тях.

Това да не бъда възприеман като звезда ме забавляваше дори повече, отколкото бях очаквал.

ИЗАБЕЛ

Когато Грейс не се появи на училище в понеделник, аз се шмугнах в женската тоалетна по време на голямото междучасие, за да ѝ се обадя. Вдигна майка ѝ. Или поне предположих, че е майка ѝ.

— Ало? — Гласът в слушалката определено не принадлежеше на Грейс.

— Ами... ало? — Опитах се да не прозвуча твърде нагло, в случай, че наистина беше майка и. — Всъщност се обаждах на Грейс. — Добре де, не можех да променя цялостното си поведение в името на един телефонен разговор. Сериозно, това си беше телефонът на Грейс. Какво право имаше някой друг да го вдига?

Гласът отсреща обаче прозвуча дружелюбно:

— Кой се обажда?

— А на мен кой ми се обажда?

Най-накрая чух гласа на Грейс:

— Мамо! Дай си ми телефона! — Чу се шумолене, след което Грейс явно най-сетне се добра до апарата. — Извинявай за това. В

момента съм наказана, което според някои хора явно означава, че могат да отговарят на обажданията ми.

Всемогъщи Боже на отличниците! Светицата Грейс е била наказана?!

— Какво си направила?

Чух затръшваме на врата. Е, всъщност не беше съвсем затръшване, но най-малкото, прозвуча достатъчно шумно, за да се оцени като неочаквано предизвикателен акт от страна на Грейс. Тя заговори отново:

— Хванаха ме да спя със Сам.

Изречението ми, отразено в огледалото на банята срещу мен, изразяваше изненада, а веждите ми се бяха насочили стремително нагоре, към бретона. Тъмният грим караше очите ми да изглеждат още по-големи, отколкото си бяха в действителност.

— Това е добро! Секс ли правехте?

— Не, не. Той просто спеше в леглото ми. Нашите преиграват жестоко.

— Ама разбира се! Родителите на всяко момиче биха били извънредно щастливи да го заварят с момче в леглото. Със сигурност мога да кажа, че моите направо биха полудели от щастие. И сега какво? Не ти позволяват дори да идваш на училище? Това ми се струва малко...

— Не, не. Не съм на училище, защото бях в болница. Имах висока температура. Честно казано, нашите се престараха и с това малко повече от необходимото, като ме завлякоха в болницата, наместо просто да ми дадат тилебол. Мисля, че просто си търсех добро оправдание, за да ме отведат максимално далеч от Сам. Така или иначе, всичките прегледи отнеха цяла вечност, както можеш да предположиш, и се прибрахме много късно. Така че общо взето, сега се събуждам.

Незнайно защо мислите ми се насочиха към момента, когато Грейс помоли господин Грант да си тръгне от час заради главоболието.

— От какво си болна всъщност? Какво казаха лекарите?

— Вирус или нещо от сорта. Просто имах висока температура.

— Каза го толкова бързо, че не успях да задам останалите си въпроси. Грейс звучеше така, сякаш сама не си вярваше.

Вратата на тоалетната се откряна и чух гласа на госпожа Маккей, учителката ми по английски:

— Изабел, знам, че си вътре. Ако продължиш да не обядваш, ще се наложи да информирам родителите ти. Просто те предупреждавам. Часът започва след десет минути.

Вратата се затвори отново.

— Пак ли не ядеш? — обади се Грейс.

— Не трябва ли да си по-притеснена за собствените си проблеми в момента? — попитах заядливо.

коул

След като Сам изчезна „на работа“, каквато и да беше тя, си налях чаша мляко и отидох в хола, където започнах да се ровя из чекмеджетата. От опит знаех, че те, както и раниците, предлагаша най-добрите възможности да опознаеш някого. Тези в хола бяха пълни основно с дистанционни управления и „Плейстейшън“ контролери, така че се насочих към кабинета, който бях забелязал на път за банята.

Тук направо ударих джакпота. Бюрото бе натъпкано с документи, а компютърът не беше защитен с парола. Самият кабинет беше просто съвършеното място за необезпокоявано претърсване, защото се намираще в единия от ъглите на къщата и прозорците гледаха към улицата, така че можех да видя, ако Сам се прибереше ненадейно, и да се разкарам навреме отгук. Оставих чашата си до мишката (някой си беше драскал върху мауспада и една от рисунките изобразяваше особено едрогърда девойка с училищна униформа), след което се настаних удобно на стола. Кабинетът, подобно на цялата къща, беше комфортен, уютен и очевидно принадлежеше на мъж.

Върху бюрото имаше няколко сметки, които носеха името на Бек, и на всичките пишеше, че са били платени чрез автоматично изтегляне на пари от посочената банкова сметка. Сметките не бяха интересни. До клавиатурата имаше настолен календар, върху който бяха отбелязани разни дати. Календарите също не бяха интересни. Отворих най-горното чекмедже. Вътре имаше дискове с програми, както и няколко с компютърни игри. Все така нищо интересно. Издърпах долното чекмедже и бях възнаграден с дебел слой прах, какъвто обикновено покрива най-важните тайни на хората. Вдигнах някакъв кафяв плик,

върху който пишеше „САМ“. Най-сетне се бях добрал до нещо интересно. Измъкнах първия лист. Документ за осиновяване.

Започна се.

Изтръсках цялото съдържание на плика върху бюрото, след което бръкнах вътре, за да извадя по-малките листчета. Свидетелство за раждане на Самюъл Кер Рот, от което разбрах, че беше с година по-малък от мен. Снимка на малкия пухкав Сам, който още в крехка детска възраст беше имал черния перчем и характерните си гъсти вежди. Изражението му бе неразгадаемо. Снощи плашещите му жълти очи бяха привлекли вниманието ми. Приблжих снимката, за да го огледам по-внимателно, и видях, че Сам младши имаше същите жълти ириса. Значи не носеше контактни лещи. Това ме накара да изпитам странна симпатия. Оставих снимката. Под нея имаше закачени с кламер пожълтели изрезки от вестник. Прегледах набързо статиите.

Грегъри и Анет Рот, семейна двойка от Дълът, бяха обвинени миналия понеделник в опит за убийство на своя седемгодишен син. Властите са поставили детето (чието име не споменаваме в името на безопасността му) под попечителството на щата. Съдбата му ще бъде решена след края на процеса срещу семейство Рот. Според информацията на полицията двамата родители са поставили сина си във ваната и са прерязали вените му с бръснач. Малко след престъпното деяние Анет Рот е признала на своя съседка какво е извършила, споделяйки с нея, че детето и отказва да умре. Тя и съпругът ѝ Грегъри Рот са казали пред полицията, че синът им е бил обладан от дявола.

Усетих някаква буца в гърлото си, която отказа да се махне, след като преглътнах. Вдигнах друга снимка, на която Сам беше хванал Бек за ръката, зареял празния си поглед някъде отвъд фотографа. Докато държеше Бек, бе извъртял мъничката си ръка под такъв ъгъл, че можех ясно да видя червено — кафявия белег върху китката му.

В главата ми се обади тихо гласче, което прошепна: *а самият ти имаш наглостта да се самосъжаляваш.*

Бутнах изрезките от вестника и снимките обратно в плика, за да не ми се налага да ги гледам, и насочих вниманието си към някакви документи, които посочваха Сам като наследник на къщата и титуляр на няколко банкови сметки.

Сериозна работа. Зачудих се дали знаеше, че на практика притежава това място. Под документите имаше малко черно тефтерче. Отворих го на първата страница и видях няколко реда, изписани с равен почерк и обратния наклон на думите, характерен за левичарите: *Ако четеш това, значи или вече съм преживял последната си трансформация и ще остана вълк до края на дните си, или си Улрик, като в този случай трябва да спреш да ми се ровиш из нещата, дяволите да те вземат.*

Подскочих, когато телефонът иззвъня.

Известно време го наблюдавах, след което вдигнах слушалката и промърморих:

— Споделете.

— Коул ли е?

Настроението ми спонтанно и необяснимо се подобри.

— Зависи. Ти майка ми ли си?

Гласът на Изабел бе на път да вледени слушалката в ръката ми:

— Изобщо не съм предполагала, че имаш такава. Сам знае ли, че вече вдигах телефона?

— Него ли търсеше?

Тя замълча, така че попитах:

— Между другото, това, което се изписва на дисплея пред мен, твоят номер ли е?

— Аха. Въпреки това не ти препоръчвам да ми звъниш. Ти как си. Още ли си човек?

— За момента. Ровя се в нещата на Бек — казах, докато връщах всичко обратно в плика с надпис „САМ“, след което го оставих на мястото му в чекмеджето.

— Шегуваш се, нали? — попита Изабел. След това си отговори сама, — Всъщност, не, естествено, че не се шегуваш. — Последва кратка пауза. — Какво откри?

— Ела и ще видиш.

— На училище съм.

— И най-спокойно си говориш по телефона?

Тя обмисли въпроса ми:

— Намирам се в тоалетната и се опитвам някак да събера известно количество ентузиазъм за следващия час. Кажете ми какво

откри. Малко придобита по нелегален път информация определено ще ме разведри.

— Документите за осиновяването на Сам. Както и изрезки от вестник, в които прочетох как родителите му са се опитали да го убият. Освен това открих една кошмарно некадърна рисунка на момиче в ученическа униформа. Определено си струва да я види човек.

— Защо разговаряш с мен?

Мислех, че разбирам какво точно има предвид, но въпреки това казах:

— Ами защото ми се обади.

— Нали не го правиш просто понеже искаш да спиш с мен? Защото аз няма да си легна с теб. Нищо лично. Просто няма. Пазя се за избраника и прочее простотии. Ако това е причината да говориш с мен, по-добре просто затвори телефона още сега.

Не затворих. Не бях сигурен дали това отговори на въпроса й.

— Още ли си там?

— Тук съм си.

— Е, ще си направиш ли труда да отговориш на въпроса ми?

Завъртях празната чаша от мляко между пръстите си.

— Просто имам нужда от някого, с когото да разговарям — казах след малко. — Освен това ми харесва да говоря с теб. Нямам по-добър отговор от този.

— Трудно е да се каже, че това нашето са точно разговори.

— Напротив, разговори са — настоях аз. — Разказах ти за своя „Мустанг“. Това е много дълбок и личен разговор за нещо, което наистина е скъпо на сърцето ми.

— Колата ти. — Изабел не прозвуча много убедена в думите ми. Замълча за момент, после продължи. — Искаш да говорим? Хубаво говори. Сподели с мен нещо, което никога не си казвал пред някого друго.

Замислих се.

— Костенурките са животните с втория по големина мозък на нашата планета.

На Изабел й отне няколко секунди, за да осмисли чутото.

— Не, не са.

— Знам. Точно затова никога досега не съм го казвал пред някого друго.

В другия край на линията се чу странен звук. Изабел или се опитваше да сподави смеха си, или получаваше астматичен пристъп.

— Каж ми нещо за себе си, което никой друг не знае.

— Ако го направя, ти ще споделиш ли нещо лично с мен?

Долових скептицизъм в гласа ѝ:

— Аха.

Проследих замислено с пръст очертанятията на едрогърдата ученичка върху мауспада. Да разговаряш по телефона беше същото, като да говориш със затворени очи. Караше те да се чувстваш по-смел и по-откровен, защото усещането бе, все едно говориш със себе си. Именно затова пеех новите си песни със затворени очи. Не исках да виждам какво мисли за тях публиката, преди да приключа. Най-накрая казах:

— Цял живот съм се опитвал да не бъда като баща си. Не защото е някакъв лош човек, а защото е гений. Нищо... нищичко от това, което правя, не може да се сравни с неговите постижения.

Изабел мълчеше. Може би изчакваше, за да разбере дали няма да кажа още нещо. Най-накрая се обади:

— С какво се занимава баща ти?

— Сега искам да чуя нещо, което ти не си казвала на никого друго.

— Не, първо трябва да се доизкажеш. Искаше да говорим. Това означава ти да кажеш нещо, аз да ти отговоря и след това ти да отговориш на моята реплика. Става дума за едно от най-великите постижения на човешката цивилизация. Нарича се разговор.

Вече започвах да съжалявам, че водя настоящия.

— Той е учен.

— Космически ракети ли прави?

— Прави откачени неща — казах. — Много е добър. Така или иначе, бих желал да отложим продължението на този разговор за някакъв по-късен етап. По възможност — след смъртта ми. Сега вече мисля, че е твой ред.

Изабел си пое дъх достатъчно шумно, за да го чуя по телефона:

— Брат ми почина.

В тези думи имаше нещо ужасно познато. Нещо, което сякаш бях долавял по-рано в гласа и, но не можех да кажа кога. След като спрях да ровя из паметта си за съответния момент, попитах със съмнение:

— Сигурна съм, че не съм първият, който научава за това.

— Не съм казвала на никого, че вината всъщност беше моя, защото всички го смятаха за мъртъв по времето, когато умря в действителност — каза тихо Изабел.

— В това няма никакъв смисъл.

— Вече в нищо няма смисъл. Няма смисъл дори в това, че говоря с теб. Защо го правя? Защо споделям нещо лично с теб, след като знам, че не ти пука?

Отговорът поне на този въпрос ми беше известен:

— Именно това е причината да ми го кажеш. — Знаех, че казвам истината. Ако имахме възможността да се изповядаме пред някого, на когото наистина му пука, нито един от нас двамата не би си отворил устата. Много по-лесно е да бъдеш откровен, когато няма никакво значение какво ще кажеш.

Тя замълча. На заден фон чух гласовете на други момичета, шумни, нечленоразделни разговори, последвани от съскането на течаща вода. После отново настана тишина.

— Добре — каза Изабел.

— Добре какво? — попитах.

— Добре, може би не бих имала нищо против да ми се обадиш. По някое време. Вече ми имаш номера.

Дори не успях да кажа „чао“, защото тя ми затвори.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

САМ

Не знаех къде е гаджето ми, батерията на телефона ми беше изтощена, живеех в една къща с вероятно откачен млад върколак, за когото подозирах, че има самоубийствени, ако не и убийствени наклонности, а аз се намирах на мили от всичко това и оглеждах гърбовете на книгите по рафтовете. Някъде навън личният ми свят бавно, но сигурно се превръщате в лудница, а аз си стоях насред прекрасно в своята обикновеност петно слънчева светлина и записвах *Тайният живот на пчелите* (3 бройки/с меки корици) върху жълт лист с надпис „Инвентаризация“.

— Днес ще идва още стока — каза ми Карин, собственичката на книжарницата, докато излизаше от задната стаичка. — Когато пристигне човекът от Ю Пи Ес. Ето, вземи.

Обърнах се и видях, че ми подава стиропорена чашка.

— Какво е това? — попитах.

— Чудесен въпрос на съвестен служител — усмихна се тя. — Зелен чай. Пиеш такъв, нали?

Кимнах с благодарност. Бях харесал Карин още при първата ни среща. Беше на около петдесет, а късата ѝ къдрава коса бе напълно побеляла, но лицето и най-вече очите ѝ бяха запазили младежкото си излъчване под все още черните ѝ вежди. Тя криеше стоманената си същност зад мила усмивка, но най-добрите черти от характера ѝ бяха извадени на повърхността, видими за всички. Харесваше ми да вярвам, че ме беше наела, защото при мен нещата стояха по същия начин.

— Благодаря — казах, след като отпих. Хлъзгането на горещата течност по гърлото ми надолу към стомаха ми напомни, че все още не съм ял нищо. Бях свикнал да хапвам зърнена закуска в компанията на Грейс. Показах на Катрин списъка, който бях направил, за да види докъде съм стигнал.

— Чудесно. Откри ли нещо интересно?

Посочих към купчината книги на пода зад мен. Бях открил, че са поставени на грешни места.

— Страхотно. — Тя повдигна капачето на своята чаша с кафе и издуха парата, издигаща се от нея. След това отново погледна към мен. — Вълнуваш ли се за неделята?

Нямах представа за какво говори и бях сигурен, че това се е изписало върху лицето ми. Изчаках мозъка си да ми предостави верния отговор и след като той не го стори, повторих с въпросителна интонация:

— Неделята?

— Студиото — напомни ми тя. — С Грейс.

— Вие знаете за това?

Без да оставя чашата си, Карин несръчно повдигна част от поставените на грешни места книги и каза:

— Тя ми се обади, за да е сигурна, че този ден няма да бъдеш на работа.

Разбира се, че го беше направила. Грейс не би организирала нещо за мен, без да е сигурна, че всичко ще протече по план. Усетих силен спазъм нейде из стомаха си; тя ми липсваше толкова отчайващо много, че това ми причиняваше физическа болка.

— Не знам дали ще ходим. — Поколебах се за момент, когато Карин повдигна вежда в очакване да кажа нещо повече. И аз ѝ разказах всичко онова, което не бях споделил с Изабел снощи, защото Карин щеше да ме разбере и да изпита съчувствие, докато на Изабел нямаше да ѝ пука.

— Родителите ѝ ме откриха в стаята ѝ през нощта. — Усетих, че бузите ми горят. — Тя беше болна и пищеше, а те дойдоха, за да видят какво става, и ме изгониха. Не знам как е тя. Не знам дали ще ми позволят да я видя отново.

Карин не отвърна веднага. Това бе едно от нещата, които много харесвах в нея. Не изстрелваше автоматично някаква фраза от сорта на „всичко ще бъде наред“, докато не бе сигурна кой точно е правилният отговор.

— Сам, защо не ми каза, че днес не можеш да дойдеш на работа? Щях да те разбера, ако ме беше помолил за отпуска.

Вдигнах безпомощно рамене:

— Инвентаризация.

— Инвентаризацията можеше да почака. Правим я в момента, просто защото е март месец, навън е кучешки студ и нямаме клиенти. — Тя замълча за няколко секунди, отпивайки от кафето си, след което сбърчи нос. — Първо на първо, те не могат да ви забранят да се срещате. На практика вие сте възрастни хора, пък и те би трябвало да разбират, че в момента Грейс се чувства не по-малко зле от теб. Второ, тя най-вероятно просто е лепнала някой грип. Какво ѝ беше?

— Имаше много висока температура — отвърнах, изненадан от това колко тих бе гласът ми.

Карин ме изгледа внимателно:

— Знам, че си притеснен, но много хора вдигат температура, Сам.

— Бях болен от менингит. Бактериален менингит. — Никога досега не го бях произнасял на глас и усещането беше почти катарзисно, сякаш това да споделя страховете си, че болестта на Грейс може би бе нещо повече от обикновена настинка, ги правеше малко по-поносими.

— Преди колко време?

Завъртях датите в главата си, припомняйки си последния празник.

— По Коледа.

— О, със сигурност вече не си заразен. Не мисля, че менингитът е нещо, което можеш да прихванеш месеци по-късно. Как е тя днес?

— Тази сутрин мобилният ѝ се включваше директно на гласова поща — казах, опитвайки се да не прозвуча толкова отчаян, колкото се чувствах. — Техните наистина бяха побеснели снощи. Може би са ѝ взели телефона.

Карин се намръщи:

— Ще им мине. Опитай се да видиш нещата от тяхната гледна точка.

Тя все още крепеше с една ръка купчината с книги, опитвайки се да балансира така, че да не паднат, и аз оставих зеления си чай, за да ги взема от нея.

— Аз мога да видя нещата от тяхната гледна точка. Точно в това е проблемът. — Отидох до секцията с биографичната литература и сложих на рафта томче с биографията на принцеса Даяна. — Ако бях на тяхно място, бих бил наистина разгневен. Те си мислят, че съм

някакво гадно копеле, което успешно си е проправило път до гащичките на дъщеря им и съвсем скоро ще я зареже, защото вече не му е интересна.

Тя се разсмя.

— Извинявай. Знам, че на теб не ти е смешно.

Тонът ми беше доста по-мрачен, отколкото възнамерявах:

— Убеден съм, че някой ден тези спомени ще ми бъдат извънредно забавни. Когато вече сме женени и ни се налага да виждаме родителите й само по Коледа.

— Нали знаеш, че повечето момчета на твоята възраст не биха казали нещо подобно? — попита Карин. Тя взе инвентарния списък и отиде зад щанда, където остави кафето си до касата.

— Знаеш ли как накарах Джери да ми предложи брак? С помощта на електрошоков пистолет, известно количество алкохол и телевизионната мрежа на „Хоум Шопинг“. — Тя ме погледна в очакване да се засмея на репликата й. — Какво мисли Джофри по въпроса?

Отне ми известно време, за да схвана, че тя говори за Бек. Не можех да си спомня последния път, когато някой бе произнесъл малкото му име. Осъзнаването на факта, че ще ми се наложи да я излъжа, се стовари върху мен няколко секунди по-късно.

— Той все още не знае. В момента е извън града — изстрелях ужасно бързо в опит да се отърва от лъжата. Обърнах се към най-близкия рафт, за да не може Карин да види изражението ми.

— О, да. Съвсем бях забравила, че има клиенти във Флорида — каза тя и аз примигнах, удивен от хитрото оправдание на Бек. — Между другото, Сам, планирам да отворя книжарница във Флорида за през зимата. Мисля, че Джофри е прав. В Минесота бизнесът просто не върви през март.

Нямах представа каква точно история беше разказал Бек, за да убеди Карин, че работи във Флорида през зимата, но бях доста впечатлен, защото работодателката ми определено не беше лековерна. Всъщност беше логично да я излъже по някакъв начин, след като бе прекарвал толкова много време тук, първо като клиент, а после, когато започнах работа и преди да взема шофьорска книжка, като мой шофьор. Нямах как Карин да не забележи дългите му отсъствия през зимата. Бях дори по-впечатлен обаче от лекотата, с която тя

използваше малкото му име. Беше го познавала достатъчно добре, за да може да произнася „Джофри“ така непринудено, но не и толкова, че да знае как всички хора, които го обичаха, се обръщаха към него с фамилията му.

Осъзнах, че съм мълчал твърде дълго, а Карин продължава да ме наблюдава.

— Идваше ли често тук? — попитах. — Без мен?

Зад щанда тя кимна.

— Достатъчно често. Купуваше много биографии. — Тя замълча, обмисляйки думите си. Беше ми казвала, че можеш да направиш пълен психологически портрет на някого, като наблюдаваш какви книги чете. Чудех се какво ѝ бе разкрила любовта на Бек към биографичната литература — вкъщи имаше рафтове и рафтове, заети от нея — за него като личност. Карин продължи. — Помня последното нещо, което си купи, защото не беше биография и това ме изненада. Беше тефтерче.

Намръщих се. Не бях виждал нищо такова.

— Едно от онези, в които има достатъчно място, за да си водиш записки. Каза, че иска да записва мислите си за времето, когато вече не би могъл да си ги спомни.

Отново се наложи да извърна лице към рафтовете, защото очите ми внезапно се бяха налели със сълзи. Опитах да се съсредоточа върху заглавията пред мен, да се върна назад от емоционалния ръб, на който се бях изправил, преди да пропадна необратимо в бездната на изгарящата мъка. Докоснах едно от гръбчетата с пръсти, докато думите по него се размиваха, ставаха ясни и после отново се размиваха.

— Да не би с него да се случило нещо, Сам? — попита Карин внимателно.

Сведох очи към пода, загледан в дъските на стария дървен паркет, които се бяха изкривили леко в основата на рафтовете. Усецах, че губя контрол, че думите се надигат в мен, готови да се излеят навън, независимо от последствията. Затова не казах нищо. Не мислех за пустите стаи в къщата на Бек. Не мислех за това, че вече аз бях този, който купуваше мляко и консервирана храна за колибата на глутницата. Не мислех за Бек, затворен завинаги във вълчето си тяло, наблюдаващ ме измежду дърветата, неспособен да си спомни нищо, неспособен да разсъждава като човек. Не мислех за това как през това лято нямаше да има нищо... никого... когото да очаквам.

Гледах малката черна цепнатина между дъските в краката си. Самотна и черна сред златистото дърво.

Исках Грейс да е тук.

— Съжалявам — промълви Карин. — Не исках да... не исках да се бъркам в неща, които не са моя работа.

Стана ми се зле, задето я бях накарал да се почувства неловко.

— Знам, че не сте искали. Не сте го и сторили. Просто... — притиснах пръсти към челото си в епицентъра на моето призрачно главоболие. — Той е болен... Неизлечимо болен. — Произнесох думите бавно, болезнена комбинация от истина и лъжа.

— О, Сам. Толкова съжалявам. Той в къщата ли е?

Без да се обръщам, поклатих глава.

— Ето защо разболяването на Грейс те притеснява толкова много — предположи тя.

Затворих очи. В мрака се почувствах замаян и объркан, сякаш вече не знаех къде точно се намира земята. Бях разкъсван между желанието да си излея душата и необходимостта да опазя страховете си, да ги удържа под контрол, като ги стая в себе си. Думите обаче се изплъзнаха от устата ми, преди да успея да ги обмисля:

— Не мога да изгубя и двамата. Знам... знам точно колко съм силен и аз... аз... не съм чак толкова силен.

Карин въздъхна:

— Обърни се, Сам.

Обърнах се с нежелание и я видях да държи в ръка инвентарния списък. Посочи с химикалката си инициалите СР, изписани в долния край на листа.

— Виждаш ли тези инициали тук? Поставила съм ги, за да ти кажа да се прибереш у дома. Или да отидеш някъде другаде. Някъде, където да си прочистиш главата.

Думите ми прозвучаха като шепот:

— Благодаря ви.

Тя разроши косата ми, когато отидох до тезгяха, за да си взема китарата и книгата, която четях.

— Сам — каза ми, докато минавах покрай нея, — мисля си, че си много по-силен, отколкото предполагаш.

Насилих се да се усмихна, но тази фалшива усмивка не успя да оцелее за времето, което ми беше нужно, за да стигна до задната врата.

Отворих я... и налетях на Рейчъл. Благодарение на невероятно съчетание от късмет и ловкост успях да не излея цялата си чаша със зелен чай върху глупавия ѝ шал. Тя се отдръпна от пътя ми доста след като опасността от горещи течности беше отминала и ме изгледа накриво.

— Момчето трябва да внимава къде ходи — отбеляза тя.

— Рейчъл не трябва да се промъква около врати, които очевидно са само за персонала — отвърнах аз.

— Грейс ми каза да вляза отгук — запротестира тя. Когато я погледнах с недоумение, обясни. — Моите естествени умения не се разпростират над териториите на тайнственото изкуство, известно като успоредно паркиране, така че Грейс ми каза да спра зад магазина, където има достатъчно място, и че никой не би имал нищо против, ако вляза през задната врата. Очевидно се е объркала, защото ти се опита да ме посрещнеш като атакуваща вражеска армия, заливайки ме с врящо олио и...

— Рейчъл — прекъснах я. — Кога си говорила с Грейс?

— За последно ли? Ами преди около две секунди. — Тя отстъпи крачка назад, осигурявайки ми пространството, необходимо, за да изляза най-сетне от книжарничката и да затворя вратата след себе си.

Почувствах такова облекчение, че почти се разсмях. Внезапно изтощените ми дробове отново се оказаха способни да вдишат студения въздух, околният свят възвърна цветовете си и аз усетих как леденият вятър настоятелно се опитва да се вмъкне под яката на ризата ми.

Мислех, че никога няма да я видя отново.

Сега, когато знаех, че тя е достатъчно добре, за да разговаря с Рейчъл, тези мисли ми се сториха излишно мелодраматични и не можех да си представя как нещо подобно изобщо ми бе хрумнало.

— Страшен студ е — споделих очевидното и магнах с ръка към фолксвагена си. — Нещо против?

— Нищичко — каза Рейчъл и ме изчака, докато ѝ отключи вратата, за да влезе. Запалих двигателя, увеличих парното докрай и задържах ръце над струите топъл въздух, докато страхът от студа, който вече не можеше да ми навреди, най-сетне ме напусна. Рейчъл беше успяла да изпълни цялото купе с някаква много сладка и крайно изкуствена миризма, която най-вероятно трябваше да мине за аромат

на ягода. Беше присвила обутите си в чорапогащи крака под седалката, за да освободи място пред себе си за своята огромна раница.

— Добре. Говори — настоях. — Разкажи ми за Грейс. Добре ли е тя?

— Аха. Снощи е била в болницата, но вече си е у дома. Не са я оставили там дори за през нощта. Имала е треска и висока температура, така че са я натъпкали с тилебол и треската и високата температура са си плюли на петите. Каза ми, че се чувства добре. — Рейчъл сви рамене. — От мен се очаква да ѝ занеса домашната работа. Затова съм помъкнала половин тон неща. Тя изрита препълнената си раница. — Също така трябва да ти предам това. — Тя ми подаде розов телефон със залепен върху задния му панел стикер с усмихнато личице.

— Това твоят телефон ли е? — попитах.

— Моят е. Каза, че обажданията от твоя се пренасочват директно към гласовата поща.

Този път вече се разсмях облекчено:

— Ами нейният?

— Баща ѝ го е взел. Не мога да повярвам, че са ви хванали. Какво сте си мислили изобщо бе, хора? Можехте да си умрете на място дори и само от унижение!

Хвърлих ѝ поглед, наситен с толкова тъга, колкото беше физически възможно. Сега, когато бях научил, че Грейс е жива и здрава, вече можех да си позволя малко меланхоличен хумор за моя сметка.

— Бедничкото момче — каза Рейчъл и ме потупа по рамото. — Не се тревожи. Няма да ти се сърдят вечно. Дай им няколко дни и те отново ще забравят, че изобщо имат дъщеря. Ето. Звънни ѝ. Вече ѝ е позволено да приема обаждания.

Взех апарата от ръката ѝ, изпълнен с благодарност, и тръгнах да набирам номера на Грейс.

— Просто натисни двойката за бързо набиране — посъветва ме Рейчъл.

След няколко секунди чух глас в слушалката:

— Здравсти, Рейч.

— Аз съм — казах.

ГРЕЙС

Не знаех какви точно бяха чувствата, които ме изпълниха, когато чух гласа на Сам вместо този на Рейчъл. Просто знаех, че са достатъчно силни, за да слоят две издишвания в едно, което да напусне полуотворените ми устни. Преглътнах неопределената емоция в опит да накарам гласните си струни да ми се подчинят.

— Сам...

Чух въздишката му, която събуди в мен отчаяното желание да зърна и лицето му.

— Рейчъл каза ли ти? Добре съм. Имах треска. Вече съм си у дома.

— Мога ли да дойда? — Гласът му прозвуча странно.

Придърпах юргана, с който бях завита, по-нагоре и усетих как се изнервям, защото не е добре изпънат така, както исках. Положих усилия, за да потисна зародилия се по-рано, когато разговарях с татко, гняв.

— Наказана съм. Не ми е позволено да дойда в студиото тази неделя. — В слушалката ми тегнеше мъртвешка тишина. Можех да си представя изражението на Сам и това ме изпълни с болка. В мен се бе натрупала толкова много мъка, че вече не знаех как да се боря с нея.

— Там ли си още? — почти проплаках.

В гласа на Сам долових смелост, която ме нарани дори повече от мълчанието му:

— Мога да сменя датата.

— О, не — отсякох категорично. Гневът ми се разгоря отново, усещах пламъците му в собствения си глас. — Ще дойда до студиото в неделя. Не ме интересува дали ще се наложи да ги моля. Не ме интересува дали ще трябва да се измъкна тайно. Сам, толкова съм бясна, че не знам какво да правя. Искам да избягам още в този момент. Не желая повече да бъда в една и съща къща с тях. Сериозно, разубеди ме. Кажи ми, че не мога да дойда и да живея с теб. Кажи ми, че не ме искаш при себе си.

— Знаеш, че никога не бих ти казал такова нещо — промълви той нежно. — Знаеш, че не бих те спрял.

Погледнах към затворената врата на спалнята си. Майка ми... моят тъмничар... беше нейде от другата ѝ страна. Стомахът ми се сви. Не исках да бъда тук.

— Тогава защо да не дойда? — гласът ми прозвуча агресивно.

Сам замълча за момент. Най-накрая каза тихо:

— Защото знаеш, че не искаш нещата да свършат по този начин. Знаеш, че бих искал да си с мен повече от всичко на света и че ще бъдем заедно някой ден. Но това не е начинът, по който трябва да започне съвместният ни живот.

Незнайно защо тези думи накараха очите ми да се напълнят със сълзи. Изненадана ги избърсах ядно с юмрук. Не знаех какво да кажа. Бях свикнала в тази връзка аз да бъда практичната, а Сам — емоционалният. Чувствах се самотна в гнева си.

— Тревожех се за теб — каза Сам.

Аз също се тревожех за себе си, помислих си, но вместо това произнесох:

— Добре съм. Наистина бих искала да бъда извън града с теб. Ще ми се вече да е неделя.

САМ

Беше странно Грейс да звучи по този начин. Беше странно да се намирам тук, седнал в колата си с най-добрата й приятелка, когато Грейс имаше нужда от мен. Беше странно да й отказвам нещо. Не можех да й кажа „не“. Бях физически неспособен да го сторя. Чувах емоциите в гласа й... беше толкова различна от човека, когото познавах... и чувствах как някакво опасно и прекрасно бъдеще нашепва тайните си в ухото ми.

— И аз бих искал вече да е неделя — промълвих.

— Не желая да бъда сама тази нощ — каза тихичко Грейс.

Сърцето ми се сви. Затворих очи за момент, после ги отворих отново. Мислех си дали не бих могъл да се промъкна у тях. Мислех си да й кажа да избяга от там. Мислех си за това как ще лежа в леглото си под висящите от тавана хартиени жеравчета и ще усещам топлото й тяло до своето. Спокоен и умиротворен, без нужда да се крия на сутринта. Желаях го толкова силно, че чак болеше.

— Ти също ми липсваш — казах.

— Зарядното ти е при мен — прошепна тя. — Обади ми се от телефона на Бек довечера, става ли?

— Ще го направя.

След като затвори, върнах телефона на Рейчъл. Не бях сигурен какво точно се случваше с мен. Бяха изминали едва четирийсет и осем

часа.

— Сам — обади се Рейчъл, — имаш ли идея, че в момента демонстрираш най-тъжната сред най-тъжните физиономии на всички времена?

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

САМ

След като се разделихме с Рейчъл, подкарах към къщата на Бек. Беше изгряло слънце, денят не бе станал по-топъл, но обещавахе бъдеща топлина — проблясък от приближаващото лято. Не можех да си спомня подобно време. Бяха изминали години откакто тази полупролет не ме бе окувала във вълчата ми форма. Трудно беше да убедя себе си, че няма нужда да се вкопчвам отчаяно в топлия уют на колата.

Нямаше от какво да се страхувам. *Повярвай, че си излекуван.*

Затворих вратата на фолксвагена след себе си, но не влязох в къщата. Ако Коул все още бе там, не бях готов за среща с него. Наместо това я заобиколих, прекосих покрития с мъртвата миналогодишна трева двор и навлязох сред дърветата. Бях решил да проверя колибата, за да видя дали там има вълци. Тя бе скрита в гората, на около стотина ярда от къщата на Бек, и беше убежище за тях, докато се трансформираха непрекъснато заради променливите температури. Вътре имаше дрехи, консервирана храна и фенерчета. Имаше дори портативен телевизор и видео, както и печка, включена към акумулатор от лодка. Всичко, от което един нестабилен млад вълк се нуждае, за да се чувства комфортно, докато чака човешката му форма да се задържи.

Понякога обаче те се трансформираха във вълци, докато все още бяха в колибата, прекалено бързо, за да си отворят вратата. Така един див звяр, роб на инстинктите си, се оказваше затворен сред четири стени, които миришеха на хора, трансформации и несигурност.

Една пролет, когато бях на девет и все още нестабилен във вълчата си кожа, изненадващо топлият ден ме бе превърнал обратно в човек и аз стоях на сред гората гол и притеснен. Когато се убедих, че наоколо няма никого, се насочих към колибата точно както ми беше казал Бек. Стомахът все още ме болеше, както често се случваше между трансформациите по онова време. Болката беше толкова силна,

че се превих на две чак докато коленете опряха в изскочилите ми ребра, и прехапах пръст в очакване спазъмът да отmine. Едва тогава успях да се изправя и да отворя вратата на колибата.

Подскочих стреснато, когато чух глас отвътре. След минута, когато пулсът ми се поуспокои, установих, че гласът пееше. Някой беше оставил касетофона включен и в момента Елвис ме питаше дали съм самотен тази вечер, докато ровех в сандъка с надпис „Сам“. Измъкнах джинсите си, но не си направих труда да търся риза, преди бързо да се насоча към сандъка с храната. Разтворих пакет чипс, докато стомахът ми куркаше отчаяно, но някак убедено, че скоро ще бъде запълнен. Седнах върху кашона, опрял кльоцави колене в брадичката си, и се заслушах в гласа на Елвис. Помислих си, че текстовете за песни са просто един различен вид поезия. Предишната зима Улрик ме беше накарал да уча наизуст известни поеми. Все още можех да си спомня първата част от *Да спреш край гората в снежната привечер*^[1].

Опитвах да си спомня втората половина, докато се тъпчех с чипс и се надявах болките в стомаха ми да спрат.

По времето, когато забелязах, че ръката, държаща пакета, трепери, болката вече бе прераснала в кошмарното усещане за усукващи се мускули, което предшества трансформацията. Нямах време да стигна до вратата, преди пръстите ми да се превърнат в безполезни, дращеци отчаяно по дървото нокти. Последната ми човешка мисъл беше спомен: как родителите ми затръшват вратата на моята стая и я заключват, докато вълкът се надига в мен.

Беше ми трудно да си припомня вълчите си мисли, но помнех ясно едно: бяха ми нужни цели часове преди да се предам и да се примиря с факта, че съм затворник на това място.

Този път не Бек, а Улрик бе човекът, който ме откри.

— Ех, юнге — каза той тъжно и прокара длан по обръснатата си глава, докато се оглеждаше. Примигвах неразбиращо срещу него, изненадан, че виждам чужд човек, а не майка си или баща си.

Бях се свил в единия ъгъл на колибата и се вирах в окървавените си пръсти, а мозъкът ми бавно изтласкваше вълчите мисли и усещания на заден план, давайки път на човешките. Сандъците и капациите им бяха разпилени наоколо, а изскубнатият от кабела си касетофон лежеше в средата на помещението. По пода

имаше следи от засъхнала кръв, в които се различаваха вълчи и човешки стъпки. Вратата бе изподрана, навсякъде имаше разкъсани опаковки от чипс и солени, а съдържанието им беше разсипано наоколо, неизядено.

Улрик се приближи, а парченцата чипс хрущяха под ботушите му. Присвих се назад. Пред погледа ми опустошената колиба се сливаше с образа на старата ми спалня с раздраните чаршафи и разкъсаните книги по пода.

Той протегна ръка към мен.

— Хайде, ставай. Ще те заведа в къщата.

Аз обаче не помръдвах. Продължавах да наблюдавам с изумление изпочупените си нокти и забитите под тях кървави тресчици. Светът се бе свил край мен и в него имаше място единствено за обагрените в червено върхове на пръстите ми и за самотния вълчи косъм, залепнал в собствената ми кръв. Погледът ми се плъзна към набръчканите и все още пресни белези върху китките ми.

— Сам — опита се да привлече вниманието ми Улрик.

Но аз не вдигнах очи към него. Бях използвал всичките си думи и всичките си сили в опити да се измъкна от това място и сега единственото ми желание беше да си стоя тук и да ме оставят на мира.

— Аз не съм Бек — промърмори той безпомощно. — Нямам никаква представа какво ти казва той, за да те извади от това състояние, разбираш ли? Не знам как да говоря на твоя език, *юнге*. За какво си мислиш? Просто ме погледни.

Беше прав. Бек знаеше как да ме върне отново към реалността, но Бек не беше тук. Най-накрая Улрик просто вдигна отпуснатото ми като труп тяло, взе ме на ръце и ме отнесе до къщата. Отказвах да говоря, да ям или дори да помръдна, докато Бек не се трансформира и не се върна в дома си... дори и сега нямах представа дали съм прекарал в това състояние часове или дни.

Бек не дойде веднага при мен. Вместо това отиде до кухнята, където трака известно време с посудата. Когато се върна в хола, където се бях присвил в единия ъгъл на дивана, носеше в ръка чиния с яйца.

— Ето, направих ти нещо за хапване — каза ми той.

Яйцата бяха приготвени точно по начина, по който ги обичах. Гледах към тях, а не към лицето на Бек, когато прошепнах:

— Съжалявам.

— Няма за какво да съжаляваш. Нищо не си могъл да сториш. Освен това Улрик беше единственият, който харесваше онзи проклет чипс, така че си направил услуга на всички ни.

Той остави чинията на дивана до мен, след което се отправи надолу по коридора и влезе в кабинета си. След минутка взех яйцата и тихичко се промъкнах след него. Седнах край отворената врата на кабинета и слушах как трака по клавиатурата си, докато ядях.

Това се беше случило във времената, когато психиката ми все още бе разбита. Във времената, когато си мислех, че Бек ще бъде до мен вечно.

— Здравсти, Ринго.

Гласът на Коул ме върна в реалността. Беше се изправил до мен, докато стоях пред вратата на колибата, унесен в спомените си.

— Виждам, че все още си човек — казах. Всъщност бях далеч по-изненадан, отколкото прозвучах. — Какво правиш тук?

— Пробвам да се превърна във вълк.

Усетих как настръхвам при тези думи, спомняйки си за борбата ми със стаения в мен вълк. Спомних си и стягането на стомаха ми, предвещаващо трансформацията. Кошмарното усещане, че губиш себе си. Не отговорих нищо. Вместо това бутнах вратата на колибата и потърсих опипом ключа за лампата. Миришеше на мухъл. Застоялият въздух беше изпълнен с прах и спомени. Нейде зад мен някаква чинка изписука, но като изключим това, наоколо тегнеше абсолютна тишина.

— Е, щом така и така си тук, мисля, че е добре да се запознаеш с мястото — казах и пристъпих в колибата. Старите дъски на пода проскърцаха под краката ми. Доколкото можех да видя,

всичко си беше на мястото — одеялата бяха прилежно сгънати под изключения телевизор, резервоарът на машината за вода беше пълен до горе, а зад нея бяха подредени още няколко туби. Всичко бе подредено в очакване на вълците да се превърнат в хора.

Коул влезе след мен и огледа сандъците и провизиите, показвайки слаб интерес. Всичко в него излъчваше презрение и нервна енергичност, сякаш никога не го свърташе на едно място. Искях да го попитам: *какво е видял Бек в теб?* Наместо това обаче въпросът ми беше:

— Това ли очакваше?

Коул беше отворил капака на един от сандъците и оглеждаше съдържанието му. Не си направи труда да вдигне очи към мен, когато ми отвърна с въпрос:

— Да съм очаквал от какво?

— От живота си като вълк.

— Честно казано, очаквах да е доста по-гадно — каза той и този път ме погледна с хитра усмивка, сякаш беше наясно какво съм преживял, за да се отърва от това проклятие. — Бек ме предупреди, че болката ще бъде непоносима.

Вдигнах едно сухо листо, което бяхме внесли в колибата:

— Така е, но... е, болката не е най-трудната част.

— Не думай — отбеляза той многозначително. Имах усещането, че ме дразни съвсем преднамерено, за да ме накара да го мразя. — И каква е трудната част в такъв случай?

Бек го беше избрал лично. Не биваше да го мразя. *Не биваше*. В Коул трябваше да има нещо, което Бек бе видял. Тръснах глава и казах:

— Преди години един от вълците, Улрик, реши, че ще бъде страхотна идея, ако започне да отглежда италиански билки в саксии. Улрик винаги правеше някакви наистина откачени неща. — Помнех го как методично пробиваше дупки в пръстта и после пускаше вътре някакви мънички и мъртви на вид неща, които изчезваха сред чернотата. „Надявам се да се получи, дяволите да го вземат“ — беше ми казал той дружелюбно. Стоях плътно до него през цялото време и общо взето му се пречках, като се отмествах само когато, без да иска, ме удареше с лакът. „Дали не можеш да застанеш още по-близо, а Сам?“ — ме беше попитал. Продължих с разказа си. — Бек смяташе, че Улрик е ненормален. Каза му, че буркан с босилек струва два кинта в магазина.

Коул повдигна вежда. Изражението му показваше, че ме слуша единствено за да угоди на каприза ми да го занимавам с глупави истории.

Продължих, без да му обръщам внимание:

— Наблюдавах семенцата на Улрик всеки ден в продължение на седмици, в очакване на нещо малко и зелено, което да се подаде от пръстта. Някакъв знак, че там вътре наистина се ражда живот. Ето това е най-трудната част. Да стоя тук, в тази колиба, за да видя дали нещо ще се покаже от чернотата. Без да знам дали е прекалено рано да търся

признаци на живот, или просто този път зимата е отнела семейството ми завинаги.

Коул ме наблюдаваше. Презрението беше изчезнало от лицето му, но въпреки това не каза нищо. Виждах в очите му някаква празнота, нещо, на което не знаех как да реагирам, затова не казах нищо повече.

Нямаше смисъл да стоим тук, така че тръгнах към изхода, а Коул се задържа в колибата още малко, за да провери дали храната не е полазена от насекоми. Плъзнах пръсти по ръба на един от сандъците и се заслушах. Не знаех какво точно се опитвам да чуя, защото наоколо беше съвсем тихо. Дори чинката беше замлъкнала.

Опитах да си представя, че Коул не е тук, и да напрегна слух по начина, по който го правех, когато бях вълк, за да нарисувам в съзнанието си карта на околните гори, определяйки местоположението на всички животни по звуците, които издаваха. Не долових нищо.

Някъде там, сред дърветата, имаше вълци, но те бяха невидими за мен.

[1] Стихотворение от американския поет Робърт Фрост (1874–1963 г.), носител на четири награди „Пулицър“. — Б. пр. ↑

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

КОУЛ

Започвах да губя връзката с човешкото си тяло и това ми допадаше.

Сам ме караше да се чувствам неуютно. Имах няколко различни маски, зад които криех истинското си лице, и те вършеха работа за всеки, когото бях срещал досега, но нито една от тях не ми се струваше подходяща за пред него. Той беше болезнено, отвратително искрен и аз не знаех как точно се очаква да отвърна на нещо подобно.

Затова почувствах облекчение, когато излязохме от колибата и той обяви, че ще излиза с колата.

— Бих ти предложил да дойдеш с мен — добави, — но скоро ще се трансформираш.

Пропусна да сподели как точно е стигнал до това заключение, но леко сбърчи нос, сякаш можеше да ме подуши. Малко по-късно дизеловият двигател на неговия фолксваген забоботи шумно, докато се отдалечаваше по алеята и ме остави сам с неочаквано променилата излъчването си къща. Следобедът се беше заоблачил и стана постудено, а къщата вече не ми напомняше за уютна бърлога, а за зловец лабиринт от посивели стаи; нещо, изпълзяло от трескав кошмар. Също като нея звярът в мен се беше разбудил, но тялото ми отказваше да промени формата си. Бях заседнал в някакво странно междинно положение — човешко тяло с вълчи мозък. Човешки спомени, видени през вълчи очи. Първоначално обикалях из стаите, обзет от усещането, че стените ме притискат отвсякъде, и изобщо не вярвах в диагнозата, поставена ми от Сам. Когато най-сетне усетих първия намек за трансформацията да се прокрадва по нервите ми, застанах пред задната врата в очакване студът да ме обладае. Трансформацията обаче не идваше. Затръшнах вратата и отидох да се излегна в леглото си, усещайки надигащото се в стомаха ми гадене и изпъването на кожата.

Поне обзелият ме дискомфорт ми донесе частично облекчение.

Бях започнал да си мисля, че така и няма да се превърна във вълк.

Все така приклепен в това ужасно междинно състояние, се надигнах, отидох отново до вратата и се изправих срещу ледения вятър. След около десет минути се отказах и приседнах на дивана, превит на две заради бушуващата в стомаха ми буря. Умът ми се стрелкаше из сивкавия лабиринт на стаите, докато тялото ми стоеше неподвижно. В мислите си вървях надолу по коридора сред непознатите стаи в свят, обагрен само в черно и бяло. Чувствах нежната шия на Изабел под пръстите си, виждах как кожата ми губи цвета си, докато се превръщам във вълк, усещах тежестта на микрофона в ръката си, чувах гласа на баща ми, виждах го, застанал срещу мен от другата страна на масата в трапезарията.

Не! Където и да е другаде, само не и у дома. Бих оставил спомените си да ме отвеждат, където пожелаят, само не и там.

Сега бях във фотостудиото заедно с останалите членове на НАРКОТИКА. Това беше нашата първа поява в списание. Е, хубаво де, моята първа поява. Темата на броя беше „Хора, преуспели, преди да са навършили осемнайсет“, а аз щях да бъда хлапето на плаката. Останалите от НАРКОТИКА имаха просто поддържащи роли.

Не ни снимаха в самото студио. Вместо това фотографът и асистентката му ни завлякоха на стълбището, където се опитвах да уловя духа на бандата, докато висяхме по перилата и стояхме на различни стъпала. Стълбището смърдеше на манджа. Някой из съседните апартаменти очевидно си приготвяше обяда и можех да подуша пържен бекон, сос, какъвто никой нормален човек не би си поръчал, и някаква мистериозна подправка, която може и да беше миризмата на мръсни крака.

Бях се надрусал и замайването вече бе започнало да отминава. Не беше първото ми друсане, но определено бе едно от първите. Тези все още непознати висини на еуфоричния полет ме оставяха обзет от неясно чувство на вина, когато ме напуснеха. Наскоро бях написал една от най-добрите си песни изобщо — *Разбий лицето ми (и после продай парчетата)*, която трябваше да се превърне в моя най-добре продаван сингъл — и всъщност бях в страхотно настроение. Щях да бъда в още по-добро, ако бях някъде навън сред смога, миризмите от

ресторантските кухни и всички останали възбуждащи аромати на големия град, които ми казваха, че съм някой.

— Коул. Коул. Хей, пич. Можеш ли да останеш неподвижен за момент? Застани до Джеръми и гледай към мен. Джеръми, ти гледай към него — разпореди се фотографът. Беше шкембелия на средна възраст с подрязана накриво козя брадичка и очевидно планираше да ме занимава с глупости цял ден. Асистентката му беше червенокосо момиче на двайсет и нещо, което вече бе споделило, че направо е влюбено в мен, и така напълно беше загубило интереса ми. На седемнайсет все още не бях открил, че една язвителна усмивка може да накара момичетата да си свалят блузките.

— Не съм спрял да го гледам — отбеляза Джеръми. Звучеше полузаспало. Той винаги звучеше полузаспало. Виктор, който беше застанал от другата страна на Джеръми, бе забил поглед в земята и се хилеше точно както му беше казал фотографът.

В тази снимка нямаше грам емоция. Как точно идеята да ни фотографира опулени над парапета, все едно правехме корица за албум на проклетите „Бийтълс“, можеше да улови духа на НАРКОТИКА и музиката ни. Тръснах глава и се изплюх през парапета към фотографа точно когато проблясваше светкавицата. Той и асистентката погледнаха резултата от снимката върху дисплея на фотоапарата с раздражение. Нова светкавица. Нови раздражени погледи. Фотографът дойде на площадката, застана шест стъпала под нас и произнесе умоляващо:

— Виж, Коул, какво ще кажеш да вкараш малко живец в това позиране. Нали разбираш, усмихни се. Представи си нещо хубаво. Покажи усмивка, с каквата би дарил майка си.

Повдигнах вежда, чудейки се дали ми се подиграва.

Фотографът явно се усети, че е казал голяма глупост, защото леко повиши глас:

— Представи си, че си на сцената...

— Искаш живец? — попитах. — Щото в това, което се опитваш да направиш, определено няма такъв. Животът е неочакван. Животът е риск. Ето това е НАРКОТИКА, а не някакъв проклет портрет на семейство бойскаути. Ето това е...

Без да довърша репликата си, скочих към него. Прелетях над стъпалата с разперени настрани ръце и видях паниката, която се

изписа върху лицето на фотографа, докато асистентката му трескаво вдигаше апарата. Светкавицата ме заслепи.

Стоварих се върху единия си крак и се претърколих встрани, удряйки се в тухлената стена. Смеех се неудържимо. Никой не ме попита дали съм добре. Джержми се прозяваше, Виктор ми показваше среден пръст, а фотографът и асистентката му охкаха и ахкаха, загледани щастливо в дисплея.

— Ето ви малко вдъхновение — казах им, докато се изправях. — Няма нужда да ми благодарите. — Не усещах никаква болка.

След това изпълнение ме оставиха да правя каквото си искам до края на снимките. Тананиках си или направо пеех с цяло гърло новата си песен, разкарвах ги нагоре — надолу по стълбите, притисках ръце към някоя стена, сякаш се канех да я съборя, заставах в една саксия долу във фойето, а накрая излязохме на улицата зад студиото, където подскачах върху покрива на колата, с която ни бяха докарали от хотела, оставяйки върху ламарината дълбоки вдлъбнатини, за да може проклетото возило хубаво да ме запомни.

Когато фотографът обяви, че сме приключили, асистентката му дойде при мен и ме помоли да ѝ подам ръка. Наместо да се здрависа обаче, тя я обърна с дланта нагоре и записа върху нея името и телефонният си номер, докато Виктор ни наблюдаваше невярващо.

Веднага щом момичето се прибра обратно в сградата, той ме хвана за рамото.

— Ами Анджи? — попита ме с крива усмивка, сякаш знаеше, че ще го дая с отговор, който ще му хареса.

— Какво за нея?

Усмивката изчезна и той ме сграбчи за ръката с номера върху нея.

— Не мисля, че ще бъде особено щастлива от това.

— Вик. Пич. Аз пък мисля, че изобщо не ти влиза в работата.

— Тя ми е сестра. Така че ми влиза в работата.

Този разговор определено разваляше доброто ми настроение.

— В такъв случай ще ти угодя. Връзката ми с Анджи приключи. Двамата сме заедно от толкова дълго време, че сигурно учат за нас в часовете по история. Освен това, както вече отбелязах, не ти влиза в работата.

— Копеле такова — изръмжа Вик. — Ще я зарежеш просто така? Ще ѝ съсипеш живота и ще си тръгнеш?

Доброто ми настроение направо отиваше по дяволите. Започвах да чувствам спешна необходимост от игла, бира или бръснарско ножче.

— Хей, попитах я какво мисли по въпроса. Каза, че би предпочела да си остане сама.

— И ти ѝ повярва? Знаеш ли, ти си мислиш, че си наистина специален. Ти, с твоята проклета гениалност. Мислиш, че ще живееш вечно по този начин, така ли? Никой няма дори да си спомня лицето ти, когато навършиш двайсет. Никой няма да те помни!

Въпреки обидите виждах, че гневът му вече отминава. Беше си излял душата. Ако кажех „съжалявам“ или дори ако не кажех нищо, той най-вероятно щеше да сведе глава и да се върне в хотела.

Идеята за подобно отстъпление мина и отмина през главата ми в рамките на не повече от секунда, след което казах:

— Поне момичетата знаят името ми, пич — наблюдавах изражението му със самодоволна усмивка. — За хората аз не съм просто барабанистът на НАРКОТИКА.

Виктор ме удари. Беше добър удар, въпреки че не вложи цялата си сила в него. Останах на крака, но мисля, че устната ми беше сцепена. Все още чувствах лицето си и помнех за какво сме говорили, така че мозъкът ми явно си беше наред. Погледнах към Виктор.

Видях, че Джеръми е застанал до него. Най-вероятно звукът от удара му бе подсказал, че това не е просто една от обичайните ни разправии.

— Не стой така! — изкрещя Виктор и ме удари отново, директно в брадичката. Този път се олюлях и трябваше да положа известни усилия, за да остана изправен. — Удари ме, лайно такова! Удари ме!

— Момчета... — промърмори Джеръми, без да помръдва от мястото си.

Виктор заби рамо в гърдите ми и директният удар на деветдесет килограма дълго потискан гняв най-сетне успя да ме събори на земята. Някакво парче асфалт се вряза неприятно в гърба ми.

— Ти си просто загуба на пространство. Животът за теб не е нищо повече от възможност да напампаш и без това гигантското си его, привилегирован копелдак такъв! — крещеше Виктор, докато ме риташе.

— Стига толкова — обади се отново Джеръми, който ни наблюдаваше, кръстосал ръце пред гърдите си.

— Искам... да... ти... избия... тази... усмивка... от... лицето! — ръмжеше Виктор между ритниците. Вече беше останал без дъх и най-накрая, когато се засили за поредния си шут в ребрата ми, загуби равновесие и се стовари по гръб на земята до мен.

Наблюдавах сиво — белия правоъгълник на небето над нас, ограден от тъмните силиуети на сградите, и усещах как от носа ми тече кръв. Спомних си за Анджи, която бе останала у дома, и за начина, по който ме гледаше, когато каза, че би предпочела да си остане сама. Прииска ми се да беше тук, за да гледа как Виктор ме спуква от бой.

Над мен Джеръми бе извадил телефона си и ни снимаше как лежим върху асфалта на някакъв град, чието име дори не можех да си спомня.

Три седмици по-късно снимката, на която скачах през парапета, а Джеръми и Виктор ме наблюдаваха изумено, вече бе по всички вестникарски сергии, превърнала се в корица на онова списание. Лицето ми беше навсякъде. Никой нямаше да ме забрави скоро. Аз бях навсякъде.

По-късно същия следобед лежах на пода в къщата на Бек, а трансформацията се надигаше все по-настойтелно в мен, карайки ме да осъзная, че гаденето по-рано не беше нищо в сравнение с това, което ми се случваше в момента. Усещах как вътрешностите ми буквално се разкъсват. Добрах се отново до задната врата, отворих я и заставах на прага, загледан в зелената трева. Навън беше изненадващо топло, а облаците се бяха разсеяли, но хладният полъх бързо ми напомни, че все още е март. Този път вятърът прониза човешкото ми тяло, докосвайки вълка вътре в мен. Усетих как кожата ми настръхва. Прекрачих прага, чудейки се дали нямаше да е по-добре, ако отидех бързо до колибата, за да съблека дрехите си там. Така щеше да ми е полесно да си ги прибера по-късно. Следващият полъх ме накара да се превия на две, а спазмите се усилиха. Нямаше да се добера до колибата.

Стомахът ми стенеше и се извиваше, приклеках и зачаках.

Също както преди обаче, трансформацията не дойде веднага. След като вече бях прекарал като човек повече от ден, тялото ми явно не беше сигурно коя е правилната му форма и изглежда не желаше да се предаде толкова лесно.

Хайде бе, трансформирай се, помислих, когато вятърът ме накара да затреперя неудържимо. Чувствах стомаха си като малък вулкан, който се кани да изригне. Опитах да си напомня, че това бе просто нормална реакция към процеса на трансформация и всъщност не се налагаше да повръщам. Просто трябваше да устоя на този порив и всичко щеше да бъде наред.

Притиснах ръце към хладния бетон, молейки се на вятъра най-сетне да ме превърне във вълк. Сякаш от нищото в мислите ми изплува телефонният номер на Анджи и бях обзет от безразсъдното желание да ѝ се обадя, за да чуя гласа ѝ, който казва „Ало“, преди да затворя. Чудех се какво ли си мислеше Виктор за мен след всичко, което се бе случило.

Гърдите ме боляха.

Извади ме от това тяло. Разкарай ме по-далеч от Коул, помислих си.

Но това беше просто поредното нещо, над което няхах контрол.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ГРЕЙС

Същата нощ леглото ми не беше по-различно, като се изключи липсата на Сам в него. Нямахше нищо необичайно в позата, която бях заела. Завивките не бяха по-големи без Сам. Не бях по-малко уморена само защото не чувах тихото му дихание в мрака. Не можех да видя, че силуетът му до мен липсва. Възглавницата все още носеше неговия аромат, сякаш просто бе станал, за да си вземе някоя книга, и беше забравил да се върне.

Но всъщност нищо не беше същото.

Стомахът ме болеше, но това беше просто отзвук от болката, която ме бе пронизвала предишната нощ. Притиснах лице към възглавницата, опитвайки се да не мисля за онези нощи, когато смятах, че си е отишъл завинаги. Представих си го как стои самичък в къщата на Бек и се пресегнах, за да взема телефона си. Въпреки това не набрах номера му, защото (колкото и глупаво да беше) всичко, за което можех да мисля, бе как лежахме заедно, докато той трепери неудържимо и ми казва: „Може би трябва да преосмислям начина си на живот“. После си помислих за това как ми бе казал, че трябва да остана тук, че не бива да се поддавам на импулса си да се пренеса в къщата на Бек, за да живеем заедно.

Може би той беше щастлив, че най-сетне имаше оправдание да остане сам. Може би не беше. Нямахше как да знам. Чувствах се гадно, гадно, гадно по някакъв нов и ужасен начин, който дори не можех да опиша. Искаше ми се да плача и се чувствах като пълна глупачка заради това.

Оставих телефона обратно на нощното шкафче, зарових нос във възглавницата му и най-сетне успях да заспя.

САМ

Аз бях отворена рана.

Не можех да си намеря място и обикалях из празните стаи на къщата, обзет от желание да ѝ се обадя и същевременно притеснен да не ѝ създам неприятности, уплашен от нещо безименно и огромно. Крачих, докато не се изтощих, след което се качих в стаята си на горния етаж. Без да паля лампите, отидох до леглото си и легнах на една страна. Протегнах ръка встрани и усетих как сърцето ми се свива, защото Грейс не беше под нея, за да я прегърна.

Мислите бушуваха в главата ми. Не можех да заспя. Умът ми непрекъснато се връщаше в реалността, към празното легло, и оформяше думи, докато пръстите ми търсеха правилните акорди върху въображаемата китара, която държаха.

Аз съм уравнение, чийто отговор знае единствено тя. / Моите хикс и игрек за решение копнеят. / Разделен съм погрешно, аз съм сам, тя — сама, / и умножавам дните без нея.

Докато безкрайната нощ се изнизваше бавно, а безчислените минути се трупаха върху мен, погребвайки ме под себе си, чух воя на вълците и главата ми започна да тупти. Една от онези тъпи, разпростиращи се бавно болки, които ми бяха останали като наследство от менингита. Лежах сам в празната къща и чух как вълчийт вой се извисява в синхрон със засилващата се болка.

Бях рискувал всичко и единственото, което получих, бяха празните ми обятия.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ГРЕЙС

— Излизам да се разходя — заявих на мама.

Нито един друг ден в живота ми не бе преминавал толкова мъчително бавно, колкото тази събота. Някога, когато бях по-малка, бих била истински щастлива от възможността да прекарам цял един ден с мама вкъщи. Сега бях неспокойна и изнервена, все едно това не беше домът ми, а бях просто нежелан гост тук. Тя не ме спираше по никакъв начин да правя каквото си искам, но от друга страна, аз не исках да правя нищо, докато тя беше наоколо.

В момента мама бе приседнала елегантно в края на канапето и четеше една от книгите, които Сам беше оставил. Когато чу гласа ми, главата ѝ бързо се завъртя към мен, а цялото ѝ тяло се напрегна:

— Къде излизаш?

— Да се разходя — повторих, борейки се с изкушението да измъкна книгата на Сам от ръцете ѝ. — Отегчена съм до полуда. Бих искала да си поговоря със Сам, но вие не ми разрешавате, така че трябва да направя нещо, преди да започна да хвърлям предмети наоколо като обезумяло шимпанзе.

Истината беше, че след като нямах нищо за учене и най-вече — след като Сам не бе тук, предпочитах да изляза навън. Всъщност това бях правила винаги през летата, преди да срещна Сам — отивах на люлката в задния двор с книга в ръка и чаках звуците на гората да запълнят празнината в мен.

— Ако планираш да се държиш като шимпанзе, искам да знаеш, че нямам намерение да ти чистя стаята — предупреди ме мама. — Освен това не можеш да излизаш навън. Изписаха те от болницата едва преди две нощи.

— Но треската ми вече я няма — настоях. Зад майка си виждах тъмносинята синева на небето, към което близките дървета бяха протегнали клоните си с копнеж. Цялото ми същество жадуваше да изляза навън, да вдишам с пълни гърди аромата на идващата пролет.

Затворена между стените на хола, се чувствах непълноценна, сивкава, няма. — Освен това витамин D върши страхотна работа за болни хора като мен. Няма да се бавя.

Когато тя не каза нищо, отидох до антрето и си нахлузих обувките. Докато го правех, тишината бе надвиснала над нас, а в нея бяха стаени повече истини за случилото се през онази нощ, отколкото в няколкото думи, които си бяхме разменили.

Мама явно се бе почувствала некомфортно, защото се обади:

— Грейс, мисля, че трябва да поговорим. Относно... — тя се поколеба — ... теб и Сам.

— О, хайде да не отваряме тази тема, става ли? — гласът ми показваше колко бях ентузиасирана от идеята да водим подобен диалог.

— Аз също нямам желание — каза тя, затваряйки книгата, без дори да погледне номера на страницата. Това ми напомни как Сам винаги проверяваше докъде е стигнал или мушваше пръст между страниците, преди да вдигне глава, за да ми обърне внимание. Мама продължи. — Въпреки това обаче се налага да проведем този разговор, а ако говориш с мен, ще кажа на баща ти, че си го направила, и няма да ти се налага да говориш с него по темата.

Честно казано, не виждах причина да разговарям, с когото и да е от тях двамата. Досега не им беше пукало какво правех с живота си или къде бях, докато тях ги нямаше, а след година вече щях да бъда в колеж или най-малкото — да съм се махнала от тази къща. Обмислих варианта просто да изляза и да затръшна вратата зад гърба си, но вместо това кръстосах ръце и се обърнах към нея с очаквателен поглед.

Мама пристъпи директно към темата:

— Използвахте ли предпазни средства?

Изчервих се:

— Мамо!

Тя обаче не се отказа:

— Е, използвахте ли?

— Да. Но това не е най-важното.

Мама повдигна вежда:

— Така ли? И кое е най-важното в такъв случай?

— Искам да кажа, че той не е просто някакво момче, с което спя, това е... — Опитах се отчаяно да намеря правилните думи, с които да

й обясня защо въпросите и тонът и ме караха да се наежа. — Искам да кажа, че той не е просто някакво момче. Ние сме...

Не знаех как да завърша това изречение, докато тя ме гледаше изпитателно, повдигнала скептично вежда. Не знаех как да произнеса пред нея съвсем простички неща, като *любов* и *завинаги* и изведнъж бях сполетяна от прозрението, че всъщност изобщо не искам да го правя. Това бяха едни от онези истини, които човек трябваше да си заслужи сам.

— Вие сте какво? Влюбени? — Тонът на мама напълно обезличи тази прекрасна дума, — Ти си на седемнайсет, Грейс. На колко е той? На осемнайсет? От колко време се познавате? Няколко месеца. Виж, никога досега не си имала гадже. Хормоните ти бушуват, също като на всеки друг. Това, че спите заедно, не значи, че се обичате. Става дума просто за похот и страст.

— Ти спиш с татко. Вие двамата влюбени ли сте?

Мама завъртя очи към тавана.

— Ние сме женени.

Защо изобщо си правех труда?

— Целият този разговор ще ни се струва доста глупав, когато след години двамата със Сам дойдем да ви посетим за някой семеен празник — казах с леден тон.

— Е, искрено се надявам да е така — отвърна мама. После се усмихна безгрижно, сякаш просто си бяхме побъбрили. Сякаш се бяхме уговарили да отидем на някоя танцова забава за майки и дъщери. — Обаче се съмнявам, че изобщо ще го помним. След време Сам вероятно няма да бъде нищо повече от поредната снимка в албума от абитуриентския ти бал. Спомням си каква бях на седемнайсет и повярвай ми, това, което витаеше във въздуха край мен, не беше любов. За мое щастие притежавах достатъчно здрав разум. Иначе като нищо щеше да имаш доста братя и сестри. Спомням си как, когато бях на твоите години...

— Мамо! — прекъснах я. Усещах как лицето ми е пламнало от гняв. — Аз не съм като теб. Всъщност изобщо не съм като теб. Нямах никаква представа какво се случва в главата ми, за какво точно си мисля, дали съм влюбена в Сам и дали той е влюбен в мен. Така че дори не се опитвай да разговаряш с мен за тези неща. Дори не... Уф! Знаеш ли какво? Приключих.

Грабнах отнетия ми телефон, оставен върху кухненския плот, взех си палтото и изхвърчах навън. Плъзнах задната врата зад гърба си и тръгнах по верандата, без дори да поглеждам назад. Би трябвало да се чувствам гузна от начина, по който се бях отнесла с мама, но не изпитвах дори наченки от разкаяние.

Сам ми липсваше толкова неистово, че усещах физическа болка.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

САМ.

Когато свърших работа в книжарничката и излязох, установих, че денят е зверски горещ, по-зноен дори от вчерашния. Слънцето затопли бузите ми почти моментално, когато паркирах пред къщата на Бек и отворих вратата на колата. Излязох, протегнах ръце във въздуха, толкова високо, колкото можех, и затворих очи. Чувствах се, все едно пропадам. Когато вятърът утихваше, температурата край мен бе същата като тази на тялото ми, сякаш изобщо нямах кожа. Бях се разтворил в нищото, бях призрак.

Този прелестен следобед явно беше убедил птичките, че този път пролетта наистина е дошла и планира да си остане тук завинаги, и те чуруликаха възторжено любовните си песни една на друга в храстите край къщата. В мен също се надигна песен. Раздвижих безмълвно устни, докато римите придобиваха форма.

*Път през сезоните проправям си трудно, / заслушан
в любовните песни на птиците.*

*Когато си с мен, ми изглежда абсурдно / да
завиждам на сойките и гургулиците.*

Спомних си топлите пролетни дни, когато вълчата ми кожа падаше под топлината на слънчевите лъчи, дните, в които бях толкова щастлив, задето бях получил пръстите си обратно.

Струваше ми се ужасно нередно да бъда сам точно сега.

Трябваше отново да проверя колибата. Днес все още не бях виждал Коул, но знаех, че при такова време със сигурност е върнал човешката си форма. Освен това беше достатъчно топло, така че поне един от новите вълци може би вече също се бе трансформирал. Така или иначе, беше по-добре да свърша нещо практично, наместо да

обикалям безцелно из къщата в очакване на утрешния ден, чудейки се дали наистина ще отида в студиото и дали Грейс действително ще дойде с мен.

Пък и тя би искала да се оглеждам за Оливия.

Разбрах, че в колибата има някого, още щом се приближих на два-три метра от нея; вратата беше откряната, а отвътре се чуваше звук от движение. Обонянieto ми беше далеч по-слабо, отколкото по времето, когато бях вълк, но носът ми ме информира, че който и да се намираше вътре, беше един от нас; мускусният аромат на глутницата беше само частично прикрит от миризмата на човешка пот. Като вълк щях да разпозная без колебание кой точно член на глутницата надушвам. В човешката си форма обаче се чувствах като слепец.

Пристъпих към вратата и почуках три пъти.

— Коул? В приличен вид ли си? — попитах.

— Сам? — гласът на Коул ми прозвуча някак странно. Облекчено? Това беше нетипично за него. Чух дращене на нокти по дъските, последвано от тихо ръмжене. Усетих как косъмчетата на врата ми се изправят.

— Всичко наред ли е? — попитах, докато внимателно отварях вратата. Вътре в колибата направо вонеше на вълк, сякаш стените бяха напоени с тази миризма. Първо забелязах Коул, напълно облечен и застанал край сандъците. Бе притиснал ръка към устните си в жест, който издаваше несигурност. Проследих погледа му към отсрещния ъгъл на колибата и видях там някакво момче, полузавито с яркосиньо одеяло.

— Кой е този? — прошепнах.

Коул свали ръка от устата си и премести очи от фигурата в ъгъла към мен.

— Виктор — каза безизразно.

Когато чу името си, момчето извърна лице към нас. Имаше светлокестенява коса, чиито къдрици се спускаха над бузите му. Моментално си спомних последния път, когато го бях видял. Седеше отзад в тахото на Бек със завързани китки. Устните му беззвучно оформяха думата *помощ*.

— Познавате ли се? — попитах.

Виктор затвори очи и раменете му потръпнаха, когато каза:

— Аз... почакайте...

Докато успея да мигна, той се отърси от човешката си кожа и миг по-късно пред мен стоеше бледосив вълк с тъмни петна по муцуната. Никога досега не бях виждал толкова бърза трансформация. Не беше напълно лишена от усилие, но стана някак естествено, подобно на змия, която се измъква от кожата си, или пеперуда, разперила криле, за да остави какавидата на предишното си аз зад себе си. Никакво даване. Никаква болка. Нито следа от агонията на всяка друга трансформация, която бях виждал или изживявал лично.

Вълкът тръсна глава, след което погледна нагоре към мен с кафявите очи на Виктор. Започнах да отстъпвам внимателно встрани, за да не препречвам пътя му към изхода, но Коул промърмори:

— Не си прави труда.

В същия момент, сякаш тази реплика беше някакъв таен знак, вълкът приседна тежко върху задните си лапи, а ушите му започнаха да треперят. Той раззина паст и изскимтя жално, след което цялото му тяло започна да се тресе.

Двамата с Коул извърнахме очи едновременно, а животинското скимтене вече бе преминало в стенание, докато Виктор възвръщаше човешката си форма. Просто ей така. Сменяше телата си, сякаш бяха дрехи, които обличаше и събличаше. Все още не можех да осъзная напълно ясно какво съм видял току — що. С периферното си зрение забелязах как Виктор придърпа одеялото си, предполагам не защото му беше студено, а за да прикрие голотата си. После изруга тихичко:

— Дяволите да го вземат.

Погледнах към Коул, чието лице беше напълно безизразно. Вече бях установил, че надява това изражение винаги когато се случваше нещо, към което *не беше* безразличен.

— Виктор? — казах. — Аз съм Сам. Помниш ли ме?

Той бе приклепнал на пода и се люлееше напред-назад на пети, сякаш се колебаеше дали да седне или да коленичи. Това, съчетано с извивката на устните му, издаваше, че в момента изпитва болка.

— Не знам — отвърна той. — Не мисля. Може би.

Той извърна очи към Коул и видях как Коул трепна едва забележимо.

— Е, аз съм синът на Бек — заявих. Това беше достатъчно близо до истината и спестяваше доста пространни обяснения. — Ще ти помогна, ако мога.

Сам се оправяше с Виктор много по-добре от мен. Аз просто щях да си стоя там и да го зяпам, готов да му отворя вратата, ако някак успееше да задържи вълчата си форма.

— Това беше... Как успяваш да се трансформираш толкова бързо? — попита го Сам.

Виктор се намръщи, местейки поглед от Сам към мен и после отново към Сам. Виждах, че полага усилия, за да не трепери гласът му.

— По лошо е, когато се превръщам от вълк в себе си. Да ставам на вълк е лесно. Прекалено лесно, човече. Продължавам да се трансформирам, въпреки че е топло. Трансформациите зависят от температурите, нали така?

— Това е най-горещият ден до момента — кимна Сам. — Ако се вярва на прогнозите, времето няма да се задържи такова до края на седмицата.

— Божичко — простена Виктор. — Не очаквах, че ще бъде така.

Сам ме погледна, все едно имах нещо общо с цялата работа.

Той се пресегна край мен, за да вземе един сгъваем стол, и седна срещу Виктор. Внезапно ми напомни за Бек. Всичко в него излъчваше интерес, загриженост и искреност — от извивката на раменете до спуснатите му вежди. Не помнех как ме гледаше Сам първия път, когато го бях видял. Не можех да си спомня и първото нещо, което му бях казал.

— За първи път ли се трансформираш обратно? — попита той.

Виктор кимна.

— Поне нямам спомен да се е случвало преди това. — Той ме изгледа мрачно и аз се почувствах едва ли не гузен заради човешкото си тяло. Заради това, че просто си стоях там, не ме болеше и не се превръщах непрекъснато във вълк.

Сам продължи спокойно, сякаш нямаше никакъв проблем, и всичко, което се случваше, беше свършено нормално:

— Гладен ли си?

— Аз... — започна Виктор. — Почакай. Аз ще...

И отново се озова във вълчата си форма.

По шокираното изражение на Сам и начина, по който притисна показалец към едната си вежда, можех ясно да разбера, че това не беше

нормално. Почувствах се малко по-добре, защото вината за цялата тази каша очевидно не беше моя. Вълкът Виктор местеше очи от вратата към мен и Сам, наострил уши и напрегнат.

Докато го гледах, си спомних как седяхме в хотелската си стая, след като бях срещнал Бек, и как му казах: „Готов ли си за следващата ни голяма крачка, Вик?“.

— Коул — обади се Сам, без да отмества поглед от вълка. — Вече колко пъти се случи това? От кога си тук?

Свих рамене, като се постарях жестът ми да бъде максимално нехаен.

— От половин час. През цялото време се трансформира от едната в другата си форма. Това не е нормално, а?

— Не — заяви категорично Сам, без да откъсва очи от вълка, който беше приклепнал и го наблюдаваше. — Не, изобщо не е нормално. Ако му е достатъчно топло, за да се трансформира в човек, би трябвало да е способен да остане в тази форма за по-дълго. Не това... Искам да кажа... — Сам се отдръпна леко, когато вълкът стана на крака, в случай че решише да се втурне към вратата. Виктор обаче присви уши и започна да трепери отново. И двамата извърнахме очи, докато се трансформираше обратно в човек, и го изчакахме да се прикрие с одеялото.

Виктор простена тихо и притисна длан към челото си.

Сам го погледна отново.

— Боли ли те?

— Уф. Не много. — Той замълча и присви глава между раменете си. — Всемогъщи Боже, цял ден съм така. Просто искам да знам кога това нещо ще престане. — Не ме поглеждаше. Думите му бяха предназначени за Сам.

— Ще ми се да имах някакъв отговор, Виктор — въздъхна Сам. — Нещо ти пречи да останеш в една форма, но нямам представа какво е то.

— Значи няма шанс нещата да се оправят, така ли? — попита Виктор. — Прецакан съм, а? Така става, когато те слушам, Коул. Всъщност отдавна вече трябваше да съм схванал, че винаги става така.

Спомних си онзи ден в хотела. Виктор беше изпаднал в тежка депресия след поредното си надрусване. Всъщност дупките, в които пропадеше, ставаха все по-дълбоки и дори аз, в добре оттренираното

си безразличие, можех да видя, че някой ден той просто щеше да се окаже неспособен да изпълзи обратно от тях. Опитвах се да му помогна, когато го убедих да стане вълк заедно с мен. Не беше чист егоизъм. Не го правех просто защото не исках да поема сам по този нов път.

Ако Сам не беше тук, щях да кажа на Виктор всичко това.

Сам го чукна по рамото с юмрук.

— Хей, успокой се. Нещата са различни, когато си млад вълк. В началото всички са нестабилни, но после се оправят. Да, в момента ситуацията е отвратителна, а ти дори си успял да изведеш отвратителността до напълно ново ниво, но когато времето наистина се стопли, тази агония ще остане зад гърба ти.

Виктор погледна Сам с онзи леден и неприветлив поглед, който познавах наистина добре, защото самият аз го бях създал. Най-накрая отмести очи към мен.

— Ти трябваше да бъдеш на мое място, копеле такова — заяви той, след което се преви на две и пред нас отново застана вълк.

Сам разпери ръце във въздуха с длани нагоре в молитвен жест и промълви крайно обезсърчено:

— Как... как... как?

Сега осъзнах колко внимателно бе контролирал гласа и емоциите си. Да го видя как се превръща от апотеоз на успокояващата увереност в отчаяна руина ме обърка дори повече от трансформациите на Виктор. Значи Сам явно е бил способен да си сложи напълно адекватна маска на доброжелателност, когато разговаря с мен, но бе *решил* да не го прави. Това някак промени из основи начина, по който го възприемах.

Може би точно това ме накара да заговоря:

— Тук има нещо, по-силно от температурата. Поне така си, мисля. Топлината го кара да се връща към човешката си форма, но нещо друго казва на тялото му да се трансформира във вълк.

Сам ме погледна. В очите му не се четеше недоверие, но доверие също липсваше.

— И какво би могло да е това? — попита.

Погледнах към Виктор. Презирах го заради начина, по който усложняваше нещата. Не беше чак толкова трудно просто да ме последва във вълчата ми форма, а после в човешката, както се

очакваше от него, нали така? Щеше ми се никога да не бях идвал в проклетата колиба.

— Нещо в мозъка му може би? — отвърнах. — Виктор има проблеми с хипофизната жлеза^[1]. Може би всичко идва от промените в хормоналните му нива.

Сам ме изгледа замислено, но преди да каже каквото и да било, краката на вълка започнаха да треперят. Извърнах очи, а след миг Виктор отново бе човек. Просто ей така.

САМ

Имах чувството, че наблюдавам трансформациите на двама души: на Виктор във вълк и на Коул в някой друг. Аз бях единственият тук, който оставаше себе си.

Не можех да зарежа Виктор в това състояние, така че останах в колибата заедно с Коул, а минутите се превръщаха в часове, докато го чакахме да се стабилизира.

— Няма начин да обърнем процеса и да се откажа от тази върколащина — промърмори Виктор, докато денят отминаваше. Беше констатация, а не въпрос.

Положих усилия, за да не потръпна, когато си спомних за предишната зима, преди да се върна при Грейс. Как лежах напред гората, забил пръсти в почвата, докато главата ми се цепеше от болка. Как повръщах в дълбокия до глезените сняг чак докато вече не можех да стоя изправен. Как изгарях от треската, затворил очи, защото светлината ми причиняваше болка и се молех да умра.

— Не — казах.

Коул ме стрелна с очи, когато чу лъжата. Искаше ми се да го попитам: „Ако той е твой приятел, защо аз стоя тук до него, а не ти?“

Докато стояхме и чакахме поредната трансформация на Виктор в угасващата светлина на деня, през вратата започна да нахлува и похладен въздух, доказателство, че температурите падат.

— Виктор, нямам представа как мога да те задържа в човешка форма в момента — казах. — Но си мисля, че навън е достатъчно студено, така че ако излезеш, най-вероятно ще си останеш вълк. Искаш ли да го направиш? Да приключиш с тези непрестанни трансформации, макар и не като самия себе си?

— Бога ми, да — възкликна той толкова ентузиазирано, че стомахът ми се сви.

— Освен това, кой знае — добавих, — може би щом веднъж станеш по-стабилен, ще...

Вече нямаше смисъл да довършвам изречението си обаче, защото Виктор отново беше вълк, който се отдръпна неспокойно заради близостта си до мен.

— Коул! — извиках бързо, скачайки на крака. Коул бързо се активизира и бутна вратата. Бях възнаграден с полъх студен въздух, който ме накара да потръпна, и вълкът се стрелна към гората, присвил уши.

Отидох при Коул до вратата, за да проследя с поглед Виктор, който тичаше сред дърветата, преди да се спре на безопасно разстояние и да се обърне, за да впери очи в нас. Оголените клони над главата му се поклащаха от хладния вятър, докосвайки ушите му, но той не отклони поглед. Гледахме се в продължение на няколко дълги минути

Той си остана вълк. Мислех, че чувството, което ме изпълни, е облекчение, но въпреки това в него имаше нещо, от което се чувствах неспокоен. Вече мислех за следващия топъл ден и за това, което щеше да се случи тогава.

Осъзнах, че Коул все още стои до мен, наклонил глава на една страна, докато наблюдаваше Виктор.

Казах, без да се замислям:

— Ако се отнасяш с приятелите си по този начин, сигурно би било ужасно да видя как се отнасяш с останалите хора.

Изречението му трудно можеше да мине за усмивка, но краищата на устните му се извиха в нещо средно между презрение и незаинтересованост. Той така и не отмести очи от Виктор, но в тях не се долавяше състрадание.

Потиснах желанието си да кажа още нещо, каквото и да е, което да го накара да отговори. Искях да страда заради Виктор.

— Той беше прав — каза Коул, без да отмества поглед от вълка. — Трябваше да бъда аз.

Не можех да повярвам, че съм чул думите му правилно. Явно го бях подценил.

Коул обаче добави:

— Аз съм този, който иска да се разкара от проклетото си тяло.
Не спираше да ме изумява.

Погледнах го и произнесох с хладен тон:

— Направо не мога да повярвам как за цели две секунди бях решил, че наистина ти пука за Виктор. Всичко, което искаш, е да бъдеш вълк. Нямах търпение да напуснеш собствената си глава, нали?

— Ако беше в нея, щеше да искаш същото — отбеляза Коул и този път наистина се усмихна, жестока усмивка, която проряза лицето му от единия край до другия. — Не може да съм единственият, който иска да бъде вълк.

Не беше.

Шелби също предпочиташе животинската си форма. Разрушената психически Шелби, която трудно можеше да мине за човек дори когато носеше миловидното си момичешко лице.

— Да, ти си единственият — казах.

Усмивката на Коул прерасна в тих смях:

— Толкова си наивен, Ринго. Колко добре познаваше Бек всъщност?

Погледнах го и снизходителното му изражение ме убеди, че единственото, което искам в момента, е да се махне отгук. Искаше ми се Бек да не го беше довел. Да бе оставил него и Виктор в Канада или откъдето ги беше довялкъл.

— Достатъчно добре, за да знам, че беше много по-добър човек, отколкото ти някога би могъл да бъдеш — отвърнах. Изражението на Коул не се промени, сякаш грубите думи просто не успяваха да достигнат до ушите му. Стиснах и след това отпуснах зъбите си, разгневен, задето му бях позволил да ме ядоса.

— Желанието да бъдеш вълк не те превръща автоматично в лош човек — каза Коул кротко. — Също както желанието да бъдеш човек не те превръща в добър човек.

Чувствах се отново на петнайсет, приседнал в стаята си с ръце, обвити около коленете, в отчаян опит да се скрия от вълка, дебнещ вътре в мен. Зимата вече ми беше отнела Бек преди седмица, а Улрик скоро щеше да го последва. После идваше моят ред, а книгите и китарата ми щяха да останат недокоснати до следващата пролет, също както книгите на Бек лежаха изоставени в момента. Забравени в неговото вълче забвение.

Не желяех да вода този разговор с Коул, затова казах:

— Ще се трансформираш ли скоро?

— Никакъв шанс.

— В такъв случай те моля да се върнеш в къщата. Ще трябва да почистя това място. — Млъкнах за момент, а после казах, по-скоро за да убедя себе си, отколкото него. — Това, което си сторил с Виктор, те прави лош човек. Не желанието да бъдеш вълк.

Коул ме погледна с изписано върху лицето му безразличие, след което се запъти към къщата. Обърнах се и влязох отново в колибата.

Също както бе правил Бек преди мен, сгънах одеялото и изметох козината и праха от пода, след което проверих машината за вода и сандъците с храна. Отбелязах си какво е нужно да се добави в тях. Отидох до бележника, който държахме до акумулатора от лодка... списък с имена, понякога с надраскани край тях дати, понякога с описание на сезона в зависимост от вида на дърветата, защото именно те ни казваха важните неща, когато няхахме достъп до календар. Бек си беше записвал кой е човек и кога.

Последната отворена страница беше от миналата година и на нея имаше доста по-кратък списък от предишната, която от своя страна предлагаше по-кратък списък от годината преди това. Преглътнах и отгърнах на нова страница. В горния край записах годината и добавих името на Виктор под нея. Името на Коул също трябваше да бъде тук, но се съмнявах, че Бек му е обяснил как се записваме.

Дълго време гледах към празната страница, върху която стоеше името на Виктор, и след това добавих своето.

Знаех, че мястото му вече не беше там, но това в крайна сметка беше списък на тези от нас, които бяха хора, нали така? А кой беше повече човек от мен?

[1] Основен ендокринен орган в човешкото тяло, който ръководи дейността на всички останали жлези. — Б. пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ГРЕЙС

Крачех сред дърветата.

Клоните все още бяха оголени, но повишаването на температурите бе разбудило истинска какофония от влажни пролетни ухания, които се бореха за надмощие с миризмата на студ, носена от вятъра. Птичките извиваха трели, докато прехвърчаха от храстите към близките дървета, раздвижвайки клоните край мен.

Усещах го дори в костите си: намирах се у дома.

Едва на няколко метра навътре в гората чух шум в хресталака зад мен. Сърцето ми ускори ход, когато се заковах на място, за да не заглушавам другите звуци с шумоленето на сухите листа под краката ми. Отново чух звуците от придвижване. Не се бяха приближили, но и не се отдалечаваха. Не се обърнах, но бях сигурна, че това е вълк. Не чувствах страх... знаех, че със звяра имаме нещо общо, че той е мой другар.

Продължих напред, заслушана в спорадичните прошумолявания на листата и изпукването на сухите клонки, докато вълкът ме следваше. Все още не се бе приближил... наблюдаваше ме от безопасно разстояние. Част от мен искаше да видя кой точно е този вълк, но друга част беше прекалено възбудена от близостта му и не ми се щеше да го уплаша. Така ние просто вървахме заедно — аз, с равномерно темпо, а той — спирайки се на място и после притичвайки напред, за да запази същата дистанция.

Слънчевите лъчи проникваха през голите клони над главата ми и стопляха раменете ми. Разперих ръце встрани, докато крачех, попивайки топлината, оставяйки я да изгори всеки спомен от треската ми през онази нощ. Колкото повече отминаваше гневът ми, толкова по-ясно осъзнавах, че вътре в мен нещо не е наред.

Спомних си как Сам ме бе отвел в златната гора и ми се прииска той да беше тук с мен, заслушай в необичайния ритъм на сърцето ми. Естествено, не бяхме прекарвали цялото си време заедно и не е като да

нямах идея с какво да се занимавам в негово отсъствие — в крайна сметка той имаше своята книжарничка, а аз моите уроци — но точно в момента не се чувствах комфортно сама със себе си. Да, треската беше преминала, но нещо ми подсказваше, че не се е махнала завинаги. Имах усещането, че все още чувам дисхармоничната ѝ, неспокойна песен в кръвта си. Тя дебнеше и чакаше да се появи отново, щом вълчийт вой я призове.

Продължих да вървя. Тук дърветата бяха по-редки, но по-големи, младите фиданки бяха прогонени от надвисналите клони на огромните борове. Миризмата на езерото беше по-силна и видях отпечатък от вълча лапа в меката пръст. Под мрачно зелената сянка на боровете аз обвих тялото си с ръце. Студът ме бе обгърнал сега, когато слънчевите лъчи не можеха да достигнат до кожата ми.

Вляво от себе си забелязах движение: кафяво-сива козина, която почти напълно се сливаше с дървесните стволоче, оцветени по същия начин. Най-накрая видях вълка, който ме беше придружавал. Той се спря достатъчно дълго и можах да го огледам. Дори не трепна, когато приковах поглед в яркозелените му човешки очи, в които долових отблясък на любопитство. Отвъд него видях проблясващата повърхност на езерото между дърветата.

Ти един от новите вълци ли си? — зададох наум въпроса, който не желяех да произнасям гласно, за да не го уплаша. Той вдигна глава и видях, че души в моята посока. Почувствах се така, сякаш знаех какво точно иска, и бавно вдигнах ръка към него с дланта нагоре. Той отстъпи крачка назад, но причината за това беше по-скоро в миризмата, отколкото в движението, защото миг по-късно се приближи отново и продължи да души.

Нямаше нужда да вдигам длан към собствения си нос, за да разбере какво надушва, защото дори така усещах достатъчно ясно миризмата. Сладникавото ухание на бадеми, задържало се по пръстите и под ноктите ми. И това някак бе по-зловещо от треската, защото ми нашепваше ясно: *болестта ти беше нещо повече от обикновена треска.*

Сърцето биеше лудо в гърдите ми, въпреки че все така не усещах страх от присъствието на кафявия вълк. Приклеках и обвих ръце около коленете си. Усещах как крайниците ми треперят или от силата на прозрението, или заради завръщането на треската.

Когато чух силния шум, вдигнат от ято птички, стрелнали се нагоре през клоните, и двамата с вълка трепнахме. Сив вълк беше подплашил птиците и се прокрадваше към нас. Беше по-едър от кафявия, но по-страхлив. Виждах интереса в очите му, но извивката на ушите и опашката му издаваше безпокойство, когато се приближи. Неговият нос също потрепваше, докато душеше въздуха.

Без да помръдвам, наблюдавах как един черен вълк — разпознах в него Пол — се появи зад сивия, следван от трети, когото не познавах. Движеха се подобно на рибен пасаж, като докосваха непрестанно телата си, бутаха се, комуникираха без думи. Скоро се появиха шест вълка, всичките се придвижваха на разстояние от мен, всичките ме наблюдаваха, всичките душеха въздуха.

Вътре в мен безименното нещо, което бе предизвикало треската, се процеждаше през кожата ми и те усещаха миризмата му. Не чувствах болка, не и в момента, но също така не се чувствах добре. Знаех защо исках толкова отчаяно Сам да бъде до мен.

Сега вече усещах страх.

Вълците ме обикаляха предпазливо заради човешката ми форма, но любопитни заради миризмата. Може би ме чакаха да се трансформирам.

Но аз не се трансформирах. Това си беше моето тяло, за добро или лошо, независимо колко отчаяно нещото в мен ръмжеше и ме изгаряше, молейки се да бъде освободено.

Последния път, когато бях в тази гора, заобиколена от вълци, аз бях просто плячка. Бях безпомощна, прикована към земята от тежестта на собствената си кръв, загледана в зимното небе. Те бяха зверове, а аз бях човек. Сега разликата между нас не беше толкова ясно различима. Не усещах заплаха да бъда нападната. Просто тревожно любопитство.

Помръднах предпазливо, за да изпъна ръцете си, които бяха започнали да се схващат, и един от вълците изскимтя тревожно, подобно на кучка, викаща кученцето си.

Усетих как треската отново се надига в тялото ми.

Изабел беше споделила с мен, че веднъж майка ѝ разказала как смъртно болните пациенти често пъти знаят с почти свръхестествена точност каква ще бъде диагнозата им още преди да бъдат прегледани. Тогаваше се надсмях на тези думи, но вече знаех какво беше имала предвид... защото самата аз го усещах.

С мен нещо наистина не беше наред, нещо, което не вярвах, че докторите ще знаят как да излекуват. Тези вълци го разпознаваха.

Стоях присвита в сенките на дърветата, обгърнала отново коленете си с ръце, и наблюдавах вълците, които наблюдаваха мен. След няколко дълги минути големият сив вълк приседна на задните си лапи, без да откъсва очи от моите. Това бе съвършено неестествено. Съвършено не вълче.

Затаих дъх.

После черният вълк премести очи от мен към сивия си събрат, легна в сухите листа и отпусна глава върху предните си лапи. Завъртя муцуна към мен, с все така тревожно присвити очи. Един по един всички вълци налягаха, оформяйки кръг около мен. Гората беше смълчана, а вълците стояха търпеливо и ме пазеха. Чакаха да се случи нещо, което никой от нас не би могъл да назове с думи.

Нейде далеч птица гмурец нададе протяжен, зловец вик. Този звук винаги ме бе изпълвал с някаква тъга. Сякаш викаха някого, но не очакваха да отвърне на зова им.

Черният вълк... Пол... протегна нос към мен и изскимтя. Звукът беше тих като ехо от вика на гмурца, тревожен и несигурен.

Под кожата ми нещо започна да се разпъва и напруга. Чувствах тялото си като бойно поле за невидима битка.

Заобиколена от вълците, аз седях сред сухите листа, докато слънцето бавно потъваше отвъд хоризонта, а сенките на боровите дървета се удължаваха. Чудех се колко още време ми остава.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ГРЕЙС

По някое време вълците си тръгнаха.

Аз продължавах да седя под боровите дървета и се опитвах да почувствам всяка клетка в тялото си, да разбера какво се случва с мен. Звънът на телефона ме откъсна от мислите ми. Беше Изабел.

Вдигнах. Трябваше да се върна към реалния свят, дори и да не беше толкова реален, колкото ми се искаше.

— Рейчъл беше много щастлива, че си помолила нея, а не мен, да ти вземе домашните и да си води записки — сподели Изабел веднага след като казах „Здрасти“.

— С нея имаме повече общи часо...

— Не си прави труда да се обясняваш. Не ми пука. И без това не съм се засилила да поемам допълнителни задължения. Повече ме забавлява идеята, че тя възприема тази молба като символ на своя моментен статут. — Изабел явно наистина се забавляваше. Стана ми кофти за Рейчъл. — Както и да е. Обаждам се, за да те питам как върви борбата с инфекциите.

Нима можех да обясня как точно се чувствах? При това на Изабел?

Не можех.

Отговорих ѝ искрено, като просто спестих част от истината:

— Не мисля, че съм заразна. Защо?

— Ще ми се да отидем някъде с теб, но нямам желание междуременно да лепна бубонна чума.

— Ела в задния ни двор — казах. — Аз съм в гората.

— Гората. Яко! Бих предпочела да отида някъде, за да изпусна парата с помощта на съвършено непродуктивна пазарна терапия, но предполагам, че гората е великолепна и социално приемлива алтернатива. Доколкото чувам, това е новият писък на модата сред хлапетата. Да си нося ли ски? Или палатка?

— Просто ела — промърморих.

— Искам ли да знам какво точно правиш в гората? — попита тя.
— Разхождах се — отвърнах. Това бе истината. Част от истината.
Не знаех как да ѝ кажа останалото.

На Изабел ѝ се наложи да ме повика няколко пъти и да изчака минута-две, преди да се появи измежду сенките на дърветата, но не се чувствах гузна заради това — все още бях изгубена след сполетялото ме в гората откровение.

— От теб не се ли очаква да умираш или нещо от сорта? — попита ме тя веднага щом ме видя да си проправям път обратно към къщата. След разговора с майка си мислех, че ще бъде по-добре, ако не се прибера сама. Изабел стоеше до хранилката за птици, пъхнала ръце в джобовете си и присвила глава, за да си топли ушите в пухкавата яка на палтото. Когато я приближих, очите ѝ се местеха между мен и белезникавата следа от птиче ако, останала в края на хранилката. Последната видимо я дразнеше. Изглеждаше... е, точно както изглеждаше обикновено, по онзи впечатляващ неин начин, с прелестна къса подстрижка, която подчертаваше красивата форма на лицето ѝ, с големите очи, потънали в тежък тъмен грим. Тя наистина бе планирала да излезем някъде и се почувствах малко кофти, задето щеше да ми се наложи да отхвърля лекомислените ѝ причини да го сторим. Гласът ѝ беше с няколко градуса по-хладен от въздуха. — Коя точно част от лечението ти е свързана с препоръка да трамбоваш из горите при температура от три градуса?

Всъщност наистина ми беше студено, върховете на пръстите ми бяха порозовели.

— Три градуса ли е наистина? Беше по-топло, когато излязох.

— Е, вече не е — отсече тя. — Видях майка ти, докато идвах насам, и пробвах да я убедя да те пусне, защото ми се щеше да хапнем панини в Дълът, но тя каза, че не може. Опитвам се да не приема подобно отношение лично. — Тя сбърчи носле, когато се приближих до нея, и двете заедно се насочихме към къщата.

— Самата аз се опитвам да не мисля за това точно колко съм ѝ бясна в момента — признах. Изабел ме изчака да плъзна встрани задната врата, за да влезе. Тя не коментира думите ми за това колко съм вбесена, пък и аз не очаквах да го направи. Изабел винаги беше

сърдита на родителите си, така че в нейните възприятия подобно отношение надали изобщо се класираше като нещо необичайно. — Мога да пробвам да ти направя нещо като панини и тук. Въпреки че май нямаме добър хляб за целта. — Освен това в момента наистина нямах никакво желание да готвя.

— Бих предпочела нещо истинско, а не „нещо като“, ще ме извиняваш. Ще отидем друг път. — каза Изабел. — Хайде да си поръчаме пица.

„Да поръчаме пица“ в Мърси Фолс означаваше да се обадим в местната пицария, „При Марио“, и да платим шест долара за доставката. Цена, която ми идваше малко в повече след подаръка на Сам със записа в студиото.

— Разорена съм — споделих неохотно.

— Аз не съм — отвърна Изабел.

Каза го точно докато влизахме. Мама, която все така седеше на дивана с книгата на Сам в ръка, ни изгледа мрачно. Чудесно. Искрено се надявах да си е помислила, че говорим за нея.

Погледнах към Изабел:

— Хайде да отидем в стаята ми. Ще си поръчваме ли...

Изабел ми махна с ръка, за да замълча; тя вече беше взела телефона в ръка, разговаряше с „При Марио“ и поръчваше голяма пица с кашкавал и гъби. Изрита ботушите си на висок ток, край изтривалката на задната врата и ме последва в стаята ми, като междуременно флиртуваше по навик, с който там беше в другия край на телефонната линия.

Температурата в стаята ми се стори направо неприятно висока, сравнена с тази навън. Започнах да смъквам пуловера си. Междуременно Изабел затвори телефона и се излегна по диагонал върху леглото ми.

— Ще получим допълнителна плънка безплатно — заяви с победоносно изражение. — Обзалагам се, че ще получим допълнителна плънка след шоуто, което направих.

— Изобщо не е нужно да се обзалагаме — отбелязах. — Това на практика си беше телефонен секс.

— Така действам аз — ухили се Изабел. — Виж, не съм си донесла домашното. Ще се занимавам с него в междучасието.

Погледнах я.

— Ако се отнасяш толкова пренебрежително към училището, няма да успееш да се запишеш в добър колеж и ще си останеш в Мърси Фолс завинаги. — За разлика от Рейчъл и Изабел подобна идея не ме изпълваше с ужас. Но знаех, че нито една от тях не би могла да си представи по-ужасна съдба.

Изабел се намръщи.

— Благодаря ти за информацията, мамче. Ще го имам предвид.

Свих рамене и измъкнах книгата, която Рейчъл ми беше донесла по-рано.

— Е, аз ще трябва да си подготвя домашното, защото искам да отида в колеж. Най-малкото ще трябва да почета малко по история. Това проблем ли е?

Изабел положи буза върху възглавницата ми и затвори очи.

— Не е нужно да ме забавляваш. За мен е напълно достатъчно това, че съм извън нашата къща.

Приседнах на леглото. Движението размърда Изабел, но тя не отвори очи. Ако Сам беше тук и ако бе на мое място, би я попитал колко зле е положението у тях и дали тя е добре. Преди да го срещна, не би ми хрумвало да задам подобен въпрос, но го бях чувала да пита за подобни неща достатъчно често, за да знам как се прави.

— Всичко наред ли е при теб? — попитах. Думите прозвучаха странно, докато се изплъзваха измежду устните ми, сякаш не бяха толкова искрени, както когато ги произнасяше Сам.

Изабел изсумтя отегчено и отвори очи.

— Психиатърът на майка ми задава подобни въпроси. — Тя се протегна по начин, който показваше, че тези въпроси имат крайно приспивен ефект върху нея, след което заяви. — Отивам да си взема нещо за пиене. Имате ли сода в тази къща?

Почувствах облекчение, задето се бях измъкнала толкова лесно, и се зачудих дали се очакваше да попитам отново. Сам най-вероятно би го направил. Аз обаче не можех да разсъждавам като него особено продължително, така че отговорих:

— Има няколко кутии на вратата на хладилника и още в лявото чекмедже.

— Ти искаш ли? — попита Изабел. Едно от картончетата ми за отбелязване на книги беше паднало на пода и залепна за босия ѝ крак. Тя изви ходилото си настрани и го отлепи.

Замислих се. Стомахът ми все още бунтуваше.

— Джинджифилова лимонада, ако е останала.

Изабел се измъкна от стаята и след малко се върна с кутия сода и още една с джинджифилова лимонада, която ми подаде. Натисна бутона на радиото до леглото ми със средния си пръст и пусна любимата станция за алтернативна музика на Сам. Звукът не беше много ясен, защото излъчваха някъде южно от Дълът. Въздъхнах. Това не беше любимата ми музика, но ми напомняше за него дори повече от книгата му върху нощното шкафче или забравената му раница на пода между етажерките. Усецах липсата му още по-настоятелно сега, когато слънцето почти се бе скрило зад хоризонта.

— Все едно съм в караоке клуб — каза Изабел и превключи на някаква поп станция от Дълът. Излегна се по корем до мен там, където обикновено би лежал Сам, и отвори кутията си със сода.

— Е, какво има в тази книга? Хайде, почети ми малко. Нямам търпение да чуя малко научни глупости.

Стори ми се сериозна, така че нямаше причина да не отворя учебника на урока по история. Въпреки това не исках да ѝ чета. Исках просто да обвия ръце около себе си, да си легна в леглото и да чувствам как липсата на Сам ме изпълва.

ИЗАБЕЛ

Първоначално се чувствах прекрасно. Просто си лежах в леглото, без да правя нищо, без родители или спомени, които да нарушават спокойствието ми. От радиото до мен се носеше тиха музика, а Грейс се мръщеше над книгата си, докато прелистваше страниците, като от време на време отгръщаше назад, за да се намръщи още по-силно на нещо в текста. Чувах как майка ѝ се размотава из останалата част на къщата и след малко под вратата нахлу миризмата на прегорял хляб. Беше успокояващо да живееш нечий чужд живот. И наистина чудесно да бъдеш с приятел, с когото не ти се налага непременно да разговаряш. Почти можех да забравя за това, че Грейс беше болна от нещо.

По някое време се пресегнах към нощното шкафче, където до радиото лежеше книга с опърпани краища. Не можех да си представя, че някой е способен да чете книга толкова дълго, че да я докара до подобно състояние. Изглеждаше сякаш е била прегазена от училищен

автобус, след като някой се е къпал с нея във ваната. На корицата пишеше, че това са стихове на Райнер Мария Рилке в оригинал и с преводи от немски. Не звучеше особено интересно, още повече че според мен поезията със сигурност се използваше като изтезание в някои от по-вътрешните кръгове на ада, но нямах нищо друго за правене, така че я взех.

Книгата се отвори сама на някаква страница в особено окаяно състояние. Имаше записки в полетата, както и няколко подчертани реда: *Към кого бихме могли да се обърнем, изпаднали в нужда? Не към ангелите, не и към хората, а хитрите диви зверове вече знаят, че нашият свят на тълкувания никога не е бил наш дом.* Отстрани беше написано със завъртян почерк, който не можех да разпозная: *findigen = хитри, gedeuteten = тълкувания?*, както и разни други бележки и думи на немски. Вдигнах книгата по-близо до лицето си, за да прочета някаква особено дребна бележка в ъгъла на страницата и осъзнах, че това томче явно е принадлежало на Сам, защото носеше миризмата от къщата на Бек. Тази миризма разбуди в мен серия от спомени. Джак лежи в леглото, виждах го как се превръща във вълк пред очите ми, наблюдавах как брат ми умира.

Отново сведох поглед към страницата. *Ех, нощите: има нощи, когато вятърът, идващ от необятни селения, разяжда лицата ни.*

Не мисля, че бях започнала да харесвам поезията повече, отколкото преди да взема книгата, така че я върнах обратно на нощното шкафче и положих глава на възглавницата, върху която бе опъната покривката за легло. Това сигурно е била половината, където бе спал Сам, когато се е промъквал тук, защото разпознах миризмата му. Трябваше да му го призная, искаше се доста кураж, за да идва в тази къща нощ след нощ само за да бъде с Грейс. Представих си го как лежи тук до нея. Бях ги виждала как се целуват... как Сам прегръщаше силно Грейс, когато си мислеше, че никой не ги вижда, и как обичайното строго изражение на Грейс изчезваше напълно под досега на устните му. Беше лесно да си ги представя как лежат тук заедно и се целуват, притиснали телата си едно в друго. Споделят дъха си, докато устните им се притискат бързо към вратове и рамене, към върхове на пръсти. Усетих как ме изпълва копнеж по нещо, което не притежавах и не знаех как да назова. Това ме накара да се замисля за ръката на Коул, плъзнала се по шията ми, и за това колко горещ бе дъхът му в устата

ми. Внезапно осъзнах, че на другия ден със сигурност щях да му се обадя или да се опитам да го откроя, ако това изобщо беше възможно.

Повдигнах се на лакти, опитвайки се да прочистя главата си, замъглена от мисли за ръце върху бедра и за аромата на Сам върху възглавницата. Обърнах се към Грейс:

— Чудя се какво ли прави Сам в момента.

Тя тъкмо бе хванала някаква страница от книгата между пръстите си; в момента не се мръщеше, репликата ми бе изтрила гримасата от лицето ѝ, заменяйки я с някакво далеч по-неясно изражение. Ядосах се на себе си, задето бях казала това, за което действително си мислех.

Грейс внимателно пушна страницата и я заглади с ръка. После притисна длан към поруменялата си буза и я плъзна към брадичката си. Най-накрая каза:

— Обеща, че ще пробва да ми се обади тази нощ.

Продължаваше да ме гледа със същия празен поглед и изражение, което не можех да разчета, така че добавих:

— Просто се чудех дали някой от другите вълци вече не се е трансформирал в човек, освен него. Срегнах един от тях. — Това беше достатъчно близо до истината, така че дори свещеник не би се изчервил, ако произнесеше нещо подобно.

Лицето на Грейс се проясни.

— Знам. Той ми каза, че вече е видял един. Наистина ли си го срещала?

Дяволите да го вземат, какво толкова. Казах ѝ:

— Заведох го до къщата на Бек в нощта, когато те откараха в болницата.

Очите ѝ се разшириха, но преди да успее да ме попита още нещо, звънецът на входната врата нададе шумния си, неприятен писък.

— Пицата ви е тук — провикна се майка ѝ с жизнерадостен тон и всичко, което двете с Грейс бихме могли да си кажем, беше безвъзвратно изгубено.

ГРЕЙС

Пицата пристигна и Изабел даде едно парче на мама, нещо, което аз не бих направила. Майка ми се оттегли в студиото си, така че холът вече беше на наше разположение. Навън, отвъд стъклената врата към

задната тераса, небето беше почерняло напълно и бе невъзможно да се определи дали е седем вечерта или полунощ. Седнах на дивана с чиния в скута си, съдържаща едно-единствено парче пица, а Изабел се настани в другия край с две парчета в чинията. Тя ги попи изтънчено със салфетка, като внимаваше да не размести гъбите. По телевизията вървеше филмът *Хубава жена* и в момента героинята на Джулия Робъртс пазаруваше в разни магазини, където Изабел сигурно би се чувствала като у дома си. Останалата част от пицата лежеше в кутията върху масичката за кафе, която се намираще между нас и телевизора. Имаше тонове плънка.

— Яж, Грейс — подкани ме Изабел, след което ми подаде руло хартиени кърпички.

Погледнах към пицата и се опитах да си я представя като храна. Изумително беше как едно самотно парче топла пица, от което в чинията ми се бе стекла разтопена моцарела, можеше да ми причини това, което разходката в гората не бе успяла: да ме накара да се почувствам извънредно зле. Само един поглед към храната бе достатъчен, за да накара стомаха ми да се разбунтува, но това беше нещо далеч по-сериозно от обикновено гадене. Това беше нещото, което ме бе обладало преди: треската, която всъщност не беше треска. Болестта, която беше нещо повече от главоболие, повече от болки в стомаха. Болестта, която вече бях самата аз.

Изабел ме погледна и аз знаех какъв въпрос ще последва. Обаче замълчах. Смътното усещане, което ме бе сполетяло в гората, сега разяждаше стомаха ми и се страхувах от това какво мога да кажа, ако проговоря.

Пицата пред мен вече бе нещо, което дори не можех да си представя, че поглъщам.

Тук се чувствах далеч по-ранима и беззащитна, отколкото в гората, заобиколена от вълците. Не желаех Изабел да бъде с мен в момента. Нито пък мама. Исках Сам.

ИЗАБЕЛ

Грейс беше пребледняла. Гледаше лицата ни с ужас, сякаш очакваше парчето всеки момент да изскочи от чинията и да я ухапе. След малко притисна ръка към стомаха си и каза:

— Ей сега се връщам.

Надигна се неуверено от дивана и се насочи към кухнята. Когато се върна, носеше нова кутийка с джинджифилова лимонада и шепа хапчета.

— Пак ли ти е зле? — попитах и намалих малко звука на телевизора, въпреки че това беше любимата ми част от филма.

Грейс изсипа хапчетата в устата си и ги изпи с мощна глътка лимонада.

— Мъничко. Болните хора се чувстват по-зле вечер, нали така? Чела съм нещо подобно.

Погледнах я и си помислих, че тя най-вероятно знае. Помислих си, че вече най-вероятно си мисли за това, за което си мисля и аз, но нямах желание да го казвам на глас. Наместо това попитах:

— Какво точно ти казаха в болницата?

— Че това е просто треска. Просто грип. — Докато произнасяше тези думи, разбрах, че си беше спомнила как ми разказваше за дните, след като е била ухапана. Как си е мислела, че е хванала грип. И двете знаехме, че онова нещо тогава не е било грип.

Най-накрая казах това, което ме глождеше, откакто бях дошла у тях:

— Грейс, ти миришеш. Също като вълка, който намерихме. Знаеш много добре, че болестта ти има нещо общо с вълците.

Тя прокара пръст по декоративните шарки в края на чинията си, сякаш се опитваше да ги изтрие, и промълви тихо:

— Знам.

Точно в този момент телефонът извънтя. И двете знаехме кой се обажда. Грейс ме погледна, възвърнала напълно самообладанието си:

— Не казвай на Сам — помоли тя.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

САМ

Тази нощ станах и опекох хляб, защото не можех да заспя.

Безсънието ми, разбира се, се дължеше на отсъствието на Грейс. Самата идея да лежа сам в леглото в очакване да заспя отново, ми се струваше абсолютно непоносима. Част от причината за него обаче се дължеше и на това, че Коул все още беше в къщата. Той бе до такава степен преизпълнен с неизчерпаема енергия — мотаеше се из стаите, изпробваше звуковата уредба, присядаше на дивана, за да погледа телевизия, и после отново скачаше на крака — че част от нея се бе предала и на мен. Сякаш се намирах в компанията на експлодираща звезда.

Колкото до печенето на хляб, това беше нещо, което научих от Улрик. Той беше невероятен сноб по отношение хляба. Отказваше да яде пакетирания от магазина, което, съчетано с факта, че бях на десет и от своя страна отказвах да ям каквото и да е друго, освен хляб, означаваше, че през онази година в къщата падаше наистина много печене. Бек намираше и двама ни за невъзможни и не искаше да има нищо общо с нашите мании. В резултат Улрик и аз прекарвахме заедно доста утрини. Седях на пода, облегал гръб на кухненските шкафове и прегърнал китарата, която Пол ми бе подарил, а Улрик месеше тесто и ме ругаеше любвеобилно, задето му се пречкам.

Един ден през същата тази година той ми подаде ръка, за да се изправа и да се включа в месенето. Това бе същият ден, когато Бек разбра, че Улрик е ходил на лекар; спомен, който се беше завърнал, откакто наблюдавах борбата на Виктор да остане човек. Бек нахлу в кухнята видимо бесен, а Пол се облегна на вратата зад него. Не изглеждаше особено притеснен и май по-скоро се надяваше, че ще стане свидетел на добро шоу.

— Кажи ми, че Пол е лъжец — изръмжа Бек, докато Улрик ми подаваше опаковката с мая. — Кажи ми, че не си ходил на лекар.

Пол изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да избухне в смях, а Улрик също едва сдържаше усмивката си.

Бек вдигна ръце пред себе си, все едно искаше да го удуши.

— Направил си го! Наистина си отишъл. Ти, откачено копеле такова. Казах ти, че от това няма да излезе нищо добро.

Улрик се ухили широко и Пол най-накрая започна да се смее.

— Кажи му какво ти дадоха, Улрик — каза Пол през смях. — Кажи му какво ти предписаха.

Улрик явно осъзнаваше, че Бек може и да не схване шегата, затова, все така ухилен, посочи към хладилника.

— Подай ми млякото, Сам.

— Халдол — изкикоти се Пол. — Той отива с диагноза „върколащина“ и се връща с рецепта за антипсихотик!

— Мислиш, че това е забавно? — попита Бек.

Улрик най-сетне погледна към Бек и махна с ръка в жест, който казваше: *какво толкова*.

— Хайде де, Бек, успокой се. Докторът ме мисли за луд. Разказах му всичко, което се случва — за това как се превръщам във вълк през зимата, както и за... как му се викаше на онова чудо? Гаденето? Гаденето? Както и датата, когато съм се трансформирал обратно в човек миналата година. Всички симптоми. Казах му най-откровено цялата божия истина, а той ме изслуша, кимна и ми предписа лекарство за откачалки.

— Къде отиде? — поинтересува се Бек. — В коя болница?

— Онази в Сейнт Пол. — Двамата с Пол се разсмяха гръмко, когато видяха изражението на Бек. — Какво, да не си помисли, че съм нахлул в градската болница на Мърси Фолс и съм казал на лекарите, че съм върколак?

На Бек продължаваше да не му е никак забавно.

— Значи... той просто ти написа рецептата? Не ти повярва? Не ти взе кръв? Не ти пусна никакви изследвания?

Улрик изсумтя и забравил напълно, че от мен се очаква да приготвя тестото, започна да прибавя брашно.

— Направо нямаше търпение да ме разкара от кабинета си. Явно си мислеше, че лудостта ми може да е заразна.

— Ще ми се да съм присъствал — отбеляза Пол.

Бек тръсна глава.

— Вие двамата сте идиоти. — Тонът му обаче се беше смекчил. Той избута Пол от пътя си и излезе от кухнята. — Колко пъти трябва да ви казвам, че ако искате някой лекар да ви повярва, първо ще трябва да го ухапете?

Пол и Улрик се спогледаха.

— Ама той сериозно ли говори? — попита Пол.

— Не мисля — каза Улрик.

Скоро разговорът се насочи към други теми, а Улрик приключи с тестото и го покри с кърпа, за да втаса, но аз никога не забравих урока си от този ден: лекарите не могат да ни помогнат с нищо в нашата битка с природата ни.

Мислите ми се върнаха към Виктор. Не можех да се отърся от спомена за това как без никакви усилия се превръщаше от човек във вълк и обратно.

Коул очевидно също не можеше, защото влезе в кухнята и се облегна на плота с отегчено изражение. Сбърчи нос, щом усети силната миризма на мая, изпълнената кухнята, и отбеляза:

— Би трябвало да съм изненадан от това, че се занимаваш с печива, но всъщност не съм. Все още не мога да си избия от главата колко несправедливо е всъщност, че Виктор не може да остане човек, а аз не мога да остана вълк. Трябваше да е обратното.

Положих усилия раздразнението да не проличи в гласа ми, когато отвърнах:

— Аха. Схващам. Ти искаш да бъдеш вълк. Не искаш да бъдеш Коул. Мисля, че вече беше достатъчно ясен. Е, не разполагам с магическа формула, с която да те накарам да останеш вълк. Съжалявам. — Чак сега забелязах, че бе оставил до себе си върху плота бутилка уиски. — Откъде взе това?

— От кабинета — ухили се Коул доволно. — Защо те дразни толкова?

— Не съм възхитен от идеята да се напиеш.

— Аз пък не съм възхитен от идеята да стоя трезвен. Така или иначе, имах предвид, че никога не си казвал какъв ти е проблемът с желанието ми да бъда вълк.

Извърнах се към мивката, за да измия брашното от ръцете си. То се проточи на тънки нишки между пръстите ми, докоснато от водата. Замислих се какво точно да кажа, докато се миех старателно.

— Преживях много неприятни неща, за да остана човек. Познавам едно момче, което умря, докато се опитваше да постигне същото. Бих дал всичко на света, за да може останалата част от семейството ми да бъде тук с мен, но те са принудени да прекарват зимата в тези гори, без дори да помнят кои са всъщност. Да бъдеш човек е... — щях да кажа *изключителна привилегия*, но си помислих, че тези думи звучат прекалено помпозно. — В живота като вълк няма никакъв смисъл. Ако не притежаваш спомени, все едно никога не си съществувал. Не можеш да оставиш нищо след себе си. Искам да кажа... да защитя *човечността*? Това е всичко, което има значение. Защо искаш да отхвърлиш с лека ръка живота си?

Не споменах нищо за Шелби. Шелби, единствената друга сред нас, която искаше да бъде вълк. Знаех защо бленуваше да изостави човешкия си живот. Което не означаваше, че съм съгласен с нея. Надявах се вече да е пленник на гората завинаги.

Коул отпи глътка уиски и потръпна, докато преглъщаше.

— Ти вече сам си отговори на въпроса. Онзи момент с изгубването на спомените. Бягството е чудесна терапия.

Обърнах се, за да го погледна. Изглеждаше ми нереален наред тази кухня. Повечето хора трябва да се борят, за да бъдат харесани... стават ти по-симпатични, колкото по-добре ги опознаваш и ги обикваш. Но Коул някак бе прескочил директно към края на тази игра, със суровата си красота на холивудска звезда. Той просто не се нуждаеше от ничия любов, за да бъде харесан.

— Не мисля така — казах. — Не мисля, че това е добра причина.

— Така ли? — попита ме с любопитство. С изненада установих, че в тона му не се долавяха заядливи или подигравателни нотки, а само бегъл интерес. — В такъв случай защо винаги пикаеш в банята на горния етаж?

Зяпнах.

— Какво, мислеше си, че не съм забелязал? Да, бе! Винаги отиваш горе, за да пикаеш. Може би смяташ, че банята на долния етаж е мръсна, но на мен ми се вижда съвсем прилична. — Коул скочи на земята от плота, върху който бе приседнал, и залитна леко, когато стъпи на крака. — Според мен просто избягваш онази вана. Прав ли съм?

Нямах представа как би могъл да е научил за миналото ми, но предположих, че това не беше някаква недостъпна тайна. Може би дори самият Бек му беше разказал, въпреки че самата мисъл за това ме накара да се почувствам зле.

— Това е дреболия — казах. — Да отбягваш ваните, защото родителите ти са се опитали да те убият в банята, не е същото, като да отбягваш собствения си живот, търсейки вълчата забрава.

Той се усмихна широко. Алкохолът го превръщаше в един извънредно добродушен и приветлив Коул.

— Хубаво, Ринго, хайде да сключим сделка. Ти ще спреш да отбягваш онази вана, а аз ще спра да отбягвам живота си.

— Да бе, точно така ще стане — изсумтях. Единственият път, когато бях попадал във вана след онази история с родителите ми, беше, когато Грейс се бе опитала да ме стопли миналата зима. Да не говорим, че тогава трансформацията напредваше и почти не осъзнавах къде се намирам. Освен това вярвах на Грейс. Не и на Коул.

— Не, сериозно. Аз обичам да си поставям разни цели — настоя Коул. — Щастието, поне така си мисля, идва от постигането на тези цели, нали така? Боже, тая пиячка е наистина страхотна. — Той остави бутилката уиски върху плота. — В момента ми е супер топличко и съм на кеф. Е, какво ще кажеш? Ти скачаш в онази вана, а аз посвещавам живота си на това да запазя човешкото в себе си и Виктор. Не виждам къде е проблемът, след като ваната е такава дреболия?

Усмигнах се тъжно. Той беше знаел от самото начало, че няма никакъв шанс да ме накара да се приближа до банята на долния етаж.

— Туше — казах. Спомних си кога за последно бях чул тази дума: когато Изабел дойде в книжарничката, докато аз си пиех зеления чай. Струваше ми се, че това се е случило преди години.

коул

Ухилих му се широко. Изпълваше ме онази приятна, бавно разливаща се из тялото топлина, прелестното усещане, което може да бъде постигнато единствено чрез твърдия алкохол.

— Виждаш ли, Ринго, и двамата сме яко чалнати. Направо ни се пръскат задниците от лични проблеми.

Сам просто ме наблюдаваше. Всъщност не приличаше толкова на Ринго, колкото на един сънлив Джон Ленън с жълти очи, ако трябваше

да бъда честен, но Джон просто не звучеше като готин прякор. Внезапно изпитах съчувствие към него. Бедното хлапе не можеше дори да пикае на долния етаж, защото родителите му се бяха опитали да го убият. Звучеше доста гадно.

— Какво ще кажеш за малко психотерапия, а? — попитах. — Нощта ми се струва просто прекрасна за психотерапия, човече.

— Благодаря, но предпочитам да се оправям с проблемите си лично — отвърна Сам.

— Хайде бе — подадох му бутилката уиски, но той поклати глава. — Ще те накара да се отпуснеш — осведомих го. — Няколко здрави глътки и направо ще се метнеш в тая проклета вана, за да отплуваш с нея към Китай.

Гласът на Сам вече не беше толкова дружелюбен:

— Не и тази вечер.

— Пич — казах, — правя опит да се сблизим. Опитвам се да ти помогна. Опитвам се да помогна и на себе си. — Стиснах го дружески за ръката, но той се опита да се освободи от хватката ми. Мисля, че дори не го направи съзнателно. Повлякох го към вратата на кухнята.

— Коул — обади се Сам, — много си пиян. Пусни ме.

— Аз пък ти казвам, че ще понесеш доста по-лесно всичко това, ако и ти се понапиеш. Преразгледа ли моята неустоима оферта за уискито?

Вече бяхме в коридора. Сам се дръпна отново.

— Не, не съм. Коул, хайде де! Ама ти сериозно ли? — Той вече всячески се опитваше да се измъкне. Бяхме на метър от вратата на банята. Сам опита да се запъне на едно място. Наложих ми се да използвам и двете си ръце, за да продължа да го бутам напред. Беше изненадващо силен. Изобщо не бях предполагал, че някой толкова мършав като него ще се окаже способен да ми даде такъв отпор.

— Аз помагам на теб, ти помагаш на мен. Просто си помисли колко по-добре ще се почувстваш, когато се изправиш лице в лице с демоните си — казах. Не бях сигурен дали това е вярно, но поне звучеше добре. Също така трябваше да призная, че голяма част от мен беше адски любопитна да види какво ще направи Сам, когато застане срещу тази всемогъща вана.

Бутнах го през вратата и натиснах ключа за лампата с лакът.

— Коул... — промълви отчаяно той. Гласът му внезапно бе станал много по-тих.

Това беше просто вана. Просто една празна вана от най-обикновения възможен тип. Беше заобиколена от плочки с цвят на слонова кост, а завесата на душа бе дръпната встрани. До канала лежеше мъртъв паяк. При вида му Сам внезапно започна да се бори яростно и се наложи да използва цялата си сила, за да го задържа. Усетих как мускулите му се напрягат до крайност под пръстите ми.

— Моля те — простена той.

— Това е просто една вана — отсякох и го хванах още по-здраво. Оказа се обаче, че няма нужда да го правя. Сам напълно се бе отпуснал в ръцете ми.

САМ

За един кратък миг видях помещението такова, каквото е. По начина, по който трябва да съм гледал на него през първите седем години от живота си: това беше една най-обикновена баня. После очите ми се спряха върху ваната и не можах да понеса гледката.

Аз седях на масата за хранене. Баща ми седеше до мен, майка ми не беше го правила от седмици. Майка ми каза:

Не мисля, че мога да го обичам вече. Това не е Сам. Това е адско изчадие, което понякога прилича на него.

В чинията ми имаше грах. Не обичах грах. Бях изненадан да видя нещо подобно пред себе си, защото майка ми знаеше това. Не можех да спра да гледам малките зелени зрънца.

Баща ми каза:

Знам.

Сега Коул ме разтърсваше:

— Не умираш — говореше ми той. — Всичко се случва в главата ти.

Хванаха ме за малките ръчички и ме отведоха при ваната, въпреки че не беше вечер, а и все още бях с дрехи. Родителите ми ме помолиха да вляза вътре, но аз не исках. Мисля, че това ги зарадва, защото отказът ми направи нещата по-лесни за тях от доверчивото подчинение. Баща ми ме вдигна над водата.

— Сам — каза Коул.

Седях във ваната с дрехите си, водата оцветяваше тъмните ми джинси в черно, а любимата ми синя тениска на бели райета залепваше за ребрата ми. За минута, една изключително милостива минута, си помислих, че всичко това е игра.

— Сам — повтори Коул.

Първоначално не разбирах, но после разбрах.

Но не когато майка ми отказа да ме погледне, а просто се взираше в ръба на ваната, преглъщайки отново и отново. Нито когато баща ми се протегна зад мен и произнесе името на майка ми, за да привлече вниманието ѝ. Нито дори когато тя взе едно от двете бръснарски ножчета, лежащи в протегнатата му ръка, внимателно, сякаш си избираше крехка бисквитка от купа с лакомства.

Разбрах го, когато най-накрая ме погледна.

Погледна ме в очите. Моите вълчи очи.

Видях решението, изписано на лицето ѝ. Решението да се сбогува с мен.

След това вече им се наложи да ме държат.

КОУЛ

Сам беше някъде другаде. Това беше единственият начин, по който можех да го опиша. Очите му бяха просто... празни. Завлякох го до хола и го разтърсих.

— Ела на себе си. Вече сме навън! Огледай се наоколо, Сам. Навън сме.

Когато го пуснах, той се свлече на пода, опря гръб в стената и покри главата си с ръце. Внезапно се бе превърнал в някакво безлико съчетание от лакти, колене и стави.

Не знаех как точно се чувствам, докато го гледах. Знаех, че аз съм му причинил това, каквото и да беше то. Всичко това ме караше да го мразя.

Опитах отново да привлека вниманието му:

— Сам?

След известно време той промълви, без да повдига глава, със странен, тих и изтънял глас:

— Просто ме остави на мира. Остави ме на мира. Какво съм ти направил?

Дишането му беше неравномерно. Не звучеше като хлипове, а по-скоро все едно се задушава.

Сведох очи към него и изведнъж усетих как гневът се разгаря в мен. Не трябваше да му се отрази толкова зле. Та това беше просто една проклета баня. Той беше този, който ме караше да бъда жесток с него. Не му бях направил нищо, освен че му показах проклетата вана. Не бях чудовището, за каквото ме смяташе.

— Бек сам е избрал този живот — казах му, защото знаех, че сега няма да се опита да ми противоречи. — Той сам ми го каза. Каза, че е получил всичко, което е искал от живота си след юридическия факултет, и е бил нещастен. Каза ми, че искал да се самоубие, но някакъв тип на име Пол го убедил, че има и друг изход.

Сам не отговори нищо.

— Той ми предложи същото. Само дето не мога да остана вълк. Не ми казвай, че не искаш да го чуваш. Ти си точно толкова зле, колкото съм и аз. Погледни се само. Не говори на мен за увредена психика.

Сам не помръдна от мястото си, така че просто се разкарах оттам. Отидох до задната врата и я разтворих широко. Нощта бе станала дива и студена, докато се бях наливал, и сега бях възнаграден с внезапна болка в стомаха си.

Избягах.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

САМ

Преминах през целия процес на мачкане и блъскане на тестото, оформянето на самуна и поставянето на хляба във фурната. Главата ми беше пълна с думи, но те бяха твърде неясни и несвързани, за да ги оформя в стихове. Бях наполовина тук, наполовина някъде другаде. Стоях в същата стара кухня на Бек в кош, която можеше и да е настоящата, а можеше и да бъде отпреди десет години.

Лицата по снимките върху шкафовете ми се усмихваха, десетки различни вариации на комбинациите: аз и Бек, Бек и Улрик, Пол и Дерек, Улрик и аз. Лица, които очакваха човешките им тела да се завърнат. В мътната светлина на борещите се с нощния мрак лампи снимките изглеждаха избелели и стари. Спомнях си ги, когато бяха чисто нови. Помнех как Бек ги бе окачил тук, непоклатимо доказателство за връзката между нас.

Замислих се за това колко лесно родителите ми бяха решили повече да не ме обичат просто защото не бях способен да запазя кожата си. За това колко бързо бях готов да се отрека от Бек, защото бях решил, че е предал проклятието си на трите нови вълка против волята им. Имах чувството, че усещам как несъвършената любов на моите родители тече във вените ми. Толкова бързо бях готов да осъждам хората.

Когато най-накрая забелязах, че Коул го няма, отворих задната врата и прибрах дрехите му от двора. Стоях там, стиснал купчината студен плат, и оставих нощния въздух да проникне дълбоко в мен, отвъд преградите на всичко онова, което ме правеше Сам, което ме правеше човек, чак до вълчата сърцевина, за която вярвах, че все още се крие някъде вътре. Прехвърлих отново разговора мис Коул през главата си.

Наистина ли бе помолил за моята помощ?

Подскочих, когато телефонът иззвъня. Нямаше го на обичайното му място в кухнята, така че отидох в хола и седнах върху облегалката

на дивана, докато вдигах оставената там слушалка. *Грейс*, пламенно се надявах на това. *Грейс*.

— Ало? — със закъснение ми хрумна, че ако Грейс се обаждаше в толкова късен час, нещо със сигурност не беше наред.

Гласът, който отговори, не принадлежеше на Грейс, въпреки че беше женски:

— Кой е на телефона?

— Моля? — попитах.

— Някой е звънял на мобилния ми от този номер. Два пъти.

— А вие коя сте?

— Анджи Баранова.

— Кога са ви звънели?

— Вчера. И по-рано днес. Няма оставени съобщения.

Коул. Трябваше да е той. *Немарливо копеле*.

— Сигурно е било грешка — казах.

— Сигурно — повтори тя. — Защото само четирима души имат този номер.

Промених мнението си за Коул. *Глураво копеле*.

— Както казах — настоях, — най-вероятно е било грешка.

— Или пък е бил Коул — каза Анджи.

— Моля?

Тя се изсмя безрадостно.

— Който и да сте вие, знам, че няма да ми кажете нищо, дори и в момента той да стои точно до вас. Защото Коул наистина е добър в това, нали така? Да накара някого да прави всичко, което той пожелае. Е, ако е там и той е бил човекът, който ми е звънял, ще ви помоля да му предадете, че имам нов мобилен телефон. Номерът е две — едно — две, разкарай — ми — се — от — живота. Благодаря ви.

След което затвори.

Затворих на свой ред и върнах телефона на стойката му. Погледнах към купчината с книги на Бек в ъгъла на масата. До тях стоеше снимка в рамка, на която Улрик беше хванал Бек точно след като Пол го бе напръскал с горчица, докато си правехме барбекю. Бек ме гледаше с полепнали по веждите и проблясващи в миглите му жълтеникави капчици.

— Изглежда си избрал истински шампион — казах на снимката.

ГРЕЙС

Същата вечер лежах в леглото и се опитвах да забравя как ме бяха гледали вълците. Опитвах се да си представя, че Сам е до мен. Примигнах в мрака и придърпах възглавницата му по-близо до себе си, но ароматът му вече беше изчезнал и сега това бе просто една обикновена възглавница. Избутах я обратно в неговата половина от леглото и вдигнах ръка към носа си в опит да разбера дали все още мириша като вълците в гората. Припомних си изражението на Изабел, когато беше казала: „Знаеш много добре, че болестта ти има нещо общо с вълците“, и се опитах да разбера какво е изразявало то. Отвращение? Все едно съм заразна? Или пък състрадание?

Ако Сам беше тук, щях да му прошепна:

— Мислиш ли, че умиращите хора знаят, че умират?

Намръщих се сама на себе си в мрака. Знаех, че малко прекалявам с мелодраматичността.

Щеше ми се да вярвам, че просто прекалявам с мелодраматичността.

Положих длан върху стомаха си и се замислих за раздиращата болка, която пулсираше под пръстите ми. Точно в момента обаче тя ми се струваше притъпена, спяща.

Притиснах длан към кожата си.

Знам, че си там вътре.

Струваше ми се крайно тъжно да лежа будна в леглото си и да размишлявам над собствената си тленност, докато Сам се намира на десетина минути път с кола, в същия град. Стрелнах очи към спалнята на родителите ми, вбесена, че ми го бяха отнели точно когато имах най-голяма нужда от него.

Ако умрях сега, никога нямаше да отида в колеж. Никога нямаше да имам самостоятелно жилище. Никога нямаше да купя първата си лична кана за кафе (исках червена). Никога нямаше да се омъжа за Сам. Никога нямаше да бъда Грейс по начина, по който трябваше да бъда.

А се бях пазила толкова много през целия си живот!

Замислих се за погребението си. Нямаше начин мама да се справи с организацията. Най-вероятно татко щеше да го уреди някак помежду телефонните си разговори с инвеститорите и членовете на управителния съвет. Или пък баба да вземе нещата в свои ръце. Тя щеше да излезе на сцената и да поеме контрола, щом разбере колко

кошмарно зле се е справял синът ѝ с отглеждането на нейната внучка. Рейчъл щеше да дойде, а може би и някои от учителите ми. Госпожа Ърскайн, която искаше да стана архитект, със сигурност щеше да се появи. Изабел също, въпреки че най-вероятно нямаше да плаче. Спомних си погребението на брат ѝ — целият град се беше събрал, защото Джак си бе отишъл толкова рано. Така че може би и аз щях да събера прилична тълпа. Може и да не бях легенда в Мърси Фолс, но пък щях да съм умряла прекалено млада, за да може да се каже, че съм живяла изобщо. Дали хората носят подаръци на погребенията, също като на сватбите или кръщенетата?

Чух проскърцване пред вратата, а после тя тихичко се отвори.

За секунда си помислих, че може да е Сам, успял да се промъкне тук по някакъв чудодееен начин. После обаче видях силуета на баща си, който надникна в стаята. Положих максимални усилия, за да изглеждам убедително заспала, държейки очите си полупритворени. Татко направи няколко колебливи стъпки навътре и аз си помислих изненадано: „Идва, за да провери дали съм добре“.

После обаче той надигна леко глава, за да погледне над мен и аз осъзнах, че баща ми не бе тук, за да се убеди, че съм добре. Беше тук просто за да се увери, че Сам не е при мен.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

КОУЛ

Клечах върху студената земя в гората, борови иглички се забиваха в дланите ми, а от голите ми колене се стичаше кръв. Не можех да си спомня от колко време съм човек.

Беше бледосиня утрин, а мъглата багреше всичко в пастелни тонове, докато пълзеше бавно край мен. Въздухът смърдеше на кръв, изпразнения и застояла вода. Нужен бе само един поглед към ръцете ми, за да разбера откъде идват всички тези миризми. Езерото беше само на два-три метра, а между мен и водата лежеше мъртва кошута, полегнала на една страна. Парче плът висеше разкъсано от ребрата ѝ и ми представяше нейните вътрешности, подобно на някакъв отвратителен дар. Кръвта по коленете ми явно беше нейна, както и — сега забелязах — тази по ръцете ми. В клоните над главата ми, невидими заради мъглата, гарваните си крещяха един на друг, нетърпеливи да загубя интерес към плячката си.

Огледах се наоколо, търсейки другите вълци, които трябваше да са ми помогнали да сваля кошутата, но те ме бяха изоставили. Или казано по-точно, аз ги бях изоставил, когато се бях трансформирал в нещо чуждо и нежелано. В човек.

Долових някакво помръдване в полезрението си и насочих поглед натам. Отне ми няколко секунди, за да разбера какво се движи — кошутата. Окото ѝ. Тя примигна отново и когато го направи, видях, че гледа право към мен. Не беше мъртва... умираше. Странно бе как две неща можеха да бъдат толкова подобни и същевременно толкова различни едно от друго. Нещо в изражението на искрящо черните ѝ очи ме прониза. Това беше... търпение. Или опрощение. Тя се бе примирила със съдбата си да бъде изядена жива.

— Господи — прошепнах, докато се изправях бавно на крака, опитвайки се да не я стресна. Тя дори не помръдна. Просто примигваше. Искаше ми се да отстъпя назад, да ѝ дам пространство, да я оставя да избяга, но оголените кости и изсипаните вътрешности

ясно показваха, че бягството е невъзможно за нея. Вече бях унищожил тялото ѝ.

Усетих как устните ми се изкривяват в горчива усмивка. Ето ме тук, с блестящия ми план да спра да бъда Коул и да потъна в забвение. Ето ме тук. Стоях гол и белязан с цветовете на смъртта, а празният ми стомах се свиваше от глад, докато наблюдавах храната за нещо, каквото вече не бях.

Очите върху необикновено нежната муцуна на кошутата примигнаха отново и сърцето ми се сви.

Не можех просто да я оставя така. Знаех, че не мога. Опитах се да определя местоположението си, като се огледах бързо наоколо. Реших, че се намирам на около двацет минути пеш от колибата. Още десет до къщата, ако там не откриех нищо, с което да я убия. Щеше да лежи тук с изсипани вътрешности между четирийсет минути и час.

От друга страна, можех просто да си тръгна. В крайна сметка, тя умираше. Беше неизбежно, пък и от какво значение бе страданието на една кошута.

Очите ѝ примигнаха отново, тихи и търпеливи. От огромно... беше от огромно значение.

Огледах се за нещо, което бих могъл да използвам като оръжие. Нито един от камъните не беше достатъчно голям, за да ми свърши работа, да не говорим, че така или иначе не можех да си се представя как ѝ смазвам главата до смърт. Прехвърлих из главата си всичко, което знаех за анатомията и за автомобилните катастрофи, които водят до моментална смърт. Погледнах отново към оголените ѝ ребра.

Преглътнах.

Отне ми само няколко секунди, за да откроя клон с достатъчно остър край.

Очите ѝ се завъртяха към мен, черни и бездънни, а един от предните ѝ крака помръдна, задвижен от спомена за това как бе тичала между дърветата. Имаше нещо кошмарно в мълчаливия ужас. В скритите емоции, които не можеха да бъдат изразени.

— Съжалявам — казах ѝ. — Не ти мисля злото.

Забих клона между ребрата ѝ.

Веднъж.

Втори път.

Тя изпищя. Пронизителен писък, който не беше нито човешки, нито животински, принадлежеше на нещо, напълно изгубило същността си. Звук, който никога не можеш да забравиш, независимо колко много прекрасни неща ще чуеш след него. После настана тишина, защото в пронизаните ѝ дробове не бе останал въздух.

Тя беше мъртва, а аз исках да съм на нейно място. Щях да открия как да остана вълк. Просто не можех да продължавам така.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ГРЕЙС

Не мислех, че изобщо ще мога да заспя, но бях събудена от почукване на вратата, така че в крайна сметка май се бях успяла. Отворих очи. В стаята все още беше тъмно. Часовникът показваше, че е сутрин, но съвсем отскоро. Върху дисплея му светеха цифрите 5:30.

— Грейс — гласът на майка ми беше прекалено силен като за пет и трийсет. — Трябва да поговорим с теб, преди да излезем.

— Къде ще ходите? — Собственият ми глас беше дрезгав и закономерно сънен.

— В Сейнт Пол — заяви нетърпеливо тя, сякаш бях длъжна да го знам. — Облечена ли си?

— Как точно мога да бъда облечена в пет? — измърморих, но й казах да влезе, защото бях спала с фланелка и долнище на пижама. Мама натисна ключа на лампата и аз потръпнах, когато внезапният блясък се вряза в очите ми. Имах време точно колкото да забележа, че тя бе облечена в артистичната си риза с буфан ръкави, когато татко се появи зад нея. Устните на мама бяха извити в тънка делова усмивка, сякаш се канеше да ми продаде нещо, а лицето на татко изглеждаше като направено от восък. Не помнех някога да съм виждала и двамата с толкова неловки изражения.

Те размениха погледи; можех ясно да си представя невидимите комиксови балончета, които изскачат над главите им: *Ти започни. Не, ти започни.*

Аз започнах. И казах:

— Как се чувстваш днес, Грейс?

Мама махна с ръка към мен, сякаш беше очевидно, че съм си съвсем добре, особено щом бях достатъчно здрава, за да бъда саркастична.

— Днес е денят за лимитираните серии произведения на изкуството.

Тя млъкна, за да види дали имам нужда от допълнителни разяснения. Нямах. Мама ходеше там всяка година — излизаше преди зазоряване с кола, претъкана с картини, и се връщаше някъде след полунощ, изтощена и с далеч по-празен багажник. Татко винаги ходеше с нея, ако не беше на работа. Аз бях отишла една година. Ставаше дума за една огромна сграда, пълна с мами и хора, които купуваха картини като мамините. Не повторих.

— Ами хубаво — казах. — Какво общо имам аз с това?

Мама погледна към татко.

— Припомняме ти, че все още си наказана да си стоиш вкъщи — обясни той. — Независимо от това, че нас няма да ни има.

Надигнах се в леглото, горяща от възмущение.

— Е, можем да ти вярваме, нали така? — добави мама. — Че няма да направиш нищо глупаво.

Думите излязоха от устата ми бавно и отчетливо заради усилията, които полагах да не ги изкрещя.

— Да разбирам ли, че вие, хора, просто... се опитвате да си отмъстите? Защото аз... — щях да продължа със *спестявах цяла вечност, за да подаря това на Сам*, но по някаква причина самата идея да довърша изречението накара гърлото ми да се свие. Затворих очи и ги отворих отново.

— Не — каза татко. — Ти си наказана. Казахме, че си наказана да си останеш в къщи до понеделник, и точно това ще се случи. Съжаляваме, че ангажиментът на Сам попада в тези времеви рамки. Може би някой друг път. — Изражението му изобщо не намекваше, че съжалява за каквото и да било.

— Тези неща се уговарят с месеци предварително, татко.

Никога не бях мислила, че ще видя устните на татко изкривени по толкова неприятен начин.

— Е, може би в такъв случай ще се научиш да обмисляш действията си малко по-добре.

Можех да усетя как зараждащото се главоболие пулсира точно между веждите ми. Притиснах юмрук към челото си, после вдигнах очи.

— Татко, това беше подаръкът за рождения му ден. Това беше единственото нещо, което получи за рождения си ден. От когото и да било. Този запис наистина значи много за него. — Гласът ми просто...

спря. Наложих се да преглътна, преди да продължа. — Моля ви, просто ме пуснете да отида. Накажете ме в понеделник. Накарайте ме да се занимавам с общественополезен труд. Наредете ми да ви изчистя тоалетните с четката си за зъби. Просто ме пуснете да отида.

Мама и татко се спогледаха и за един — единствен глупав момент си помислих, че може би наистина го обмислят.

После мама каза:

— Не искаме да бъдеш насаме с него за толкова дълго време. Вече му нямаме доверие.

Или нямате доверие на мен. Просто го кажете.

Но те не го казаха.

— Отговорът ни е „не“, Грейс — натърти татко. — Можеш да го видиш утре. Бъди благодарна, че ти позволяваме дори това.

— Позволявате ми? — попитах. Ръцете ми върху одеялото бяха свити в юмруци. Гневът се надигаше в мен... усещах го в бузите си, горещи като лятото, и внезапно установих, че просто не мога да се удържа. — Вие управлявахте своето малко кралство дистанционно през по-голямата част от детските ми години, а сега просто нахлувате тук и казвате: *Съжаляваме, Грейс, няма да стане. Днес трябва да забравиш за това малко късче живот, което някак си успяла да изградиш за себе си и за този човек, когото си избрала. Трябва да бъдеш щастлива, защото не ти отнемаме тези неща завинаги.*

Мама вдигна ръце във въздуха:

— О, Грейс, сериозно. Спри да преиграваш. Сякаш ни е нужно някакво по-сериозно доказателство, че не си достатъчно зряла, за да прекарваш толкова време с него. Ти си на седемнайсет. Целият ти живот все още е пред теб. Това не е краят на света. След пет години...

— Не го казвай — предупредих я.

За моя изненада тя наистина не го каза.

— Не ми казвай, че ще съм забравила името му след пет години, или каквото там се канеше да кажеш. И като цяло спри да ми говориш снизходително. — Отметнах завивките си в края на леглото и се изправих. — Вас двамата ви нямаше твърде дълго, за да знаете какво действително се случва в главата ми. Защо просто не отидете на ресторант или на откриване на галерия, или на вечерен оглед на имот, или пък на целодневно художествено изложение с надеждата, че ще бъде добре, когато се приберете? Всъщност почакайте, вие така или

иначе сте се запътили към нещо подобно. Вземете решение, хора. Какви ще ми бъдете — родители или съквартиранти? Не може да бъдете едното и спонтанно да решите да се преквалифицирате в другото.

Последва дълго мълчание. Мама се беше загледала отнесено в ъгъла на стаята, сякаш в главата ѝ звучеше някаква фантастична песен, която чуваше само тя. Татко се мръщеше. Най-накрая той тръсна глава:

— Ще си поговорим сериозно, когато се приберем, Грейс. Не мисля, че е честно да започваш подобен разговор, когато знаеш, че не можем да останем, за да го довършим.

Кръстосах ръце пред гърдите си с ръце, свити в юмруци. Не можеше да ме накара да почувствам срам заради думите си. Не можеше. И без това бях чакала твърде дълго, за да им кажа всичко това.

Мама си погледна часовника и това разруши магията на момента.

Татко вече се бе насочил към вратата и ми каза през рамо:

— Ще говорим по-късно за това. Трябва да тръгваме.

— Вярваме, че ще проявиш уважение към авторитета ни на родители — добави мама. Звучеше така, сякаш рецитира нещо, което татко ѝ бе казал.

Всъщност обаче изобщо не ми вярваха, защото след като излязоха, отидох в кухнята и установих, че са ми взели ключовете от колата.

Не че ми пукаше. В раницата си имах резервен комплект, за който те не знаеха. Вътре в мен се таеше нещо невидимо и опасно, така че бях приключила с поведението си на добро момиче.

Пристигнах в къщата на Бек малко след зазоряване.

— Сам? — провикнах се, но отговор не последва. На долния етаж очевидно нямаше никого, така че се качих по стълбите. Бързо открих спалнята на Сам. Слънцето още не се бе показало над дърветата и през прозорците проникваше единствено сивкавата анемична светлина на утрото, но и тя ми беше достатъчна, за да видя, че стаята е обитавана. Завивката беше отметната, а на пода до леглото бяха захвърлени чифт джинси, тениска и обърнати наопаки черни чорапи.

Известно време стоях край леглото, загледана в намачканите чаршафи, и после се излегнах сред тях. Възглавницата носеше аромата на Сам и след дългите безсънни нощи без него това легло ми се стори като рая. Нямах представа къде бе той в момента, но знаех, че ще се върне. Вече чувствах, че отново сме заедно. Усетих как клепачите ми натежават.

Потопена в мрака на затворените си очи, бях изпълнена от емоции, чувства и усещания. Неизменната тъпа болка в стомаха ми. Пристъп на завист към Оливия, задето в момента е вълчица. Първичният гняв към родителите ми. Непосилната липса на Сам. Докоснали челото ми устни.

Преди да разбере какво става, вече бях заспала... или по-точно казано, се бях събудила. Когато отворих очи, ми се струваше, че не е минало никакво време, но видях, че съм се обърнала към стената, а одеялото е придърпано над раменете ми.

Обикновено, когато не се събуждах в собственото си легло — примерно в къщата на баба или няколкото пъти, когато бях спала в хотел като малка — неизменно изпитвах объркване, докато тялото ми осъзнае защо светлината е различна, а възглавницата не е моята. Но когато отворих очи в стаята на Сам, това бе просто... отваряне на очи. Сякаш за тялото ми е било невъзможно да забрави къде се намирам, дори и докато съм спяла.

Така, когато се завъртях по гръб и видях танцуващите пред погледа ми хартиени птички, висящи от тавана, не бях изненадана. А просто учудена. Десетки оригами с най-различен размер, цвят или форма се движеха над мен, оживели от въздуха, нахлуващ през решетките на отоплителната инсталация. Светлината бе станала ярка и хвърляше сенки с формата на птички навсякъде из стаята: по тавана и стените, по рафтовете с книги, по одеялото и лицето ми. Беше красиво.

Зачудих се колко ли дълго съм спала. Запитах се и къде ли е Сам. Протегнах ръце над главата си и осъзнах, че през отворената врата долита далечният звук на течаща вода. Чух и гласа на Сам, който се извисяваше над шума от душа: *Тези прелестни стъклени дни, / блестящи в слънчевата светлина, / не мога и да сравня дори / с мрака, който тегнеше някога.* Изпя го още два пъти, заменяйки думата „блестящи“ първо с „променени“, а после с „растящи“. Гласът му отекваше между стените на банята и звучеше някак мокро.

Усмигнах се, въпреки че не бе тук, за да ме види. Скандалът с родителите ми изглеждаше като нещо, случило се много отдавна с някоя друга Грейс. Изритах одеялото и станах. При движението закачих с глава една от птичките, която се завъртя в шеметен пирует. Хванах с ръка конеца, за да я успокоя, и след това огледах оригамитата отблизо. Това, чийто покой бях нарушила, беше сгънато от вестник. По-нататък имаше едно, направено от лъскавата корица на списание. Друго бе родено от красива опаковъчна хартия с преплетени цветя и листа. Едно май бе направено от данъчна декларация, имаше и мъничка безформена птичка от две слепени еднодоларови банкноти, а до нея висеше друга, от бележник на институт за задочно обучение в Мериленд. Толкова много истории и спомени бяха размахали хартиените си криле край мен.

Видях, че тази, която бе висяла точно над възглавницата ми, беше сгъната от листче, върху което разпознах почерка на Сам. Различих думите *момиче, лежащо в снега*.

Въздъгнах. Чувствах се странно празна. Не по лошия начин. По-скоро сякаш дълго време бях изпитвала болка и сега внезапно осъзнавах, че тя си е отишла. Това е чувството, когато си рискувала всичко, за да бъдеш с едно момче, и разбереш, че то е точно това, за което си мечтала. Чувството, че през цялото време си грешала и всъщност не си картина, а просто късче от пъзел и най-сетне си открила парченцето, което пасва до теб.

Отново се усмигнах, докато птичките танцуваха край мен.

— Здравсти — каза ми Сам от вратата. Гласът му беше предпазлив, сякаш не бе съвсем сигурен какво точно място заема в живота ми тази сутрин, след дните, в които бяхме разделени, мократа му коса стърчеше във всички посоки и бе облякъл риза с якичка, която го караше да изглежда странно официален въпреки разчорлената коса и сините му джинси. Цялото ми същество крещеше от радост: *Сам, Сам, най-накрая Сам*.

— Здравей — отвърнах, неспособна да сторя каквото и да било друго, освен да се ухилия щастливо. Прехапах устни, но усмивката не изчезна, а стана още по-широка и отрази онази, изгряла върху лицето на Сам. Стоях там, сред птичките, с чаршафите на леглото, които все още пазеха формата на тялото ми, докато слънчевите лъчи огряваха

мен и него, а всички тревоги от предишната нощ ми се струваха безпочвени и незначителни, сравнени с яркия блясък на тази утрин.

Внезапно бях завладяна от мисълта какъв невероятен човек е момчето пред мен, а единственото, което имаше значение, беше, че той е мой, а аз съм негова.

— Точно в момента — каза Сам и аз забелязах, че държи в ръка фактурата за днешния ден в студиото, сгъната като птичка с огрени от слънцето крилца — ми е трудно дори да си представя, че нейде по света би могло да вали.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

КОУЛ

Не можех да разкарам миризмата на кръвта ѝ от ноздрите си.

Сам го нямаше, когато стигнах до дома на Бек. Колата му не беше на алеята, а самата къща беше пуста. Влетях в банята на долния етаж — постелката все още беше събрана на една страна след боричкането ни от предишната вечер — и пуснах максимално горещата вода, която можех да понеса. После сложих ръце под струята, наблюдавайки как кръвта се стича към канала. Изглеждаше черна на мътната светлина от крушката зад завеската на душа. Триех яростно длани една в друга, в опит да отмия и последната следа от кошутата, и търках ръцете си чак до лактите. Независимо колко се стараех с миенето обаче, все още я подушвах. Всяко вдишване, което изпълваше ноздрите ми с миризмата ѝ, извикваше нейния образ. Черното смирено око, което ме наблюдаваше, докато аз гледах пулсиращите вътрешности.

После си спомних и погледа на Виктор, докато лежеше на пода в колибата, горчивината в очите му, докато непрекъснато сменяше формата си. Поредната моя грешка.

Явно бях пълната противоположност на баща си. Защото бях много, наистина много добър в разрушаването на разни неща. Пресегнах се и пуснах само студената вода. За малко тръбите останаха достатъчно горещи и струята беше с температурата на тялото ми; бях се слял в едно с водата, напълно невидим. После струята стана ледена. Изпусвах и положих усилия, за да не послушам инстинктите си, които ми крещяха да изскоча от ваната.

Кожата ми настръхна толкова бързо, че я усетих как се обтяга болезнено. Отпуснах глава назад. Студената вода се стичаше по врата ми.

Трансформирай се. Трансформирай се сега.

Водата обаче не беше достатъчно студена, за да предизвика промяна, а само колкото да накара стомаха ми да се свие и да усетя

първите пристъпи на гаденето. Спрях крана с крак.

Защо продължавах да съм човек?

В това нямаше никакъв смисъл. Ако превръщането във вълк имаше научна обосновка, а не бе свързано с някаква магия, то трябваше да следва някакви логични правила. А фактът, че новите вълци се трансформираха при различни температури и по различно време... в това наистина нямаше никакъв смисъл. Мислех си за Виктор, превръщащ се непрестанно от човек във вълк и обратно, за бялата вълчица, която ме наблюдаваше мълчаливо сред дърветата, толкова уверена в своето вълче тяло, за това как обикалях из стаите на къщата в очакване да се трансформирам. Взех висящата до мивката кърпа за ръце и се подсуших с нея. Прерових гардеробите на долния етаж за някакви дрехи. Открих тъмносин суичър с надпис „Военноморски флот“ и чифт джинси, които ми бяха малко широки, но поне не падаха. През цялото време, докато си търсех дрехи, отчаяно си блъсках главата, прехвърлях отделните варианти и се опитвах да проумея логиката в трансформациите.

Може би Бек е грешал за това, че топлината и студът ни превръщат в хора или вълци. Може би всъщност нямаше реални причини, а просто катализатори. В този случай може би имаше и други начини да бъде задействана трансформацията.

Трябваше ми лист хартия. Не можех да мисля добре, ако не записвах идеите си.

Намерих хартия в офиса на Бек, както и неговия тефтер датник. Седнах на кухненската маса с химикалка в ръка. Топлият въздух нахлуваше през решетките на отоплителната инсталация и ме караше да се чувствам сънлив. Мислите ми се пренесоха към дома на родителите ми, където всяка сутрин сядах на масата с тетрадката си за размисли — идеята беше на баща ми — и си водех записки, свързани с домашните ми работи, пишех текстове на песни или се опитвах да анализирам нещо, което бях видял в новинарската емисия. Това бяха времената, в които все още бях сигурен, че ще променя света.

Спомних си как Виктор затваряше очи, когато опитваше някоя нова droga. Лицето на майка ми, когато й казах, че тя и татко могат да вървят по дяволите. Безкрайният низ от момичета, с които бях излизал само за да установя, че съм преспал с призрак, защото на сутринта си бяха тръгнали, ако не тялом, то най-малкото духом, поели на илюзорно

пътешествие с помощта на игла или бутилка. Начинът, по който Анджи бе притиснала ръка към сърцето си, когато ѝ казах, че съм ѝ изневерил.

Няма майтап, определено бях променил проклетия свят.

Отворих тефтера и започнах да го разлиствам. Не четях всичко, просто плъзгах поглед по редовете в търсене на нещо съществено. Тук и там мярках неща, които можеха и да бъдат полезни, но бяха безсмислени сами по себе си: *Днес открих една от вълчиците мъртва. Погледнах очите ѝ, но тя ми бе непозната, Пол ми каза, че е спряла да се трансформира преди четиринайсет години. Имаше кръв по муцуната. Смърдеше отвратително. Освен това Дерек се трансформира във вълк за два часа наред лятната жега; двамата с Улрик цял следобед се мъчим да проумеем как може да се случи нещо подобно. Не мога да разбера и защо Сам получи толкова по-малко години от другите? Та той е най-добрият сред нас! Защо животът трябва да бъде толкова несправедлив?*

Сведох очи към ръката си. Все още имаше малко кръв под нокътя на палеца ми. Не смятах, че кръвта може да остане върху кожата ти след трансформацията; трябваше да е върху козината ми, не върху кожата. Това означаваше, че кръвта под нокътя ми е попаднала там, след като съм се превърнал в човек. В онези смътни минути, в които вече съм върнал човешкото си тяло, но все още не съм Коул.

Положих чело върху масата. Дървото ми се стори ледено, когато докосна кожата ми. Разгадаването на върколашката логика изведнъж ми се стори прекалено трудоемка задача. Дори да успеех, дори да разберях какво действително ни караше да се трансформираме и къде отиваха умовете ни, когато не следваха телата, какъв беше смисълът? Да остана вълк вечно? Всичките тези усилия — просто за да опазя един живот, който нямаше да помня. Живот, който не си струваше да бъде опазен.

От опит знаех, че има и по-лесни начини да потънеш в забвение. Сещах се и за един, до който винаги ме е било страх да прибегна, но с който проблемите се решаваха веднъж и завинаги.

Веднъж споделих тези си мисли с Анджи. Случи се още преди да ме намрази или поне така си мисля. Помня, че свирех на синтезатора си. Тъкмо се бях прибрал вкъщи след първото си турне, а целият свят бе паднал в краката ми, сякаш бях едновременно крал и завоевател, предлагащ на хората по-светло бъдеще. Анджи все още не знаеше, че

съм ѝ изневерил по време на турнето. Или пък може би знаеше. Когато спрях да свира, с пръсти все още вдигнати над клавишите, аз ѝ казах:

— Понякога си мисля да се самоубия.

Анджи се беше настанила в стария надуваем фотьойл, който държахме в гаража, и отвърна, без да вдига очи към мен:

— Аха, имах такива съмнения. И как точно това ще ти реши проблемите?

— Е, този вариант определено си има своите предимства. Всъщност се сещам само за един недостатък.

Известно време тя не каза нищо, после въздъхна:

— Защо изобщо ми говориш за това? Искаш да те разубедя? Единственият човек, който може да те убеди да не го правиш, си самият ти. Ти си генийчето. И го знаеш. Излиза, че го казваш само в името на драматичния ефект.

— Глупости. Наистина търсех съвет. Както и да е, забрави.

— И какво точно си мислиш, че ще кажа? *Ти си моето гадже, давай, самоубий се. Това е страхотен и лесен път за бягство.* Сигурна съм, че бих казала точно това.

В главата ми изникна споменът за хотелската стая, където някакво момиче на име Рошел, което никога повече нямаше да видя, ми смъкна панталоните. Направих го с нея просто защото можех да го направя. Затворих очи и оставих сирената на отвращението ми към самия мен да запее нежно магнетичната си песен.

— Не знам, Анджи. Не знам. Не мислех. Просто ти казах това, което ми се въртеше из главата, разбираш ли?

Тя захвапа кокалчето на единия си пръст, забила поглед в земята.

— Добре, какво ще кажеш за това? Изкупление. Това е най-големият недостатък, за който мога да се сетя. Самоубиваш се и това е краят. Това е нещото, с което ще бъдеш запомнен. Освен това отиваш директно в ада. Вярваш ли все още в това?

Бях изгубил кръстчето си някъде по пътя. Верижката се беше скъсала и сега то най-вероятно се търкаляше на пода в тоалетната на някоя бензиностанция, лежеше сред завивките на хотелска стая или бе запазено като лъскав сувенир от някой, комуто не бих искал да го оставя.

— Аха — отговорих, защото все още вярвах в ада. Виж, за съществуването на рая вече не бях чак толкова сигурен.

Никога повече не ѝ споменах за това. Защото беше права: единственият човек, който може да ме убеди да не го правя или да го направя, бях самият аз.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ГРЕЙС

С всяка минута се отдалечавахме все повече от Мърси Фолс и всичко в него.

Взехме колата на Сам, защото беше с дизелов двигател и по-икономична, но Сам ме остави да карам, понеже знаеше, че обичам. В CD плеъра все още се намираше един от моите дискове на Моцарт, но аз превключих на джълтската станция за алтернативен рок, която знаех, че Сам харесва. Той ме погледна, примигвайки изненадано, и аз се опитах да не изглеждам прекалено самодоволна, задето се учех да говоря на неговия език. Може би по-бавно, отколкото той научаваше моя, но въпреки това бях впечатлена от себе си.

Денят беше прекрасен, небето ясносиньо, а стелещата се по пътя мъгла бе започнала да изгаря, докосната от слънчевите лъчи. Някакъв човек с нежен глас и добри умения на китарата пееше от високоговорителите; напомняше ми за Сам.

Той плъзна ръка между мен и седалката и нежно ме щипна отзад по шията, докато си тананикаше песента от радиото, която очевидно му беше позната. Като се изключи леката болка в крайниците ми, бе трудно да не призная, че днес всичко с мен и света като цяло изглеждаше съвсем наред.

— Знаеш ли вече какво точно ще пееш? — попитах.

Сам облегна буза върху протегнатата си ръка и започна бавно да движи пръста си в кръг по тила ми.

— Нямам представа. Ти се появи абсолютно ненадейно. Пък и в последните дни бях прекалено зает с ролята си на изгнаник. Предполагам, че ще пея... нещо. Има вероятност да бъде доста зле.

— Не мисля, че ще се справиш зле. Какво си пееше под душа?

Гласът му прозвуча неуверено:

— Нещо ново. Може би нещо ново. Е, може би просто нещо...

Излязох на междуцатския път. По това време на деня нямаше никакво движение и всичките платна бяха само за нас.

— Новородена песничка?

— Да, новородена песничка. Или по-скоро песничка — зародиш. Не мисля, че все още си има дори крайници. Чакай, май обърках бебетата с поповите лъжички.

Замислих се сериозно кое точно се развиваше първо при бебетата и изобщо не успях да се сетя. На всичкото отгоре това ми отне прекалено много време и вече така или иначе бе късно да пусна някоя забавна реплика в отговор. Така че зададох нов въпрос:

— За мен ли беше?

— Те всичките са за теб.

— Е, значи не ти е особено трудно.

— На теб може и да не ти е трудно. Ти трябва просто да се носиш през живота и да си бъдеш Грейс, докато от мен се очаква да подтичвам край теб, за да не изоставам със стиховете си от бързината, с която се променяш. Ти не си просто някаква фиксирана цел, към която да насоча стрелите на музата си, нали разбираш.

Намръщих се. Винаги се бях възприемала като човек, чиято неспособност да се промени е направо дразнеща.

— Знам какво си мислиш. Но ти си тук с мен, нали така? — попита Сам, използвайки свободната си ръка, за да посочи към седалката. — Борила си се, за да бъдеш с мен, вместо просто да позволиш на вашите да те накажат за цяла седмица. Подобен бунт си е вдъхновение за цели албуми.

Той не знаеше дори половината от истината. Бях залята от разнообразни емоции, включващи вина, самосъжаление, несигурност и изнервеност. Не знаех кое би било по-лошо: да му призная, че всъщност все още съм наказана, а вътре в мен нещо чуждо набира все по-голяма мощ, или да не го сторя. Знаех обаче едно нещо: не можех да пазя тези неща в тайна от него. Но нямах намерение да развалям този ден. Неговият първи свършен рожден ден. Може би довечера. Може би утре.

Всъщност май бях по-сложна личност, отколкото си мислех. Все още не виждах как точно действията ми биха могли да послужат като вдъхновение за албум, но оценявах факта, че наистина съм направила нещо, което е впечатлило Сам. Най-малкото защото той ме познаваше по-добре, отколкото самата аз познавах себе си. Промених леко посоката на разговора:

— Как мислиш да кръстиш албума си?

— Е, днес няма да записвам албум. Ще направя демо запис.

Махнах с ръка.

— Добре де, когато запишеш албум, какво ще бъде заглавието му?

— Ами ще носи моето име.

— Това е тъпо. Винаги съм мразела албуми без заглавия.

— „Счупени играчки“.

Поклатих глава:

— Това ми звучи по-скоро като име на група.

Той ме щипна малко по-силно и аз изписках.

— „В преследване на Грейс“.

— Не, моето име не бива да присъства — заявих непреклонно.

— Е, ти правиш задачата направо непосилна. „Хартиени спомени“?

Замислих се:

— Това пък защо? О, да, птичките. Струва ми се странно, че никога не съм знаела за тези птички в стаята ти.

— Не съм правил нови, откакто те срещнах като човек — напомни ми Сам. — Последните са от по-миналото лято. Всичките ми нови птички са в книжарницата или в твоята стая. Старата ми спалня е нещо като музей.

— Вече не е — казах, поглеждайки към него. В светлината на утрото изглеждаше блед, сякаш кожата му бе вледенена. Преминах в другата лента просто за да направя нещо.

— Права си — призна. Отпусна се назад, изтегляйки ръката си иззад мен, след което прокара пръсти по решетката на климатика пред себе си. Пръстите му ми липсваха. Без да ме поглежда, той каза:

— За какъв човек мислиш, че родителите ти биха искали да се ожениш? Някой по-добър от мен?

Изсумтях:

— На кого му пука какво е тяхното мнение?

Твърде късно осъзнах какво точно бе казал, а дотогава вече не знаех какво да му отговоря. Не знаех дали наистина е имал точно това предвид. Не бе прозвучало точно като предложение за женитба. Не беше същото. Не знаех как точно ме накара да се почувствам всичко това.

Сам преглътна, докато си играеше да отваря и затваря решетката, отново и отново.

— Чудех се какво щеше да се случи, ако не ме беше срещнала. Щеше да завършиш училище и да спечелиш стипендия за някои от онези университети, в които отиват математическите гении. После щеше да срещнеш някой изключително чаровен, преуспял и забавен умник.

От всички неща, които ме удивяваха у Сам, това винаги беше най-озадачаващото: неговите внезапни пристъпи на самосъжаление. Бях чувала достатъчно пъти как татко успокоява мама, когато изпадне в подобни състояния, за да направя паралел между нея и Сам. Дали това беше нещо, което вървеше в комплект с творческото мислене?

— Не ставай глупав — казах му. — Аз не си губя времето с размисли какво би се случило, ако беше измъкнал някое друго момиче от снега.

— Наистина ли? Е, това е успокояващо. — Той увеличи парното и постави ръцете си над решетките. Слънцето вече приличаше през предното стъкло, но Сам беше като котките — за него никога не бе прекалено топло. — Все още ми е трудно да свикна с мисълта, че ще си остана човек завинаги. И че ще имам възможността да порасна. Това ме кара да се замисля, че май ще трябва да си намеря работа.

— Още една? Освен книжарницата?

— Нямам идея за финансовата страна на нещата в къщата. Знам, че в банката има някакви пари, върху които се трупа лихва, а постъпват и нови средства от някакъв фонд или нещо от сорта. Ако съдя по бележките, сметките се плащат автоматично оттам, но всъщност не знам никакви подробности. Не искам да изразходвам всичките тези пари, така че...

— Защо не поговориш с някого в банката? Сигурна съм, че там ще ти дадат извлечения, за да видиш как точно стоят нещата.

— Не искам да разговарям с никого, докато не съм сигурен, че Б... — Сам млъкна. Не за да направи пауза. Просто млъкна, поставяйки точката на неочаквано място. Загледа се през прозореца.

Отне ми известно време, за да схвана какво щеше да каже. Бек. Не искаше да разговаря с никого, докато не се убедеше, че Бек наистина няма да се трансформира обратно. Върховете на пръстите му,

притиснати към решетките на климатика, бяха побелели, а главата му бе сгушена между раменете.

— Сам — казах, извърщайки поглед към него, доколкото можех, без да отклонявам за дълго очи от пътя, — добре ли си?

Той сви ръцете си в юмруци и ги положи в скута си.

— Защо му трябваше да създава тези нови вълци, Грейс? — проговори той най-накрая. — Така нещата стават толкова по-трудни. А се оправяхме чудесно.

— Нямахте как да знае за теб — отбелязах, поглеждайки го отново. Прокарваше бавно пръст по челото и надолу по носа си. Започнах да се оглеждам за отбивката, където трябваше да завием. — Той е смятал, че... — И този път аз бях тази, която не можа да довърши изречението си... *че това е твоята последна година.*

— Но Коул... не знам какво да правя с Коул — призна Сам. — Чувствам, че трябва да направя нещо, но не знам какво. Само ако видиш очите му, Грейс. О, божичко, ако видиш очите му ще разбереш, че не е съвсем нормален. Нещо в него се с прекършило безвъзвратно. Освен това другите двама... И Оливия... А аз искам да отида в колеж, но трябва... все някой трябва... Не знам какво точно се очаква от мен, но тази отговорност ме смазва. Не знам къде свършва това, което Пек би искал да сторя, и къде започва това, което самият аз очаквам от себе си. Просто... — гласът му заглъхна, а аз не знаех какво да направя, за да го успокоя.

Няколко безкрайни минути пътувахме в мълчание, от радиото се лееше бързо китарно соло, а белите ограничителни линии на пътя препускаха край нас. Сам беше притиснал пръсти към горната си устна, сякаш бе учуден, че е признал собствената си несигурност.

— Все още се събуждам — казах.

Той ме погледна неразбиращо.

— Заглавието за албума ти. „Все още се събуждам“.

Долових в очите му напрежение, може би изненада, заради доброто ми попадение.

— Точно това е усещането. Точно това. Някой ден ще свикна с мисълта, че е утрин, а аз ще бъда човек до края на деня. Чак до самия край на всички мои дни. Но дотогава ще се лутам безпомощно.

Отново извърнах очи към него и срещнах погледа му.

— Всички се лутаме безпомощно. Един ден всички осъзнаваме, че няма да бъдем вечно деца и ще ни се наложи да пораснем. При теб този момент просто се появява по-късно, отколкото при другите хора. Ще се справиш.

Усмивката на Сам беше тъжна, но искрена.

— Ти и Бек определено сте от един дол дренки.

— Предполагам, че затова ни обичаш и двамата.

Сам раздвижи пръсти, сякаш свиреше на въображаема китара, и кимна. После каза замислено:

— „Все още се събуждам“. Някой ден, Грейс, ще напиша песни за теб и ще я нарека точно така. А после ще кръстя албума си на нея.

— Защото съм умна — отбелязах.

— Така е — съгласи се Сам.

Той се загледа през прозореца и това ме зарадва, защото ми даде шанс да бръкна в джоба си за кърпичка, без той да ме види. От носа ми беше потекла кръв.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

Дъхът излизаше с хриптене от гърдите ми при всяка трета стъпка, докато тичах. Една, за да напълня дробовете си с хладния въздух. Една, за да издишам. Една, без да дишам.

Не бях тичала от адски дълго време, а на толкова голямо разстояние — от още по-дълго. Винаги бях харесвала джогинга, защото ми даваше възможност да остана насаме с мислите си, далеч от къщата и родителите ми. След като Джак почина обаче, не исках да оставам сама с мислите си.

Сега това се променяше.

И така аз тичах отново, въпреки че беше прекалено студено, за да ми е приятно, пък и бях изгубила форма. Дори и със свършените нови маратонки, глезените ме боляха зверски.

Тичах към Коул.

Изминаването на разстоянието от нас до къщата на Бек щеше да ме затрудни дори и във времената, когато тичах непрекъснато, така че оставих колата си на около три мили оттам, разкърших се сред мъглата и хукнах.

Тези три мили ми даваха предостатъчно време, за да променя решението си, но аз продължавах да тичам. Най-вероятно вече изглеждах кошмарно, но на кого му пукаше. Ако отивах там просто за да поговорим, не беше толкова важно как изглеждам, нали така?

На алеята пред къщата нямаше кола. Сам вече бе тръгнал нанякъде. Не бях сигурна дали съм облекчена или разочарована от този факт. Това най-малкото означаваше, че има шанс да намеря къщата напълно празна, защото Коул най-вероятно се бе трансформирал във вълк.

Отново не можех да определя дали тази мисъл ми носи облекчение или разочарование.

На двеста метра от къщата забавих ход, притискайки длан вдясно под ребрата си заради острата болка от тичането. Когато стигнах до

задната врата, дишането ми почти се беше нормализирало. Пробвах топката на бравата, тя се завъртя без проблеми и вратата се отвори.

Пристъпих вътре и се поколебах на прага. Канех се да извикам „Ехо!“, когато осъзнах, че може би не само Коул си бе върнал човешкия облик. Останах в мрачния коридор, загледана към добре осветената кухня, и си припомних как седях в същата тази къща и наблюдавах как Джак умира.

На Грейс ѝ беше лесно да ми каже, че вината не е моя. Подобни думи обаче не значеха нищо.

Внезапен силен шум ме накара да подскоча. Чух чупене и блъскане някъде из къщата. Всичко това прозвуча като безгласен аргумент в спора ми със самата мен. Стоях, опитвайки се да реша дали да проверя какво става, или да се измъкна безшумно и да хукна обратно към колата си.

Веднъж вече стоя безучастно в тази къща, без да направиш нищо, помислих си мрачно.

Пристъпих напред към кухнята. Поколебах се пред коридора към хола, без да разбирам добре какво точно виждам пред себе си... вода. Неравни виещи се водни ивици рисуваха тънки шарки по дървения под. Изглеждаха като замръзнал лед в блестящото си съвършенство.

Вдигнах очи, за да огледам останалата част от хола. Стаята беше обърната с краката нагоре. Някаква лампа бе съборена върху дивана с изкривен абажур, а по пода бяха разпилени снимки в рамки. Килимчето от кухнята бе събрано на топка край холската масичка, подгизнало от вода. Един от столовете бе съборен назад, подобно на наблюдател на разрухата, който бе припаднал от ужас. Пристъпих внимателно вътре, заслушвайки се предпазливо, но шумотевицата беше утихнала.

Цялата бъркотия беше толкова необичайна, че със сигурност бе предизвикана умишлено — книгите бяха съборени от рафтовете и лежаха разкъсани в локви с вода, наоколо се търкаляха смачкани консерви с храна, празна бутилка от вино бе забита с гърлото надолу в една от саксиите, а стените бяха оплискани с боя.

Тогава чух звуците отново, драцене и трополене, и преди да успея да реагирам, видях някакъв вълк, който се олюляваше в коридора, блъскайки се в стените, докато се приближаваше към мен. Вече започваше да ми става ясно защо холът бе в това състояние.

— Дяволите да го... — възкликнах и отстъпих назад към кухнята. Вълкът обаче явно нямаше намерение да ме напада. Когато влезе неуверено в хола, видях, че от сиво-кафявата му козина се стича вода. Така мокър, изглеждаше странно малък, не по-страшен от куче. Той направи още няколко крачки и после вдигна към мен арогантните си зелени очи.

— Коул! — възкликнах, а сърцето ми ускори ход. — Лудо копеле такова!

За моя изненада той трепна, когато чу гласа ми. Това ми напомни, че в крайна сметка сега беше просто вълк, а инстинктите му най-вероятно се взривиха от присъствието ми, защото стоях между него и изхода.

Отстъпих още една крачка назад, но преди да реша дали трябва да му отворя задната врата, Коул започна да трепери. Когато се приближи на сантиметри от мен, треперенето прерасна в силни конвулсии, а тялото му започна да се разтяга и извива. Отдръпнах се още, за да не повърне върху чудесните ми маратонки, и кръстосах ръце пред гърдите си, за да го наблюдавам как се трансформира.

Коул падна на една страна, а размаханите му лапи оставиха следи от нокти върху едната стена. Сам щеше да остане адски очарован, когато се върнеше. Докосната от магията на трансформацията, плътта му започна да се издува, а челюстите му се разтвориха широко в беззвучен писък на болка.

Вече в човешката си форма, той лежеше по гръб на пода, подобно на кит, изхвърлен на брега, а ръцете му бяха белязани с бледорозовите следи от зарастващи рани. Отвори очи и ме погледна.

Стомахът ми се сви. Коул бе възвърнал лицето си, но очите му все още бяха диви, изгубени сред вълчите спомени. Най-накрая примигна, а веждите му се присвиха по начин, който подсказваше, че вече ме вижда.

— Як номер, а? — дрезгаво каза.

— Виждала съм и по-добри — промърморих хладно. — Какво си направил тук?

Не се помръдна от мястото си, като само отпусна свитите си в юмруци ръце и раздвижи пръсти.

— Научни експерименти. Върху самия мен. Имам страшно сериозен опит в тази дейност.

— Пиян ли си?

— Най-вероятно — ухили се той лениво. — Нямам идея дали трансформацията не ускорява метаболизма, така че може и да съм поизстрезнял. Не се чувствам зле във всеки случай. Защо си тук?

Стиснах устни.

— Не съм. Исках да кажа, че тъкмо си тръгнах.

Коул протегна ръце към мен.

— Не си отивай.

— Че как бих могла да си тръгна? Тук е направо супер — промърморих.

— Помогни ми да разбера — примоли се той. — Помогни ми да разбера как да остана вълк.

Спомних си как бях седяла край леглото на брат ми, който бе рискувал всичко, за да остане човек. Наблюдавах го как губи чувствителността в пръстите си, как стене от болка, докато мозъкът му изгаря от температурата. Нямах думи, за да опиша отвращението, което изпитвах към Коул в този момент.

— Разбери си го сам — отсякох.

— Не мога — каза той, все още излегнат по гръб. — Мога да предизвикам трансформацията, но не и да запазя формата си. Студът върши работа, но също така и адреналинът. Поне така си мисля. Пробвах с ледена вода, но само това не проработи, докато не се поряха, за да предизвикам прилив на адреналин. Ефектът обаче не е траен. Продължавам да се трансформирам обратно.

— Направо ми се къса сърцето от съчувствие. Между другото, Сам ще побеснее, когато види какво си направил с къщата му.

Тръгнах към вратата.

— Изабел, моля те — гласът на Коул ме последва, въпреки че тялото му отказваше да го стори. — Ако не мога да остана вълк, ще се самоубия.

Спрях. Не се обърнах.

— Не го казвам, за да те манипулирам, разбираш ли. Това е самата истина. — Той се поколеба. — Трябва да се махна по някакъв начин и за мен това са двата варианта. Аз просто не мога... Трябва да разбера как да го направя, Изабел. Ти знаеш повече за вълците. Моля те, просто ми помогни с това.

Обърнах се. Той продължаваше да лежи на пода, едната ръка беше върху гърдите му, а другата бе протегната към мен.

— Значи просто искаш от мен да ти помогна да се самоубиеш? — казах. — Не се прави, че става въпрос за нещо друго. Каква точно мислиш, че е разликата с това да останеш вълк завинаги?

Коул затвори очи.

— В такъв случай просто ми помогни да го направя.

Разсмях се. Чух колко студено и жестоко звучи смехът ми, но не направих нищо, за да смекча ефекта.

— Нека ти кажа нещо, Коул. Стоях в тази къща, в същата тази къща — посочих към пода, когато отвори очи, — в онази стая в мазето и гледах как брат ми умира. Не можех да направя нищо. Знаеш ли как точно умря? Беше ухапан и се опитваше да направи всичко възможно, за да не се превърне във върколак. Уредих нещата така, че да го заразя с бактериален менингит, който предизвика зверски висока температура и на практика изпепели мозъка му, унищожил пръстите му и накрая го уби. Не го отведох в болница, защото знаех, че по-скоро би предпочел да умре, отколкото да живее като върколак. В крайна сметка получи това, което искаше.

Коул ме гледаше. По същия безизразен начин, както преди. Очаквах някаква реакция от него, но той не направи нищо. Очите му бяха зареяни в нищото. Празни.

— Казвам ти това само за да разбереш, че и самата аз съм искала да избягам поне стотина хиляди пъти оттогава. Замисляла съм се да прибягна към алкохола — хей, той върши работа при майка ми — или към наркотиците — хей, те също вършат работа при майка ми — а също така съм си мислила да взема някоя от осемте милиона пушки на татко, да я опра в главата си и да си разпилея мозъка. Знаеш ли кое е най-тъжното? Причината за всичко това не е фактът, че Джак ми липсва. Да, той наистина ми липсва, но не искам да го направя заради това. Искам да го направя заради проклетата вина, защото аз го убих. Аз го убих. Има дни, в които не мога да живея с тази мисъл. Но го правя. Защото това е животът, Коул. Животът е болка. Просто трябва да преодолееш толкова от нея, колкото успееш.

Той каза простичко:

— Само дето аз не искам.

Продължаваше да ме изненадва с тези си спонтанни пристъпи на откровеност, които се появяваха точно когато най-малко ги очаквах. Знаех, че те ме караха да му съчувствам дори и когато не исках, но не можех да направя нищо по въпроса, по същия начин, по който преди просто не бях могла да се противопоставя на желанието си да го целувам. Отново кръстосах ръце: чувствах се така, сякаш се опитваше да изтръгне някакво признание от мен. А аз не знаех дали ми е останало още нещо за признаване.

коул

Лежах на пода напълно съсипан и бях съвсем сигурен, че днес е денят, в който най-накрая ще събера смелост, за да приключа с всичко.

А после тази убеденост се изпари. Защото по някакъв начин, докато гледах лицето ѝ, а тя ми разказваше за брат си, установих, че неотложната нужда да избягам от самия себе си вече я нямаше. Чувствах се като балон, който е ставал все по-голям и по-голям в очакване да се пръсне, а тя бе дошла тук и се беше пръснала първа. Това някак бе изпуснало въздуха и от двама ни.

Беше очевидно, че всеки в тази къща имаше своята причина да избяга, но аз бях единственият, който се опитваше да го стори. Бях толкова уморен.

— Досега не бях осъзнал, че си нормално човешко същество — отбелязах. — Искам да кажа, с истински емоции.

— За съжаление съм.

Зяпах тавана. Вече не бях сигурен накъде точно съм се запътил.

— Знаеш ли какво не искам да правя повече? Да те гледам как лежиш там гол — заяви тя. Завъртях очи към нея и Изабел добави: — Имам чувството, че никога не носиш дрехи. Винаги когато те видя, си гол. Мислиш ли, че ще останеш човек за известно време?

Кимнах и при движението ударих леко главата си и пода.

— Чудесно, значи няма да направиш нищо, което да ме постави в неудобно положение, докато сме навън. Облечи нещо и ще отидем да прием кафе.

Стрелнах я с поглед, който недвусмислено казваше: *и мислиш, че това ще помогне?!* Тя ме дари с тънката си, жестока усмивка и каза:

— Ако все още ти се самоубива и след като поемеш дозата си кофеин, до края на деня ще имаш предостатъчно време затова.

— Уф — изсумтях, докато се надигах на крака. Новата перспектива ми даде възможност да огледам по-добре разрухата, която бях сътворил. Честно казано, изобщо не очаквах, че някога отново ще ми се наложи да се изправлям. Гръбнакът адски ме болеше заради множеството последователни трансформации, които си бях причинил. — В такъв случай се надявам това кафе да е направо невероятно.

— Е, не е най-великото на света — призна Изабел. Лицето и бе придобило странно изражение, когато най-сетне се изправих: облекчение? — Но като за град, намиращ се в средата на нищото, е по-добро, отколкото може да се очаква. Облечи си нещо удобно. Имаме да вървим три мили до колата ми.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

САМ

И отвън студиото не изглеждаше особено впечатляващо. Беше малка, запусната на вид къща с малък, запуснат на вид мини ван, паркиран пред нея. Някакъв неподвижен лабрадор се бе изтегнал на свободната част от алеята за коли, така че на Грейс ѝ се наложи да паркира на улицата. Тя прецени наклона и дръпна ръчната спирачка.

— Това куче мъртво ли е? — попита тя. — И по-важното, мислиш ли, че това е мястото?

Посочих към лепенките върху минивана, носещи имената на всички модерни в момента независими групи от Дълъг: „Да откриеш маймуната“, „Уепц“, „Извънземни форми на живот“, не бях чувал нито една от тях — бяха прекалено малки, за да ги пускат по радиото, но имената им се срещаха достатъчно често из местните реклами, за да ги познавам.

— Аха, мисля, че това е мястото.

— Ако бъдем отвлечени от откачени хипари, да знаеш, че ти си виновен — заяви тя, докато отваряше вратата. Хладният утринен въздух нахлу в колата, понесъл със себе си ароматите на града: смог, асфалт и онази неопределима миризма на прекалено много хора, живеещи в прекалено много сгради.

— Ти избра мястото — напомних ѝ.

Грейс ми се изплези и излезе. За секунда се олюля, но се постара бързо да заеме небрежна поза, видимо с надеждата, че не съм забелязал какво е станало.

— Добре ли си? — попитах.

— Можеше да съм и по-добре — отвърна тя и отвори багажника.

Когато хванах дръжката на калъфа на китарата, усетих как стомахът ми се свива на топка от неочаквано обзела ме нервност. Тя ме изненада не толкова с появата си, колкото с факта, че се бе появила чак сега. Искрено се надявах, че няма да забравя всичките си акорди.

Насочихме се към вратата. Кучето изобщо не повдигна глава.

— Мисля, че е мъртво — заяви Грейс.

— Аз пък мисля, че това е едно от онези неща, под които хората си държат ключовете.

Грейс пъкна пръст и в джоба на джинсите ми. Канех се да почукам на вратата, когато забелязах малка дървена табелка, върху която с маркер беше написано: *Входът за студиото е отзад.*

Заобиколихме сградата, където напукани стълби водеха към мазето под написана на ръка табелка: *Звукозаписно студио „Анархия“ ООД. Входът е тук.* Край стълбите имаше сандъче за цветя с увехнали теменужки, които явно бяха извадени твърде рано и студът ги бе уморил.

Обърнах се към Грейс:

— Анархия и отговорност. Това е доста иронично.

Грейс ми хвърли унищожителен поглед и почука на вратата. Изтрих потта, избила по дланите ми, в джинсите си.

Вратата се отвори и двамата се озовахме пред друг лабрадор, който видимо беше жив, и момиче на двайсет и нещо с червена кърпа на главата. Тя имаше толкова интересен и непривлекателен вид, че бе минала отвъд понятието за грозна и изглеждаше почти симпатична: голям счупен нос, сънливи тъмнокафяви очи и остри скули. Черната ѝ коса беше сплетена на малки плитки, завити в сложна прическа върху главата ѝ, която я караше да изглежда като някаква средиземноморска принцеса Лея.

— Сам и Грейс? Влизайте. — Гласът ѝ беше разкошен, дълбок и дрезгав. Глас на пушач, въпреки че миризмата, която се носеше отвътре, беше на кафе, а не на цигари. Грейс внезапно откри своята мотивация да пристъпи в студиото, следвайки миризмата на кофеин подобно на приказен плъх, чул мелодията на флейта.

Веднъж щом вратата се затвори зад нас, мястото, където се намирахме, вече не бе мазето на занемарена постройка, а някаква футуристична космическа станция от друга вселена. Стояхме срещу цяла стена, заета от огромен звукозаписен пулт и компютърни монитори; цялата стая беше мрачна и тиха заради звукоизолацията; приглушената светлина на няколко лампи осветяваше пулта и ниско кожено диванче. Една от стените беше стъклена и гледаше към тъмно помещение с пиано и богат набор от различни микрофони.

— Аз съм Дмитра — каза момичето с плитките и протегна ръка за поздрав. Погледна ме мрачно, когато отместих поглед от носа към очите ѝ, и просто ей така двамата склучихме негласно споразумение: тя нямаше да зяпа жълтите ми очи, а аз нямаше да зяпам носа ѝ. — Е, вие ли сте Сам и Грейс?

Усмихнах се на нейната директност и протегнах ръка на свой ред.

— Сам Рот. Радвам се да се запознаем.

Дмитра се здрависа с мен и Грейс, която междувременно се сприятеляваше с лабрадора, след което попита:

— Какво ще правим днес, деца?

Грейс погледна към мен и каза:

— Демо, предполагам.

Повдигнах калъфа на китарата си с няколко сантиметра.

— Хубаво — кимна тя. — Правил ли си го досега?

— Хич.

— О, девствениче. Понякога точно това му трябва на човек — ухили се Дмитра.

Напомняше ми малко за Бек. Макар да се усмихваше и шегуваше, виждах, че наблюдава внимателно, преценява и си прави изводи за мен и Грейс. Бек правеше същото: държеше се свойски, докато същевременно решаваше дали някой заслужава да му отдели от времето си.

— Значи ще влезеш вътре — продължи тя. — Искаш ли кафе, преди да започнем?

Грейс светкавично се насочи към малкия кухненски бокс, който ѝ посочи. После Дмитра отново се обърна към мен:

— Какво слушаш?

Оставих калъфа на диванчето и извадих китарата си. Опитах се да не прозвуча прекалено превзето, изтъквайки музикалните си вкусове.

— Много независим рок. „Дъ Шин“, Елиът Смит, Хосе Гонзалес, Деймиън Райе, „Гатър Туинс“. Такива неща.

— Елиът Смит — повтори Дмитра, все едно не бях казал нищо друго. — Разбирам.

Грейс се появи отново, носейки грозна кана с еленче върху нея, докато Дмитра правеше нещо на компютъра, което можеше да е, а

можеше и да не е толкова важно, колкото уверените ѝ движения го караха да изглежда. Най-накрая тя ме насочи към стаята за записи. Нагласи микрофоните — един за гласа ми и друг за китарата, след което ми подаде чифт слушалки.

— За да мога да ти говоря — обясни и изчезна в другата стая. Зад нея Грейс бе положила ръка върху главата на лабрадора.

Чувствах пръстите си сковани и неподходящи за задачата, която им предстоеше. Слушалките миришеха така, сякаш са били на прекалено много глави. Разположих се на високото столче и погледнах жално към Грейс, която изглеждаше красива и слаба на странната приглушена светлина, подобно на кльощава манекенка от някое списание. Осъзнах, че тази сутрин така и не съм я попитал как е. Дали все още се чувства зле. Спомних си как се олюля до колата и бързо се стегна, за да не забележа. В гърлото ми беше заседнала буца. Преглътнах и я попитах:

— Какво ще кажеш да си вземем куче?

— Може — съгласи се тя великодушно. — Но нямам намерение да го разхождам сутрин. Защото ще спя.

— Аз никога не спя — усмихнах се. — Аз ще го разхождам.

Подскочих, когато гласът на Дмитра прогърмя в слушалките:

— Попей и посвири малко, за да наглася звука, става ли?

Грейс дойде при мен и ме целуна по челото, като внимаваше да не излее кафето си в скута ми.

— Успех.

Исках да остане, докато пея, за да ми напомня защо съм тук, но от друга страна, щеше да е нелепо да пея песни за това колко ми липсва, докато я гледам, така че я оставих да излезе.

ГРЕЙС

Настаних се на диванчето и опитах да се престоря, че Дмитра не ме плаши поне мъничко. Тя не правеше опити да приказва с мен, докато шареше с пръсти по звукозаписния пулт, а аз не знаех дали ако говоря, няма да я разсейвам, затова просто си седях и я наблюдавах как работи.

Честно казано, бях щастлива от възможността да помълча. Главата ми отново бе започнала да пулсира бавно, а из тялото ми се разливаше странна топлина. Зъбите ме заболяваха от усилието да

говоря. Топлината на болката се сбираше в гърлото и ноздрите ми. Избърсах носа си с кърпичка, но видях, че беше сух. Нямаше кръв.

Днес трябва да се стегнеш, казах си. Днешният ден е негов, твоите проблеми могат да почакаат.

Нямаше да съсия деня на Сам. Затова си седях на диванчето, игнорирах тялото си, доколкото можех, и слушах.

Сам се беше обърнал, за да не гледа към нас, докато настройваше китарата си с приведени рамене.

— Изпей нещо за кратко — каза Дмитра и го видях как извърна глава, чул гласа ѝ в слушалките. Пръстите му се плъзнаха по струните в някаква бърза мелодия, която не го бях чувала да свири досега, и после започна да пее. Първата му нота бе фалшива, ясен знак, че е нервен, но после нервността се изгуби в гласа му, ясен и пламенен. Песента беше тъжна, за загубата и сбогуването. Първоначално си помислих, че е за Бек или пък за мен, но после осъзнах, че всъщност е за Сам.

Сто начина да се сбогуваш. Стотици сълзи в очите.

Сто начина да бъдеш сам, когато тръгнеш под звездите.

Казвам сбогом, сбогом, сбогом, крещя го с мощен глас.

Когато върна си гласа, дали ще помня кой съм аз...

Гласът му звучеше през високоговорителите по нов, непознат начин, сякаш го чувах за първи път. Изпитах неистово желание да се ухилия от ухо до ухо и го направих. Не биваше да съм толкова горда от нещо, с което всъщност нямах нищо общо, но не можех да направя нищо по въпроса. Наистина бях горда. Пред звукозаписния пулт Дмитра беше застинала с пръсти над плъзгачите. Главата ѝ бе приведена на една страна, докато слушаше. Каза ми, без да се обръща:

— Днес може и да направим нещо доста добро.

Продължих да се усмихвам, защото знаех това от самото начало.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

В три следобед цялото заведение „При Кени“ беше само наше. Мястото смърдеше на особено мазни неща за закуска: евтин бекон и гадна, прегоряла яхния, съчетани със слаба миризма на цигари въпреки липсата на отделение за пушачи.

В сепарето срещу мен Коул бе изпънал крака под масата и аз го ритях, без да искам, щом раздвижих моите собствени. Мисля, че изглеждаше толкова не на място в тази селяндурска закусвалня, колкото и самата аз. Имаше вид на произведение на изкуството, създадено от особено фуклив дизайнер, който си знае работата: притежаваше някаква почти съвършена, жестока красота и толкова остри черти, че човек можеше да се нарани на тях. Сепарето изглеждаше бледо и нереално, почти комично старомодно и провинциално край яркия му образ, сякаш някой го бе стоварил тук за провокативна фотосесия. Бях запленена от ръцете му, силни, мускулести, с изпъкнали вени. Наблюдавах сръчния и уверен начин, по който се движеха пръстите му, докато правеше съвсем обикновени неща, като например да си слага захар в кафето.

— Ти да не си музикант? — попитах.

Коул ме погледна изпод вежди. Нещо във въпроса ми го беше притеснило, но той бе прекалено добър в прикриването на емоциите си, за да разбере какво точно.

— Аха — каза.

— Какъв по-точно?

Той направи физиономията, която правеха всички истински музиканти, когато човек ги попиташе за музиката им, и промърмори самокритично:

— По малко от всичко. Най-вече клавирни инструменти, предполагам.

— Имаме пиано вкъщи.

Коул сведе очи към ръцете си.

— Вече не свиря.

После замълча отново. Над масата между нас надвисна тежка, отровна тишина.

Намръщих се, но той нямаше как да го види, защото не си бе направил труда да вдигне отново поглед към мен. Изобщо не бях добра в поддържането на разговор и още по-малко в говоренето на общи приказки. Замислих се дали да не се обадя на Грейс, за да я попитам какво точно би трябвало да кажа на необщителен върколак със самоубийствени наклонности, но си бях забравила телефона някъде. Може би в колата.

— В какво си се загледал? — попитах най-накрая, без да очаквам отговор.

За моя изненада обаче Коул протегна ръка към мен и ми показа палеца си, който наблюдаваше със съчетание от учудване и отвращение. Гласът му отразяваше същите емоции:

— Тази сутрин, когато отново се превърнах в себе си, пред мен лежеше мъртва кошута. Всъщност не съвсем мъртва. Тя ме гледаше — сега вече вдигна очи към мен, за да види реакцията ми, — но не можеше да се изправи на крака, защото преди да се трансформирам, ѝ бях разпорил корема. Предполагам... е, предполагам, че съм я ядял, докато още е била жива. Предполагам също, че съм продължил да го правя и малко след това, защото по ръцете ми... имаше парчета от вътрешностите ѝ.

Той отново погледна палеца си и сега забелязах, че под нокътя има нещо кафяво. Пръстът му потрепна толкова леко, че едва долових движението.

— Не мога да разкарам това нещо оттам — каза.

Положих ръка върху масата с дланта нагоре и когато не разбра какво точно исках, се протегнах и хванах ръката му, с другата извадих нокторезачката си от чантата, взех пиличката и я плъзнах под нокътя му, обирайки кафявите следи.

Издухах прашинките засъхнала кръв от масата, прибрах нокторезачката и пуснах ръката му.

Той обаче не я отдръпна и тя остана да лежи между нас с дланта надолу и разперени пръсти, притиснати към масата, подобно на напрегнато животно, което се готви да избяга.

— Не мисля, че имаш вина за случилото се с брат ти — каза неочаквано Коул.

Завъртях очи.

— Благодаря ти, Грейс.

— Ъ?

— Грейс. Гаджето на Сам. Тя ми казва същото. Но тя не беше там. Пък и този, когото тя се опита да спаси, оцеля. Може да си позволи да бъде великодушна. Защо изобщо говорим за това?

— Защото ме накара да извървя три мили за чаша кафе. Кажи ми защо си го заразила с менингит?

— Защото менингитът причинява висока температура. — Неразбиращият му поглед ми подсказа, че започвам разказа си от грешно място. — Грейс е била ухапана като дете. Но никога не се е трансформирала, защото малоумният ѝ баща я заключил в колата един горещ ден и почти я опържил. Решихме, че е възможно да повторим този ефект чрез много висока температура, и не можахме да измислим нищо по-добро от менингита.

— При трийсет и пет процента шанс за оцеляване?

— Между десет и трийсет процента — поправих го аз. — Освен това вече ти казах. Това излекува Сам и уби Джак.

— Джак е брат ти?

— Именно. *Беше* брат ми.

— И ти си го инжектирала?

— Не, Грейс го направи. Но аз намерих заразената кръв, която използвахме.

Коул ме погледна нетърпеливо.

— Не знам дали има смисъл да си губя времето, като ти обяснявам, че се самонавиваш с това чувство за вина.

Повдигнах едната си вежда.

— Аз не...

— Тихо — прекъсна ме той. Отдръпна протегнатата си ръка, за да вземе чашата си с кафе, загледан в стоящата на масата солница. — Мисля. Значи Сам изобщо не се е трансформирал след това?

— Не. Треската изгори вълка в Сам. Или нещо от сорта.

Коул поклати глава, без да вдига поглед.

— В това няма никакъв смисъл. Не би трябвало да проработи изобщо. Все едно да кажеш, че треперим, когато ни е студено, и се

потим, когато ни е горещо, така че за да не треперим никога до края на живота си, трябва да се наврем в пещта за пица.

— Е, не знам какво да ти кажа. Това трябваше да е последната година на Сам, така че в момента от него се очакваше да бъде вълк. Треската свърши работа.

Той се намръщи.

— Не бих казал, че треската е свършила каквото и да е. По-скоро мисля, че нещо, свързано с менингита, е прекратило трансформациите му. Мисля също, че нещо, свързано със затварянето в колата, е спряло в зародиш трансформациите на Грейс. В това може и да има някаква истина. Но да кажеш, че треската е помогнала? Не можеш да докажеш това.

— Чуй се само, господин Учен.

— Баща ми...

— ... лудият учен... — уточних.

— Да, лудият учен. Той имаше навика да разказва един виц по време на лекциите си. За някаква жаба. Поне си мисля, че беше жаба. Може и да е бил скакалец. Както и да е, нека се спрем на жабата. Значи един учен си има жаба, на която казва: „Скачай, жабо!“, и жабата скача на три метра. Тогава ученият отрязва единия ѝ крак и пак казва: „Скачай, жабо!“. Жабата скача на метър и половина. Ученият си записва: „Когато отрежеш единия крак на жабата, тя скача на метър и половина“. Тогава той реже още един крак, казва ѝ да скача и жабата скача на половин метър. Той си записва: „Когато отрежеш два крака на жабата, тя скача на половин метър“. После ученият отрязва всичките крака на жабата и когато ѝ казва да скача, тя просто си лежи на място. Той си записва извода от експеримента: „Когато отрежеш всичките крака на жабата, субектът оглушава“. — Коул ме погледна. — Схващаш ли?

Възмутих се:

— Разбира се, че схващам, не съм пълна идиотка. Смяташ, че сме стигнали до грешен извод. Но нещата проработиха, така че какво значение има?

— Никакво, предполагам. Поне не и за Сам, защото той е получил това, което иска. Просто мисля, че Бек не е разбрал правилно механиките на трансформацията. Той ми каза, че студът ни превръща във вълци, а топлината — в хора. Но ако това е истина, новите вълци

като мен не би трябвало да са нестабилни. Не можеш просто да си измислиш правила и после да кажеш, че те не са валидни, просто защото тялото ти все още не ги знае. Нещата в науката не действат по този начин.

Обмислих думите му.

— Значи смяташ, че Бек е разсъждавал като учения във вица с жабата?

Коул сви рамене.

— Не знам. Точно за това си мислех, когато дойде. Опитвах се да видя дали бих могъл да задействам трансформацията чрез нещо различно от студ.

— Чрез прилив на адреналин? И правене на глупости.

— Именно. Поне така смятам, но може и да греша. Мисля, че всъщност студът не предизвиква трансформацията. Предизвиква я начинът, по който мозъкът реагира на студа. Кое то са две коренно различни неща. Едното е реалната температура. Другото е собственият ти мозък, който ти казва дали е топло или студено. — Коул плъзна ръка към салфетката, но се спря. — Мисля по-добре с лист хартия пред себе си — обясни.

— Нямам хартия, но... — бръкнах в чантата си и му подадох химикалка.

Изражението му се бе променило напълно в сравнение с първия път, когато го бях видяла. Той се приведе над салфетката и нарисова малка схема.

— Виждаш ли... студът сваля температурата ти и казва на хипоталамуса да запази тялото ти топло. Това е причината да трепериш. Хипоталамусът прави още много забавни неща, като например да ти казва дали да си ранобуден или не и колко дебел би трябвало да бъдеш, да кара тялото ти да произвежда адреналин, а освен това...

— Не, не прави това — заявих. — Измисляш си тези неща.

— Изобщо не си измислям — заяви Коул убедено. — Разговаряхме точно за такива неща по време на вечеря, докато растях. — Той добави нова кутийка към схемата. — Нека да приемем, че тук има още една функция, различна от нещата, които студът кара хипоталамуса ти да прави. — Той написа в кутийката *превръщане във вълк*, салфетката се прокъса леко, докато го правеше.

Обърнах я към себе си, за да прочета изписаното с неравния му, нервен почерк:

— И как точно се вписва менингитът във всичко това?

Коул тръсна глава.

— Не знам. Но може да обясни защо в момента съм човек.

Без да обръща салфетката, той написа с големи печатни букви върху кутийката на хипоталамуса: *МЕТАДОН*^[1].

Погледнах го.

Коул не отклони поглед. Очите му бяха много, много зелени, отразили следобедната светлина.

— Нали знаеш как всички казват, че наркотиците ти проникват в мозъка. Е, мисля, че са прави.

Той продължи да ме гледа и виждах, че очевидно очаква моята реплика относно миналото му на наркоман.

Аз обаче отворих съвсем различна тема:

— Разкажи ми за баща си.

коул

Не зная защо ѝ разказах за баща ми. Тя трудно можеше да мине за най-милият и състрадателен слушател на света. Всъщност може би точно затова ѝ разказах.

Не споделих с нея началото на историята, което звучеше така: Някога, преди да се превърне в един от вълците в Тахо, преди клуб „Джозефин“ преди НАРКОТИКА, живяло едно момче на име Коул Сейнт Клеър и то можело да постигне всичко. А тежестта на това прозрение била толкова непосилна, че го смазала, преди изобщо да е имал шанса да направи каквото и да е.

Вместо това казах:

— Имало едно време едно момче, което било син на луд учен. При това не какъв да е луд учен, а истинска легенда в съответните среди. Той бил вундеркинд, по-късно гениален тийнейджър, а след това полубог в научните селения. Занимавал се с генетика. Правел бебетата на хората по-красиви и умни.

Изабел не каза нищо от сорта на „Е, това не е чак толкова лошо“, просто се намръщи.

— Това само по себе си било чудесно — продължих. И всъщност наистина беше чудесно. Спомнях си свои снимки, на които седях върху

раменете на баща си, докато океанските вълни се разбиваха край глезените му. Помнех игрите на думи, които играехме, докато пътувахме нанякъде с колата. Помнех шахматните фигури, лежащи на купчини край дъската. — Него често го нямаше, но аз нямах нищо против. Всичко беше чудесно, когато си бе у дома, и двамата с брат ми имахме страхотно детство. Да, всичко беше прекрасно, докато не започнахме да порастваме.

Не можех да си спомня първия път, когато мама го каза, но бях доста сигурен, че именно това бе моментът, когато всичко започна да се разпада.

— Не ме дръж в напрежение — усмихна се саркастично Изабел. — Какво точно направи той?

— Не той. Аз. Правилният въпрос е какво точно направих аз.

Какво точно бях направил? Сигурно е било свързано с интелигентен коментар за нещо, което бях видял във вестника, добрите ми оценки в училище или факта, че се бях справил успешно с някоя загадка, която родителите ми не бяха очаквали, че мога да реша. Един ден мама просто го каза за първи път, с полуусмивка на издълженото си лице, което винаги изглеждаше уморено... може би заради дългите години брак с подобно величие:

— Познай кой ще го наследи?

Началото на края.

Свих рамене.

— Оставих брат ми да се занимава с училищните дела. Баща им искаше да дойда при него в лабораторията. Искаше вече да започна подготовката за колежа. Искаше да ме превърне в копие на самия себе си. — Замълчах, спомняйки си всички моменти, в които го бях разочаровал. Тишината винаги, *винаги* бе по-лоша от гневните крясъци. — Но аз не бях като него. Той беше гений.

А аз — не.

— Голяма работа.

— Да, за мен не беше голяма. Обаче за него беше. Той искаше да знае защо дори не се опитвам да положа усилия. Защо насочвам живота си в коренно противоположна посока.

— И каква точно беше тази противоположна посока? — попита Изабел.

Присвих очи, без да отговоря.

— Не ме гледай така. Не се опитвам да разбера кой си. Не ми пука кой си. Просто исках да разбера защо си такъв, какъвто си.

Точно тогава масата се помръдна леко. Вдигнах очи и видях ухилените пъпчиви лица на три малки момичета. И трите ме гледаха ококорено и ухилено с три напълно идентични превъзбудени изражения. Бях пределно наясно какво точно щяха да кажат.

Изабел стрелна с очи натрапничките:

— Тъ, здрасти. Ако става въпрос за курабийките на момичетата скаутки, можете да се разкарате. Всъщност за каквото и да става въпрос, можете да се разкарате.

Едно от момичетата, явно водачката на групата, от чиито уши висяха гигантски обеци — помня, че Виктор ги наричаше гривни за глезени — натика в ръцете ми розово тефтерче.

— Не мога да повярвам. Знаех си, че не си мъртъв. Знаех си! Ще ми дадеш ли автограф? Моля те!

Другите две девойки промълвиха тихичко: *обожемой*.

Предполагам, че би трябвало да изпитвам ужас, задето съм бил разпознат. Вместо това обаче, докато ги гледах, си помислих как бях агонизирал в разни хотелски стаи, за да напиша онези жестоки, емоционални песни, а моята фенска база се състоеше от някакви десетинагодишни пикли с тениски от филма „Училищен мюзикъл“. НАРКОТИКА за хлапетата от детската градина.

— Моля? — казах бавно.

Усмивките им увехнаха леко, но момичето с огромните обеци не отдръпна тефтерчето си.

— Моля те — повтори тя. — Ще се подпишеш ли? Няма да те тормозим повече след това, заклеваме се. Направо щях да умра, когато чух „Разбий лицето ми“. Сложила съм си го като мелодия за звънене на телефона. Обожавам го. Това е най-великата песен на всички времена. Разплаках се, когато разбрах, че си изчезнал. Не ядох нищо с дни. Освен това се включих в подписка на хора, които вярваха, че си жив. О, Боже мой, направо не мога да повярвам. Ти си жив.

Едно от момичетата зад нея действително плачеше, поразено от щастието, че сърцето ми продължава да бие.

— О — промълвих и продължих да лъжа убедително, — мислиш, че съм... аха. Е, често ми се случва. Но не, не съм. — Усещах погледа на Изабел, прикован върху мен.

— Какво? — сега вече и усмивката на момичето с обещите се стопи. — Ама ти изглеждаш точно като него. Наистина си сладък — изчерви се толкова силно, че сигурно направо я бе заболяло.

— Благодаря.

Моля ви, махнете се.

— Наистина ли не си... — настоя момичето с обещите.

— Наистина не съм. Нямах представа колко често хората ме взимат за него, особено откакто плъзнаха онези новини — свих извинително рамене.

— Може ли поне да те снимам с телефона си? — попита тя. — Просто за да разкажа на приятелките си за тази среща.

— Не мисля, че е добра идея — казах неспокойно.

— Това, което се опитва да ти каже, е чупката — обади се Изабел. — Мисля, че сега е просто съвършеният момент да се разкарате.

Момичетата я изгледаха злобно, преди да се отдалечат, блъскайки се едно в друго, докато поглеждаха през рамо към мен. Ясно чувах гласовете им.

— Изглежда точно като него — прошепна едната.

— Мисля, че е той — отбеляза момичето с обещите. — Просто не иска да го притесняват. Избягал е, за да не го тормозят от таблоидите.

Погледът на Изабел бе напълно способен да прогори дупка в лицето ми. Очакваше отговор.

— Объркали са ме с някого — казах й небрежно.

Момичетата се бяха върнали на местата си. Тази с обещите се извърна към нас и извика:

— Каквото и да става, винаги ще те обичам, Коул! Коул? — повтори Изабел.

Коул. Бях се върнал там, откъдето бях тръгнал. Коул Сейнт Клеър.

Докато си тръгвахме, момичетата въпреки всичко ме снимаха с телефоните си.

Началото. На. Края.

[1] Синтетичен опият, подобен на морфина, но без неговия еуфоризиращ ефект. Използва се за заместително лечение при хероинова зависимост. — Б. пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

САМ

Никога не се бях трудил толкова упорито върху музиката си, както в онези първи два часа в студиото: веднага щом Дмитра реши, че не съм просто бегла имитация на Елиът Смит, тя превключи на по-висока предавка. Записвахме отделните куплети два или три пъти, понякога просто за да изпробваме различен аранжирмент, допълнителна китарна мелодия или пък да добавим перкусионни ефекти. За някои от песните записвах гласа си по няколко пъти, докато не се сдобиех с моя собствена глутница от пригласящи си Самовци.

Беше страхотно, нереално, изтощително. Започвах да осъзнавам колко малко съм спал предишната нощ.

— Защо не си починеш малко? — предложи ми Дмитра след няколко часа. — Аз ще поработя над миксирането на това, което сме записали досега, така че можеш да станеш, да се изпикаеш или да пийнеш кафе. Гласът ти започва да губи емоционалността си, пък и гаджето ти изглежда така, сякаш много ѝ липсваш.

През слушалките чух възмутения глас на Грейс:

— Ама аз просто си седя тук!

Ухилих се и смъкнах слушалките от главата си. Оставих ги при китарата и се върнах в основното помещение. Грейс изглеждаше толкова изтощена, колкото се чувствах и самият аз, отпусната на дивана с кучето в краката си. Застанах до нея, докато Дмитра ми показваше аудиограмата на гласа ми върху компютърния монитор. Грейс прегърна крака ми и положи глава върху него.

— Звучиш наистина страхотно.

Дмитра натисна някакъв бутон и гласът ми се разнесе от колоните, ясен и разкрасен със съответните ефекти. Звучеше... е, не точно като моя глас. Или пък точно като моя глас. Моят глас, както би звучал по радиото. Мушнах длани под мишниците си, докато слушах. Ако наистина беше толкова лесно да накараш някой обикновен тип

като мен да звучи като професионален музикант, направо се чудех защо всички не са се втурнали към звукозаписните студиа.

— Страхотно е — казах. — Каквото и да си направила, звучи страхотно.

Дмитра не се обърна и продължи да мести плъзгачите по таблото.

— Това си самият ти, сладурче. Всъщност все още не съм направила почти нищо.

Изобщо не й вярвах.

— Да бе, да. Точно така. Къде е тоалетната, между другото?

Грейс посочи с брадичка:

— Отиваш до кухнята и завиваш наляво.

Прокарах пръсти през косата ѝ и щипнах леко ухото ѝ, след което тя ме пусна, а аз се насочих през лабиринта от стаички край кухненския бокс. Озовах се в някакъв коридор, по чиито стени в рамки бяха окачени обложки на албуми с автографи. Тук вече можех да усетя ясно миризмата на цигарен дим. На връщане от тоалетната отделих няколко минути, за да разгледам обложките и подписите върху тях. Карин може и да смяташе, че е способна да разбере всичко за някого по книгите, които чете, но аз знаех, че можеш да разбереш дори повече за даден човек от музиката, която слуша. Ако можеше да се вярва на тези стени, вкусовете на Дмитра очевидно бяха насочени към електронната и денс музика. Имаше наистина впечатляваща колекция, която ме възхити, въпреки че това не бяха точно моите групи. Реших да се пошегувам с големия брой обложки на шведски албуми, когато се върнех в студиото.

Понякога очите ти виждат нещо, което мозъкът пропуска да отчете. Както например, когато вземеш вестник и установиш, че вече знаеш някое изречение, което все още не си прочел съзнателно. Или както когато влезеш в стая и разбереш, че нещо не си е на мястото, още преди да си се огледал.

Същото се случи и сега. Видях лицето на Коул или нещо, което ми напомни за него, но не знаех къде. Обърнах се към стената и плъзнах отново очи по обложките. Този път по-бавно. Оглеждах художественото оформление, заглавията и имената на изпълнителите, търсейки това, което бе предизвикало асоциацията.

Открих го. Беше по-голямо от другите, защото не бе обложка на албум, а доста кичозна корица на списание. Върху нея някакъв тип скачаше към обектива, а отзад останалите членове на състава го зяпаха. Беше доста известна снимка. Помнех, че съм я виждал и преди. Помнех как ми бе направило впечатление, че въпросния тип е разперил ръце и крака по начин, който сякаш казва, че всичко, което има значение в този момент, е полетът му, че не го интересува какво ще се случи, когато се приземи. Помнех също и надписа под снимката, изписан със същия шрифт, който от групата използваша за обложките на албумите си: *ПРОБИВ: Фронтменът на НАРКОТИКА разказва какво е да си преуспял, преди да си навършил 18.*

Само дето не си спомнях този човек да има лицето на Коул.

Затворих очи за момент, а корицата на списанието започна да избледнява отвъд спуснатите ми клепачи. Моля те, Господи помислих си, моля те, нека става дума за някаква случайна прилика. *Моля те, нека Бек не е разрил някой толкова известен.*

Отворих очи и Коул все още си беше там. А зад него, извън фокус, защото фотоапаратът се интересуваше единствено от Коул, стоеше Виктор.

Бавно се върнах в студиото. Слушаха друга от моите песни. Тя звучеше дори по-добре от тази, която бях чул. Това обаче вече ми се струваше нещо безкрайно отдалечено от реалния ми живот. Животът, ръководен от покачването и спадането на температурите дори и сега, когато тялото ми си оставаше човешко.

— Дмитра — казах и тя се обърна. Грейс вдигна очи, намръщена от нещо, което бе доловила в тона ми. — Как се казваше фронтменът на НАРКОТИКА?

Вече бях видял доказателството, което ми беше нужно, но не мислех, че мога наистина да повярвам във всичко това, докато някой не го каже на глас.

Дмитра се усмихна широко, най-широката ѝ усмивка, откакто бяхме дошли в студиото, и произнесе замечтано:

— О, човече, това беше зверски концерт. Той е пълна откачалка, но групата беше... — Тя тръсна глава и изглежда си спомни, че ѝ бях задал въпрос. — Коул Сейнт Клеър. Обявиха го за изчезнал преди месеци.

Коул.

Коул беше Коул Сейнт Клеър.

А аз си мислех, че жълтите ми очи са нещо, зад което е трудно да се скриеш.

Това означаваше, че в момента хиляди очи го търсеха и искаха да го разпознаят.

А когато го откриеха, щяха да открият всички нас.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

— Къде искаш да те оставя? Обратно в къщата на Бек?

Седяхме в джипа ми, оставен в далечния край на паркинга пред „При Кени“, за да не го одраска някой селяндур, който си няма идея как се паркира. Опитвах се да не гледам към Коул, който изглеждаше огромен на предната седалка; присъствието му заемаше далеч повече място от физическата му форма.

— Не го прави — помоли той.

Погледнах го с крайчеца на очите си.

— Какво да не правя?

— Не се преструвай, че не се е случило нищо. Задай ми въпроса, който искаш да зададеш.

Следобедната светлина умираше бързо. Дълги черни облаци пълзяха по небосклона на запад. Не идваха към нас. Това беше лошо време, предназначено за някого другиго.

Въздъгнах. Не знаех дали искам да знам. Струваше ми се, че знанието ще бъде далеч по-тежко от незнанието. От друга страна, вече нямаше как да натикаме злия дух обратно в бутилката, нали така?

— Има ли значение? — попитах.

— Искам да знаеш — заяви Коул.

Сега вече се извърнах към него, към опасно красивото му лице, което дори и сега ми нашепваше нежни и опасни слова на някакъв непознат език. *Изабел, целуни ме, изгуби се в мен.* Това всъщност бе едно много тъжно лице, щом веднъж човек се научеше да вижда какво се случва отвъд маската на непукизъм.

— Наистина ли?

— Трябва да знам дали някой, който не е дванайсетгодишно хлапе, знае кой съм — каза той. — Или наистина ще трябва да се самоубия.

Хвърлих му унищожителен поглед.

— Да пробвам ли да отгатна? — попитах. Без да изчакам отговор, се замислих за сръчните му пръсти и красивото му лице. — Клавирист в някоя момчешка група.

— Вокалистът на НАРКОТИКА.

Зачаках да се разсмее и да каже *шегувам се*.

Но той не го направи.

коул

Изражението ѝ не се промени. Може би феновете ми наистина бяха само хлапета. Беше доста потискащо.

— Не ме гледай така — каза тя накрая. — Това, че не съм разпознала лицето ти, не означава, че не съм чувала вашата музика. Всеки е чувал вашата музика, включително и Исус.

Не казах нищо. Всъщност какво можех да кажа? Целият разговор ми се струваше като едно огромно дежа вю. Сякаш през цялото време бях знаел, че ще споделя това с нея тук, в колата ѝ, докато следобедът застудява под булото на облаците.

— Какво? — попита Изабел, навеждайки се така, че да ме погледне в лицето. — Какво? Мислиш, че ми дреме за това, че си рок звезда?

— Не става въпрос за музиката — промърморих.

Изабел притисна пръст към белезите от иглите в сгъвката на ръката ми.

— Нека да позная. Наркотици, момичета, много мръсни думи. Кое от тези неща не си ми казал вече? Тази сутрин лежеше гол на пода и сподели с мен, че искаш да се самоубиеш. С какво точно това, че знам за твоята музикална кариера като вокалист на, *обожемой*, НАРКОТИКА, ще промени каквото и да било?

— Ами... С нищо. — Не знаех как точно се чувствам. Облекчен? Разочарован? Всъщност имах ли наистина желание нещо между нас да се промени?

— Какво точно искаш да кажа? — продължи Изабел. — Че ще ме развратиш и затова трябва на секундата да се махнеш от колата ми? Вече е късно. Достатъчно съм пропаднала, така че не можеш да ми повлияеш с нищо.

Разсмях се, въпреки че ми стана гадно, задето го направих. Знаех, че ще го приеме като обида, а изобщо не беше така.

— О, повярвай ми, не си. Има едни малки, гадни и мръсни заешки дупки, на чието дъно аз съм бил, а ти не. Завличал съм разни хора в тези тунели и те никога не са излизали оттам.

Бях познал. Наистина се беше обидила. Помислила си беше, че я смятам за наивна. Продължих:

— Не се опитвам да те ядосам. Просто те предупреждавам честно и почтено. Много по-известен съм с тези неща, отколкото с музиката си. — Изражението ѝ беше толкова ледено, че май наистина бях успял да премина отвъд всички защитни стени, които си бе изградила. — Твърде вероятно е да съм абсолютно неспособен да вземам решения, които да не са егоистични по всеки възможен начин.

Този път Изабел се разсмя. Висок, жесток, самоуверен смях, който изненадващо ме възбуди. Тя включи на задна скорост.

— Откога чакам да ми кажеш нещо, което да не знам.

ИЗАБЕЛ

Отведох Коул у дома с ясното съзнание, че това е лоша идея. Може би го направих именно защото беше лоша идея. Докато пристигнем, над нас се бе спуснала една от онези красиви, кичозно ярки привечери с обагрено в розово небе, каквито бях виждала единствено в северна Минесота.

Отново бяхме там, където се бяхме срещнали за първи път, само дето сега си знаехме имената. На алеята отпред имаше паркирана кола — бледосиньото беемве на баща ми.

— Не се притеснявай за колата — казах, докато паркирах в другия край на алеята. — Това е баща ми. Днес е почивен ден, така че той ще е в мазето с известно количество твърд алкохол, който да му прави компания. Дори няма да разбере, че сме вкъщи.

Коул не отвърна нищо, само се измъкна от колата и потръпна от студ. Потри ръце една в друга и ме погледна с очи, които изглеждаха празни и черни в сумрака.

— Побързай — каза.

Усетих ледената ласка на вятъра и разбрах какво имаше предвид. Точно в момента не го исках във вълча форма, така че го хванах за ръка и бързо го поведох към страничната врата, която щеше да ни отведе в подножието на второто стълбище.

— Оттук.

Докато затвори вратата зад нас, той вече трепереше неудържимо. Наложих му се да приклепне, облегал се с ръка на стената, докато аз стоях приведена над него и държах бравата, за да му отворя, ако се трансформира във вълк.

Най-накрая той се изправи. Смърдеше на вълк, но поне носеше собственото си лице.

— За първи път полагам усилия, за да не се превърна във вълк — сподели той с мен. После се обърна и закри нагоре по стълбите, без да ме изчака, за да му кажа накъде да върви.

Последвах го. Цялото му тяло бе потънало в сенките, освен проблясващата кожа на ръката му върху парапета. Имах чувството, че сме насочили колата, в която пътувахме заедно, към неизбежен сблъсък, но наместо спирачката съм настъпила здраво педала на газта.

На горната площадка Коул се поколеба, но не и аз. Хванах го за ръката, минах пред него и го издърпах към нови стълби, които ни водеха към таванската ми стая. Той се приведе, за да не удари главата си в скосения таван, а аз се обърнах и обвих ръце около врата му, преди да успее да се изправи.

Миришеше невероятно силно на вълк, което ми напомни за някаква странна комбинация от Сам, Джак, Грейс и къщата на Бек, но това всъщност нямаше значение, защото неговите устни бяха моят наркотик. Докато го целувах, всичко, за което можех да мисля, бе, че имам нужда да усещам долната му устна между своите и ръцете му, притискащи тялото ми към неговото. Цялото ми същество изгаряше в пламъците на страстта, чувствах се по-жива отвсякога. Не можех да мисля за нищо друго, освен за копнежа, с който Коул отвърщаше на целувките ми.

Някъде на долния етаж нещо се разби с трясък. Татко бе подхванал вечерните си занимания. Всичко това обаче се случваше на някаква друга планета, защото тази принадлежеше само на двама ни с Коул. Ако устните му бяха способни да ме отведат толкова далеч от живота ми, къде ли биха ме отвели останалите части на тялото му. Пресегнах се към джинсите му и известно време се борих несръчно с колана, докато най-сетне успея да разкопча най-горното копче. Коул затвори очи и тихо простена.

Отдръпнах се и се отпуснах назад върху леглото. Сърцето ми препускаше с милион мили в час, докато го наблюдавах и си

представях как тежестта на тялото му ме притиска към дюшека.

Той обаче не ме последва.

— Изабел — промълви. Бе отпуснал ръце край тялото си.

— Какво? — Отново бях останала без дъх, а той изглеждаше така, сякаш изобщо няма проблеми с дишането. Замислих се за това как тази сутрин бях тичала и изобщо не ми бе останало време да си оправя грима и прическата. В това ли беше проблемът? Надигнах се на лакти, цялото ми тяло трепереше. Някакво неназовано чувство бушуваше вътре в мен. — Какво има, Коул? Изплюй камъчето.

Той продължаваше да ме гледа, изправен, с разкопчани джинси и полусвити в юмруци ръце.

— Не мога да го направя.

Гласът ми прозвуча подигравателно, когато сведох очи към една конкретна част от тялото му.

— На мен не ми изглежда така.

— Исках да кажа, че не мога да го правя повече.

Той закопча панталона си и продължи да ме гледа.

Щеше ми се да не го беше правил. Извърнах лице, за да не се налага да виждам изражението му. Знаех, че ще ми се стори снизходително, независимо дали наистина изпитваше нещо подобно или не. Нямахше нещо, което би могъл да каже в този момент, без да прозвучи снизходително.

— Изабел — продължи той, — не се сърди. Аз искам да го направим. Наистина го искам.

Не казах нищо. Бях се загледала в някакво перце, което се бе измъкнало от възглавницата, и лежеше върху бледолилавата покривка на леглото.

— Бога ми, Изабел, не прави нещата още по-трудни, става ли? Опитвам се да си спомня как да бъда свестен човек, разбираш ли? Опитвам се да си спомня кой бях, преди да се стигне до момента, в който се намразих.

— Значи преди да се намразиш, не си чукал момичета, така ли? — изръмжах. Усетих, че от едното ми око се стича едра сълза.

Чух го да се движи. Когато погледнах, го видях да стои пред прозореца с кръстосани пред гърдите ръце.

— Мислех, че си девствена.

— Какво значение има това?

— Ти не искаш да спиш с мен. Не искаш да загубиш девствеността си от някакъв откачен певец. Това ще те накара да се мразиш до края на живота си. Сексът има това свойство. Направо е страхотен, когато го правиш по този начин. — В гласа му долових горчивина. — Просто не искаш да чувстваш нищо и той ще свърши чудесна работа за около половин час. Но после ще стане по-зле. Повярвай ми.

— Е, ти си експертът по въпроса — казах. По бузата ми се плъзна нова сълза. Не бях плакала от седмицата, в която Джек бе починал. Просто исках Коул да се махне. Името на Коул Сейнт Клеър, властелинът на света, определено не присъстваше в списъка с хора, които бих искала да гледат как най-накрая съм се разплакала.

Коул облегна длани върху стъклото; последната светлина, проникваща през облаците, едва осветяваше лицето му. Без да поглежда към мен, той произнесе тихо:

— Изневерях на първата си приятелка. Изневерях и непрекъснато. Докато бях на турне. Когато се върнах, двамата се скарахме за някаква дреболия и аз й казах, че съм й изневерявал с толкова много момичета, че дори не мога да си спомня имената им. Предполагам, че скъсах с нея през онзи ден. Тя беше сестрата на най-добрия ми приятел, така че на практика ги принудих да избират между мен и връзката помежду си. — Той се разсмя, ужасяващ, безрадостен смях. — Сега Виктор е някъде навън в гората, неспособен да се освободи от вълчата си форма. Неспособен да спре трансформациите си. Страхотен приятел съм, нали?

Не казах нищо. Не ми пукаше за нравствената криза, в която беше изпаднал.

— Тя също беше девствена, Изабел — промълви Коул, извърщайки най-сетне лице към мен. — Тя ме мрази. Мрази себе си. Не искам да причиня същото и на теб.

Гледах го втренчено.

— Случайно да съм те молила за помощта ти? Случайно да съм те поканила тук, за да ми провеждаш психиатрични сеанси? Нямам нужда да бъда спасявана от самата себе си. Или от теб. За толкова слаба ли ме мислиш? Трябваше просто да те оставя да се самоубиеш.

Отново това изражение, винаги това изражение. Очаквах да видя как думите ми са го наранили, но там нямаше... нищо.

Сълзите изгаряха бузите ми, имах чувството, че се забиват в плътта ми, когато се срещаха под брадичката. Дори не знаех за какво точно плача.

— Ти не си такова момиче — каза Коул. Гласът му звучеше уморено. — Повярвай ми, виждал съм достатъчно много от тях, за да го знам. Виж. Не плачи. Ти и такова момиче не си.

— Сериозно? И какво момиче съм в такъв случай?

Фактът, че бе обърнал внимание на сълзите ми, внезапно направи самата мисъл, че ме вижда в това състояние, нетърпима. Затворих очи.

— Просто се махай. Махай се от стаята ми.

Когато ги отворих отново, него вече го нямаше.

коул

Докато слизах по стълбите, бях изкушен от идеята да изляза навън и да проверя дали онова неудържимо треперене и болката в стомаха, които бях почувствал докато идвахме, наистина означаваха това, което си мислех, че означават. Въпреки това останах сред топлината на къщата. Имах усещането, че бях научил за себе си нещо, което не знаех преди, частица познание, толкова нова, че ако сега се превърнех във вълк, следващия път, когато станех Коул, може би щях да съм я изгубил безвъзвратно.

Поколебах се в основата на стълбището, знаейки, че баща и се намира нейде в дълбините на къщата, докато Изабел е останала сама в нейната кула.

Какво ли бе чувството да израснеш в дом, който изглежда като този? Направо ме беше страх да дишам твърде шумно, за да не съборя някоя декоративна чиния от стената или да не наруша хармонията на съвършено подредените изсушени цветя. Самият аз също бях живял охолно — лудите учени по принцип са доста богати — но нашата къща никога не беше изглеждала така. Животът ни просто бе изглеждал... жив.

Завих по грешния коридор на път за кухнята и се озовах в природонаучния музей на Минесота: огромна стая с висок таван, обитавана от цяла армия препарирани животни. Бяха толкова много, че бих се усъмнил дали са истински, ако не усещах тежката миризма на мърша, тегнеща в помещението. Нямаше ли някакви закони за защита на застрашените животински видове в Минесота? Някои от тези си

изглеждаха направо абониран за проклетата Червена книга; със сигурност не ги бях виждал в щата Ню Йорк, така или иначе. Загледах се в някаква дива котка с екзотична окраска, която се взираше в мен с мъртвите си стъклени очи. Спомних си нещо от разговора ни с Изабел, когато я бях срещнал за първи път... нещо, свързано с увлечението на баща и по стрелбата.

Не особено изненадващо открих и вълк, застинал завинаги в дебнеща поза край една от стените с проблясващи в сумрака стъклени очи. Явно глупостите на Сам все пак ми бяха влезли под кожата, защото си помислих, че това е наистина кошмарен начин да умреш далеч от реалното си тяло. Също като астронавт, загинал в космоса.

Огледах още веднъж животните — границата, която ме делеше от тях, ми се струваше извънредно илюзорна — и бутнах вратата в другия край на стаята с надеждата, че тя най-сетне ще ме отведе в кухнята.

Отново сгреших. Намирах се в елегантно обзаведена кръгла зала, осветявана от лъчите на залязващото слънце, които нахлуваха през заелите по-голямата част от стените прозорци. В центъра ѝ имаше огромен роял и... всъщност нищо друго. Просто един роял сред оцветените в тъмнорвено стени. Това беше стая, посветена единствено на музиката.

Осъзнах, че дори не помня последния път, когато бях пял.

Не помнех последния път, когато това ми бе липсвало.

Докоснах края на рояла; блестящият лак бе студен под пръстите ми. Незнайно защо точно сега, докато нощният студ напредваше към мен отвъд прозорците, нетърпелив да промени кожата ми, аз бях повече човек, отколкото се бях чувствал от много дълго време.

ИЗАБЕЛ

Хлипах известно време, докато най-накрая не се надигнах от леглото и не отидох да се измия в малката си баня. След като оправих грима си, се приближих до прозореца, през който бе гледал Коул, и се запитах колко ли далеч бе той в момента. За моя изненада забелязах лъч на фенерче, който прорязваше тъмносиния мрак на нощта и се движеше по лъкатушешката пътека през горите към малкия парк до езерото. Дали беше Коул? Не, той не би могъл да остане човек в това

време, не и след като беше толкова близо до трансформацията преди малко. Баща ми?

Намръщих се, загледана в тайнствената светлинка, чудейки се дали не вещае неприятности.

Тогава чух пианото. Знаех със сигурност, че не беше баща ми, който никога не свиреше, а колкото до майка ми, тя не бе докосвала клавишите от месеци. Освен това до ушите ми не достигаше някоя от нежните, красиви партитури, които майка ми обичаше да свири. Това бе неспокойна, бърза, зловеща мелодия, която се повтаряше отново и отново, сякаш някой очакваше включването на други инструменти, които да я допълнят.

Представих си Коул толкова ясно, че просто трябваше да го видя как свири. Тихо слязох на долния етаж и се промъкнах към музикалната стая. Поколебах се пред вратата и леко се приведох, за да надникна вътре, без да бъда забелязана.

Той беше там. Не беше седнал нормално върху пейката, а се бе облегал на коляно върху нея, все едно не планираше да се застоява тук за дълго. Не можех да видя от този ъгъл пръстите му на музикант, които бях забелязала по-рано, но нямаше и нужда да ги виждам. Всичко, което трябваше да видя, бе лицето му. Беше се изгубил в повтарящата се мелодия, осветен от залязващото слънце, освободил се от неизменната си броня. Това не беше агресивният и нагъл красавец, когото бях срещнала преди няколко дни. Беше просто едно момче, което търси вярната мелодия. Изглеждаше млад, несигурен и нежен, а аз се чувствах предадена, задето някак бе успял да се съвземе от случилото се, докато аз не можех.

По някакъв странен начин той отново бе откровен с мен и споделяше още една своя тайна, докато аз няхах нищо, което искам да му дам в замяна. За първи път виждах *нещо* в очите му.

Виждах, че отново чувства, а това, което чувстваше, му причинява болка.

Не бях готова да наранявам...

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

САМ

Пътят към дома от Дълът беше колаж от червените светлини на стоповете, пътни знаци, които проблясваха в мрака, за да потънат обратно в него толкова бързо, колкото се бяха появили, гласът ми, звучащ от колоните, докато припявах сам на себе си, и лицето на Грейс, огрявано от фаровете на движещите се в обратната посока автомобили.

Очите ѝ бяха полупритворени от умора, но самият аз се чувствах така, сякаш никога повече нямаше да успея да заспя. Сякаш изживявах последния си ден на тази земя и трябваше да бъда буден през всяка минута от него. Вече ѝ бях казал за Коул, за това кой точно е той, но усещах, че имам още за казване. Най-вероятно я отегчавах, но тя бе достатъчно мила, за да не ми го каже. Повторих за пореден път:

— Знаех си, че ми изглежда познат. Просто не мога да разбера защо Бек би направил нещо подобно.

Грейс скри ръце в ръкавите на палтото си. Кожата ѝ изглеждаше синкава на светлината от дисплея на радиото.

— Може би Бек не е знаел кой е той. Имам предвид, че и самата аз не съм особено запозната с НАРКОТИКА. Знам само една тяхна песен. Онази за разбитите лица или нещо от сорта.

— Но той трябва да е знаел. Бек го е открил в Канада. Докато Коул е бил на турне. На турне. Колко време ще мине, преди някой в Мърси Фолс да го разпознае? Какво ще стане, ако го отведат у дома и той се превърне във вълк? Когато през лятото върне окончателно човешката си форма, какво ще прави? Ще се крие в къщата е надеждата никой да не го познае?

— Може би — промърмори Грейс. Избърса носа си с кърпичка, после я смачка и я натика в джоба на палтото си. — Ако иска да си остане изгубен, това няма проблем. Смятам, че трябва да го попиташ. Може и аз да го направя, след като ти не го харесваш.

— Просто му нямам доверие. — прокарах пръсти през волана. С периферното си зрение видях как Грейс облегна глава на вратата. Изобщо не изглеждаше добре.

Внезапно усетих как ме изпълва чувство на вина. Тя беше положила толкова много усилия, за да бъде този ден свършен, а аз развалях всичко.

— Ох, аз... съжалявам. Държа се като пълен неблагодарник. Няма да се притеснявам повече за това става ли? Ще оставя този проблем за утре.

— Лъжец.

— Не ми се сърди.

— Не ти се сърдя. Просто в момента ми се спи и искам да бъдеш щастлив.

Свалих едната си ръка от волана, за да докосна нейната, лежаща в скута ѝ. Кожата ѝ беше гореща.

— Щастлив съм — казах, въпреки че се бях почувствал още по-зле. Бях разкъсван между желанието да вдигна дланта ѝ пред лицето си, за да проверя дали мирише на вълк, и това да я оставя там и да се преструвам, че всичко е наред

— Тази ми е любимата — промълви тя нежно. Първоначално не разбрах какво има предвид, докато не натисна съответния бутон на плъра, за да върне отначало песента, която току — що бе свършила. На диска другият Сам, който сега бе освободен от бремето на трансформациите си и щеше да остане завинаги млад, пееше: *Влюбих се в нея през лятото, в моето прекрасно лятно момиче*, докато гласът на още един Сам бе насложен над първия за хоров ефект.

Сърцето заблъска в гърдите ми, докато светлините на фаровете осветяваха купето за секунди, преди мракът да ни обгърне отново. Мислите ми бяха завладени от спомена за последния път, когато бях пял тази песен. Не днес в студиото, а преди това. В мрачното купе на една друга кола, докато пръстите ми си играеха с косите на Грейс точно преди предното стъкло да се пръсне на парчета и да превърне онази нощ в нощта на нашето сбогуване.

Това трябваше да бъде позитивна и оптимистична песен. Струваше ми се неправилно да си остане завинаги белязана от онзи спомен, независимо колко добре се бяха развили нещата впоследствие.

До мен Грейс се обърна, за да положи буза на облегалката. Изглеждаше уморена и някак далечна.

— Има ли шанс да заспиш на волана, ако не те развличам? — попита тя с лека усмивка.

— Не се тревожи за мен — казах.

Усмивката ѝ стана по-широка, докато се сгушваше в палтото си. Прати ми въздушна целувка и затвори очи. Гласът ми продължаваше да се лее от колоните: *Бих бил щастлив дори това лято да е всичко, което ни е дадено.*

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

САМ

В къщата цареше разруха. Когато пристъпих в хола, първото нещо, което видях, бе Коул с метла и лопатка — гледка, по-абсурдна дори и от трансформацията му във вълк — а зад него се търкаляха преобърнати мебели и парчета стъкло.

— О — отрони измъчено Грейс зад мен и гласът ѝ накара Коул да се обърне. Поне имаше достатъчно благоприличие да изглежда изненадан, но не и гузен все пак.

Не знаех какво да му кажа. Всеки път, когато решах, че мога да изпитам симпатия към него, той намираше нов начин да ме вбеси. Дали останалата част от къщата изглеждаше по същия начин? Или само всеки квадратен сантиметър от съсипания хол?

Грейс обаче гледеше преспокойно Коул с ръце в джобовете и го попита с изненадващо небрежен тон и дружелюбна усмивка:

— Проблеми?

За моя огромна изненада Коул ѝ се усмихна тъжно, очарователно и чак сега гузно.

— Оттук мина цяло стадо котенца — отвърна той. — Заел съм се да оправям бъркотията. — Погледна към мен, докато казваше последното.

Грейс ме стрелна с поглед, с което искаше да каже, че трябва да бъда по-мил с него. Опитах да си спомня дали някога изобщо съм бил мил с него. Сигурен бях, че в самото начало трябва да съм бил.

Тук, в по-ярката светлина на кухнята, Грейс изглеждаше бледа и уморена, с тъмни торбички под очите. Най-вероятно трябваше да си бъде в леглото. Най-вероятно трябваше да си бъде у дома. Зачудих се какво ли си мислят нейните родители и кога ще се приберат.

— Може би трябва да взема прахосмукачката — казах ѝ. Скрытият въпрос беше: *Проблем ли ще бъде да те оставя сама с него?*

Грейс кимна уверено:

— Чудесна идея.

Значи това беше Коул Сейнт Клеър. Никога досега не се бях срещала с рок звезда. Не можех да кажа, че съм разочарована. Дори докато държеше метлата и лопатката, той изглеждаше като рок звезда — нереален, неспокоен и някак опасен. Освен това не можех да се съглася със Сам за това, че очите на Коул бяха празни. Изглеждаха ми достатъчно изпълнени със съдържание. Не че някога съм била най-великият експерт в разчитането на хорските емоции.

— Значи ти си Коул — отбелязах.

— А ти си Грейс.

Нямах представа откъде знае.

— Аз съм — казах и се насочих към едно от креслата. Отпуснах се в него с облекчение. Чувствах се като пребита. Погледнах отново към Коул. Значи това беше човекът, за когото Бек се бе надявал да заеме мястото на Сам. Той очевидно беше направил добър избор със Сам, така че бях склонна да се доверя на преценката му за хората. Погледнах към стълбите, за да се уверя, че Сам не се връща с прахосмукачката, и попитах:

— Е, това ли очакваше?

КОУЛ

Харесах гаджето на Сам още преди да си отвори устата, а когато заговори, я харесах дори още повече. Тя не бе, точно момичето, от което очаквах да бъде гадже на Сам. Беше красива по ненатрапчив начин и имаше страхотен глас: спокоен и делови.

Първоначално не разбрах въпроса ѝ, затова, след като не отговорих веднага, тя поясни:

— От това да бъдеш вълк?

Доста ми хареса, че мина директно на въпроса.

— По-добро е, отколкото очаквах — отвърнах, признавайки истината, преди да се замисля, че може би трябва да я смекча. Тя обаче не изглеждаше отвратена като Изабел, затова я погледнах в очите и споделих остатъка от истината. — Станах вълк, за да изгубя себе си, и получих точно това. Всичко, за което мога да мисля, докато съм вълк, са другите вълци. Не мисля за миналото или за бъдещето, или пък за това що за човек съм. Нито едно от тези неща няма значение. Всичко,

което има значение, е мигът и това, че цялото ми същество е изтъкано от многократно усилен сетива. Няма крайни срокове. Няма очаквания. Невероятно е. Това е най-добрият наркотик на всички времена.

Грейс ми се усмихна така, сякаш ѝ бях направил подарък. Това бе толкова мила усмивка, съпричастна и искрена, че в този момент си помислих как бих дал всичко, за да я превърна в свой приятел и да заслужи тази усмивка отново. Спомних си как Изабел ми беше казала за това, че Грейс е била ухапана, но никога не се е трансформирала. Зачудих се дали се радва, или се чувства измамена.

И просто я попитах:

— Чувстваш ли се измамена за това, че не се трансформираш?

Тя погледна към ръката си, положена внимателно върху корема ѝ, а после обратно към мен. Преди да отговори, отмести очи към стълбите.

— Винаги съм се чудила какво ли е усещането. Винаги съм искала... Не знам. — Тя млъкна. — На разходка ли ще водиш тази прахосмукачка, Сам?

Той се бе появил, мъкнейки след себе си огромна прахосмукачка. Нямаше го едва за няколко секунди, но стаята се озари, щом пристъпи към Грейс, сякаш двамата бяха някакви химически елементи, които светеха, когато са в близост. Грейс се усмихна на непохватните му опити да носи прахосмукачката, усмивка, каквато със сигурност получаваше единствено той. Сам от своя страна и хвърли унищожителен поглед, пълен с ужасно много подтекст, несъмнено роден от дълги, тихи разговори в мрака.

Това ме накара да се замисля за Изабел в нейната къща. Ние не притежавахме това, което имаха Сам и Грейс. Не притежавахме дори частица от него. Не мислех и че някога щяхме да го имаме, дори да разполагаме с хиляда години.

Внезапно се почувствах доволен, задето оставих Изабел сама в леглото ѝ. Беше болезнено да си спомня, че аз бях отрова за всеки, когото докоснех, но поне веднъж бях постъпил правилно. Не можех да възпра неминуемото си избухване, но поне можех да предпазя околните от ударната вълна.

ГРЕЙС

Чувствах се неудобно да си седя в креслото, докато Сам и Коул чистеха. При нормални обстоятелства бих скочила, за да помогна. Да чистиш стая, която изглежда толкова зле, бе удовлетворително начинание, защото накрая ясно можеш да видиш, че си постигнал нещо.

Тази вечер обаче не можех. Силите ми стигаха само колкото да държа очите си отворени. Чувствах се все едно цял ден съм се борила с нещо невидимо и сега то най-сетне ме е надвило. Стомахът ми беше горещ под дланта ми. Представих си бушуващата вътре в мен кръв. Кожата ми бе гореща, гореща, гореща.

В другия край на стаята Сам и Коул работеха, съгласувайки мълчаливо действията си. Коул бе приклепнал с лопатката за смет, а Сам смяташе върху нея парчетата, които бяха твърде големи, за да влязат в прахосмукачката. Радвах се, че ги виждам да правят нещо заедно. Бек трябва да бе видял нещо в Коул. Надали беше съвпадение, че е довел още един музикант. Той не би поел риска да зарази известна рок звезда, ако не бе смятал, че за това има добра причина. Може би си беше мислил, че ако Сам успее да остане човек, двамата с Коул биха се сприятелили.

Щеше да бъде хубаво Сам да си има приятел, ако аз...

Пред очите ми изплува лицето на Коул, докато ме питаше: *Чувстваш ли се измамена за това, че не се трансформираш?*

Преди години си бях представяла, че съм вълк. Че тичам с вълка Сам из златата гора, далеч от дистанцираните ми родители и безпорядъка на модерния живот. А после, когато вярвах, че гората ще ми отнеме Сам завинаги, бях сънувала как тръгвам с него. Сам мразете живота си като вълк. Но сега Коул ми бе казал за другата страна на медала. *Всичко, което има значение, е мигът и това, че цялото ми съществуване е изтъкано от многократно усилените сетива.*

Да.

Не всичко беше лошо. Имаше и добра страна. Да чувстваш гората под лапите си, да виждаш и подушваш всичко по съвсем нов начин. Да бъдеш част от глутницата, от дивата природа. Ако изгубех тази битка, може би нещата нямаше да са чак толкова ужасни. Нима да живея в горите, които обичах, беше чак толкова голяма саможертва?

Спонтанно мислите ми се отклониха към купчината с недовършени криминални романи в библиотеката ми. За това как

дватама със Сам лежим в леглото, а краката ни се докосват, докато той чете, а аз си пиша домашното. За това как пътуваме в колата му, а прозорците са отворени. За нас, крачещи ръка за ръка край общежитията на някой университет. За апартамент, пълен с разхвърляните ни вещи. За пръстен в дланта му, за живота след училище, за живота ми като Грейс.

Затворих очи.

Болеше ме толкова много. Всичко в мен ме болеше, а аз не можех да направя нищо. Обещанието за горите бе толкова по-различно, когато не ставаше въпрос за избор.

САМ

Мислех, че е уморена. В крайна сметка денят беше дълъг. Не казах нищо, докато Коул не забеляза.

— Тя може да спи при целия този шум, който вдига прахосмукачката? — попита той, все едно Грейс беше малко дете или пък куче и това бе една от най-очарователните и привички.

Бях обзет от нелогичен пристъп на безпокойство, докато наблюдавах затворените ѝ очи, бавното дишане и зачервените ѝ бузи. После Грейс вдигна глава и сърцето ми започна да бие отново.

Погледнах към часовника. Родителите ѝ щяха да се приберат скоро. Трябваше да я заведа у дома.

— Грейс — казах бързо, защото изглеждаше така, сякаш ще заспи отново всеки момент.

— Ммм? — промърмори тя, все така сгушена в креслото, положила длан под бузата си.

— Кога родителите ти казаха да се прибереш? — попитах. Тя ме стрелна с поглед, внезапно напълно разбудена, и по изражението ѝ разбрах, че не е била напълно откровена с мен. Сърцето ми се сви. — Те знаят ли изобщо, че си излязла?

Грейс извърна очи встрани. Никога досега не я бях виждал засрамена и това някак подсили ефекта от болнавия ѝ вид.

— Трябва да се прибера, преди да се върнат от една изложба. В полунощ.

— Значи точно сега — отбеляза Коул.

За един дълъг безпомощен миг си помислих, че на двама ни с Грейс едновременно е хрумнало едно и също: че не искаме този ден да

свършва. Че не искаме да се разделяме и да лягаме в две различни студени легла, далеч един от друг. Не виждах смисъл от това да го произнасям гласно, затова отбелязах:

— Изглеждаш наистина уморена. Трябва да се напиш. — Кое то всъщност не беше всичко, което исках да кажа. Исках да взема ръката ѝ в своята, да я заведа в спалнята си на горния етаж и да прошепна: „Остани. Просто остани“.

Това обаче би означавало, че съм точно такъв, за какъвто ме мисли баща ѝ, нали?

Грейс въздъхна:

— Не искам да си тръгвам.

Коленичих край креслото, за да я гледам в очите. Бузата ѝ все още бе положена върху едната облегалка. Изглеждаше толкова малка и незащитна. Не бях осъзнавал до каква степен съм свикнал с напрегнатото ѝ изражение, докато то не си беше отишло.

— Аз също не искам да си тръгваш — промълвих. — Но и не искам да ти създавам неприятности. Добре ли... Чувстваш ли се достатъчно добре, за да шофираш?

— Ще ми се наложи да се почувствам. Колата ми трябва утре. О, да. Утре е неучебен ден. Така или иначе, ще ми трябва за вдругиден.

Тя се изправи бавно и несигурно. Двамата с Коул я гледахме как търси ключовете си, а после ги взе колебливо в ръка, сякаш не беше сигурна какво да прави с тях.

Не исках да си тръгва, но още по-малко исках да шофира в това състояние.

— Аз ще карам нейната кола — каза Коул.

Примигнах.

Той сви рамене:

— Аз ще карам нейната кола, а тя може да се вози при теб. Ти ще ме върнеш обратно или пък... — И отново сви рамене.

Изражението на Грейс подсказваше, че наистина ѝ се иска да кажа „да“, така че аз казах „да“.

— Благодаря ти — каза тя на Коул.

— Няма за какво.

Трудно ми беше да приема, че той спонтанно се е преобразил в свестен тип, но стига да не блъснеше колата ѝ, бях щастлив, че ще получа още няколко мига с Грейс.

И така тръгнахме към дома ѝ. Коул бе самотна фигура на шофьорското място, а аз бях заедно с Грейс, която бе положила длан върху коляното ми. Когато стигнахме до къщата на родителите ѝ, той умело паркира на заден ход, а тя се приведе към мен, за да ме целуне. Всичко започна като съвсем целомъдрена целувка, но миг по-късно устните ми бяха разтворени, ръцете на Грейс ме придърпваха по-близо до нея, а аз исках да остана, божичко, исках да остана...

... и Коул почука по прозореца. Трепереше от студения вятър, докато аз смутено смъквах стъклото.

— Може би не е добра идея да си завираш езика в устата ѝ. Баща ѝ гледа през прозореца. Освен това мисля, че трябва да побързаш — каза, поглеждайки към Грейс, — защото след две секунди ще имам нужда от теб — сега гледаше мен, — за да ми събереш дрехите. Пък и нещо ми подсказва, че техните няма да оценят вълчето ми шоу.

Очите на Грейс се разшириха.

— Те са си вкъщи?

Коул посочи с брадичка към другата кола на алеята. Тя проследи притеснено погледа му, което потвърди подозренията ми, че срещата ни изобщо не е била одобрена.

— Казаха, че ще закъснеят. Винаги се прибират след полунощ от тези изложби.

— Ще дойда с теб — заявих, макар, честно казано, по-скоро бих се обесил. Коул ме гледаше така, сякаш можеше да ми прочете мислите.

Грейс поклати глава.

— Не. Ще бъде по-лесно, ако не си с мен. Не искам да ти крещят.

— Грейс... — започнах.

— Не — отсече тя. — Няма да променя решението си. Мога да се справя. Рано или късно това трябваше да се случи.

Ето го живота ми, описан с няколко думи: целувка с Грейс, промълвено набързо довиждане, тихо пожелание за късмет, един последен поглед към нея, докато крачи към къщата. Отворих вратата на колата си, за да прикрия трансформацията на Коул от любопитните очи на съседите.

Той приклепна треперещ на асфалта и вдигна очи към мен:

— Защо е наказана?

Погледнах към него, а после отново към къщата, за да се убедя, че никой не ни гледа.

— Защото вечно отсъстващите й родители решиха, че ме мразят. Най-вероятно, понеже спях в леглото й.

Коул повдигна вежди, но не изкоментира. Замисли се, свел глава между треперещите си рамене.

— Истина ли е, че са я зарязали в колата, за да се опече на жегата?

— Аха. Този момент е метафорично обобщение на цялата им връзка с тяхната дъщеря.

— Чудничко — каза Коул. След малко добави. — Защо ми отнема толкова време? Може би нещо не е наред?

Той вече миришеше на вълк. Поклатих глава.

— Защото в същото време говориш с мен. Спри да се бориш с трансформацията.

Сега бе приклепнал като спринтьор, положил коляното си и едната ръка върху асфалта. Промърмори тихо:

— Относно миналата вечер... не мислех...

Прекъснах го. И после казах това, което трябваше да кажа преди:

— Аз бях никой, когато Бек ме взе при себе си, Коул. Психиката ми бе толкова увредена, че на практика не можех да мисля трезво. Почти не ядях и пицях, когато чуех шума от течаща вода. Не си спомням голяма част от онова време. Имам огромни черни петна в паметта си. Психиката ми все още е увредена, но нещата не са толкова зле, колкото бяха. Кой съм аз, за да оспорвам това, че Бек е избрал теб? Никой.

Коул ме погледна странно, след което повърна. Трепереше и се извиваше, докато тялото му губеше човешката си форма. Разкъса тениската си, когато се блъсна в колата. Вече във вълчата си форма, той остана треперещ пред мен дълго време, докато най-накрая успях да го убедя да се насочи към гората зад къщата на Грейс.

След като Коул си тръгна, аз останах край отворената врата на колата си, загледан в къщата на Грейс. Чаках лампите в нейната стая да светнат и си представях, че съм там. Липсваше ми шумоленето на страниците, докато тя прелистваше учебниците си, а аз слушах музика. Липсваха ми ледените й крака, които притискаше към моите, когато си лягаше. Липсваше ми нейната сянка, която падаше върху страниците

на книгата ми. Липсваше ми ароматът на косата ѝ, нейният дъх, томчето на Рилке върху нощното ѝ шкафче, мократа хавлия, захвърлена на стола пред бюрото ѝ. Би трябвало да съм се наситил на присъствието ѝ, след като бях прекарал цял ден с нея, но в действителност сега тя ми липсваше още повече.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ГРЕЙС

Беше странно усещане, да прекрачвам прага на дома си с ясното съзнание, че се насочвам директно към епицентъра на неприятностите. Осъзнах, че цял ден съм се чудила дали ще ме хванат и какво би се случило, ако разберат по-късно, че съм излизала със Сам. Е, вече нямаше нужда да се чудя.

Знаех.

Затворих вратата след себе си и пристъпих в коридора. В края му можех да видя баща ми, кръстосал ръце пред гърдите си. Майка ми стоеше на метър зад него, отчасти скрита от вратата към кухнята, заела съвършено същата поза. Те не казаха нищо, аз също не проговорих.

Исках да ми се разкрещят. Бях готова за крясъците. Усещах как вътре в мен нещо трепери неудържимо.

— Е? — попита баща ми, когато влязох в кухнята. Само толкова. Никакви крясъци. Просто едно „е?“, сякаш очакваше от мен да изповядам неизяснено количество грехове.

— Как мина изложението? — попитах.

Татко ме изгледа гневно.

Мама обаче бе тази, която избухна първа:

— Не се преструвай, че нищо не се е случило, Грейс!

— Не се преструвам — заявих. — Вие ми казахте да не излизам, а аз излязох.

Ръцете на мама бяха свити в юмруци с побелели от стискането кокалчета.

— Държиш се, сякаш не си направила нищо лошо.

Бях обзета от убийствено спокойствие. Права бях, че казах на Сам да не идва с мен. Нямаше да се справя с тази ситуация, ако той беше тук.

— Всъщност не съм. Отидох до звукозаписното студио в Дълът с гаджето си, после обядвахме и се прибрах вкъщи преди полунощ.

— Казахме ти да не го правиш — натърти татко. — Там е проблемът. Ти си наказана и въпреки това си излязла. Не мога да повярвам, че предаде доверието ни в теб по такъв начин.

— Правите някаква грандиозна драма от нещо съвсем обикновено! — отсякох. Очаквах гласът ми да прозвучи по-гръмко, но всъщност бе тих и треперлив, сравнен с неговия. Горещината пулсираше в стомаха и гърлото ми, така че положих усилия, за да може тонът ми да остане спокоен. — Нито вземам наркотици, нито съм започнала да изкарвам лоши оценки в училище, нито пък тайно съм си направила пиърсинг някъде по тялото.

— А как стои въпросът със... — дори не можеше да го произнесе.

— С правенето на секс? — довърши мама вместо него. — В нашата къща. Не мислиш ли, че това е извънредно непочтително. Дадохме ти свобода, а ти...

Това вече ме дари с необходимите сили, за да кресна:

— Дали сте ми свобода? Вие ми дадохте цяла планета, на която да си живея сам-сама! Стояла съм сама в тази къща стотици ноци, чакайки да се приберете. Вдигала съм телефона милион пъти, за да чуя „ами ние ще закъснеем, миличка“ Хиляди пъти съм намирала сама начин да се прибера вкъщи след училище. Свобода! Най-накрая открих човека, когото избрах за себе си, и изведнъж се оказва, че вие не можете да се примирите с това. Вие...

— Ти си тийнейджър — прекъсна ме татко презрително. Сякаш изобщо не бях кресяла. Всъщност самата аз бих се усъмнила, че съм го направила, ако кръвта не продължаваше да пулсира болезнено в ушите ми. Той повиши тон. — Какво знаеш ти за отговорностите на една връзка? Той ти е първото гадже. Ако искаш да ти повярваме, че си отговорна, докажи го. А това доказване определено не включва секс преди пълнолетие и пренебрегване на директна заповед от родителите ти. Все неща, които ти направи.

— Направих ги — заявих. — И не съжалявам.

Лицето на татко почервения, руменината се надигна нагоре от яката към челото му. На светлината от кухненската лампа изглеждаше като някой с много, много силен слънчев загар.

— А какво ще кажеш за това, Грейс? Никога повече няма да го видиш. Това кара ли те да съжаляваш?

— О, я стига глупости — промърморих. Думите му започваха да ми се струват далечни и незначителни. Имах нужда да седна... да легна... да поспя... да направя нещо.

Думите на татко се забиваха като пирони в слепоочията ми:

— Не, ти спри с глупостите. В момента изобщо не се шегувам. Не ми харесва това, в което те превръща този Сам. Освен това очевидно няма достатъчно уважение към нас, като твои родители. Няма да те оставя да съсипеш живота си заради него.

Кръстосах ръце, за да скрия треперенето им. Една част от мен се намираше в кухнята и водеше този разговор, докато друга не спираше да се пита: *какво се случва с мен?* Страните ми бяха мъчително горещи. Най-накрая намерих сили, за да заговоря отново:

— Не можеш да го направиш. Не можеш да ми забраниш да се виждам с него.

— О, напротив, мога — каза татко. — Ти си на седемнайсет и живееш под моя покрив, а докато тези две неща са валидни, мога и още как! Когато навършиш осемнайсет и завършиш училище, вече не мога да ти казвам какво да правиш, но точно в момента целият щат Минесота е на моя страна.

Нещо странно се случваше в стомаха ми, беше се стегнал, както когато съм особено нервна. Зад челото ми пулсираше тъпа болка. Докоснах носа си с пръст и когато го отдръпнах, видях червено петънце върху показалеца си. Бързо грабнах салфетка от масата и я притиснах към ноздрите си, след което казах тихо:

— Той не е просто някакво си момче!

Мама се извърна и махна с ръка във въздуха, сякаш бе прекалено отегчена от всичките тези полемики.

— Да бе.

Точно в този момент я мразех.

Татко продължи:

— Е, през следващата година той ще е точно това. Просто някакво си момче. Няма да се виждаш с него, докато аз имам думата по въпроса. Това е последната вечер, в която си позволяваме да те оставим сама. Нямам какво да кажа повече. Разговорът приключи.

Скрих окървавения си нос от тях, за да не им давам повод да продължим с този кошмар.

Не можех да понеса мисълта, че ще остана в една и съща стая с тях дори и секунда повече. Не можех да понеса начина, по който мама ме гледаше през рамо с повдигнати вежди, все едно очакваше да види какъв ще бъде следващият ми ход. Не можех да понеса болката, която раздираше тялото ми.

Втурнах се към стаята си и затръшнах вратата след себе си толкова силно, че усетих как всичко в мен завибрира.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

ГРЕЙС

Смъртта е дива нощ и начало на нов път^[1].

Тези думи се бяха загнездили в главата ми, подобно на припев от популярна песен. Не можех да си спомня кой ги е написал, а само, че Сам ги е чел на глас, вдигайки очи от книгата и наслаждавайки се на начина, по който звучат. Спомнях си дори точния момент: седях в стария кабинет на баща ми в същата тази къща и се ровех из записките си за някаква устна презентация, докато Сам се бе привел над книгата си. Насред уютата на стаята, докато ледените дъждовни капки се спускаха по прозорците, тези думи, произнесени с нежния глас на Сам, ми бяха прозвучали невинно. Може би дори мъдро.

Сега, насред самотната, мрачна тишина на спалнята ми, цитатът, пулсиращ трескаво в мислите ми, звучеше зловещо.

Болестта, която разяждаше тялото ми, никога не ми се бе струвала толкова реална. Трябваше да изчакам доста време, преди кръвотечението от носа ми да спре. Използвах тоалетна хартия, когато свърших кърпичките. Всъщност си мислех, че никога няма да спре. Вътрешностите ми се извиваха, плътта ми кипеше.

Всичко, което исках, бе да знам какво точно ми има. Колко време щеше да продължи. Какво щеше да ми причини, когато дойде краят. Ако имах тези отговори, ако имах нещо конкретно, което да ме крепи, бих могла да се примиря с болката.

Аз обаче нямах отговори.

Затова не можех да заспя. Не можех дори да се помръдна.

Държах очите си затворени. Мястото до мен, където би трябвало да бъде Сам, ми се струваше огромно и пусто. Преди да се случи всичко това, когато той беше с мен, ако се събудех посред нощ, просто притисках лице към гърба му и оставях равномерното му дишане да ме успокои и приспи отново. Но тази нощ Сам не беше тук, а сънят ми се

струваше като нещо далечно и неуместно, докато топлината пълзеше из тялото ми.

В мислите си чувах гласа на татко, който ми забраняваше да го виждам повече. Затаих дъх при спомена. Той щеше да промени решението си. Не можеше да го мисли сериозно. Опитах да насоча съзнанието си в друга посока. Към моята червена кана за кафе. Нямах представа дали нещо такова действително съществува, но ако бе така, щях да си го купя. Незабавно. Струваше ми се изключително важно да имам някаква цел. Да спечеля малко пари, да си купя червена кана за кафе, да се изнеса. Да си намеря нов дом.

Легнах по гръб и положих ръка върху стомаха си, опитвайки се да разбера дали ще почувствам движението вътре под пръстите си. Отново бях гореща, а главата ми бе замаяна, странно отдалечена от тялото.

В устата си имах металически вкус. Независимо колко усилено преглъщах, той не изчезваше.

Нещо с мен не беше наред.

Какво се случваше?

Нямаше кого да попитам, така че се опитах сама да анализирам ситуацията. Болка в стомаха. Треска. Кървене от носа. Непрекъснатата умора. Миризма на вълк. Начинът, по който онези вълци ме бяха гледали; начинът, по който ме бе погледнала Изабел. Пръстите на Сам върху ръката ми, придърпващи ме за една последна прегръдка, когато си тръгнах. Всички тези неща ми се виждаха като толкова много сбогувания.

Почувствах как желанието ми да отричам истината ме напуска.

Въпреки че може би ставаше дума просто за вирус. Въпреки че би могло да бъде нещо сериозно, но лечимо. Въпреки че реално нямаше откъде да знам със сигурност...

Знаех.

Тази болка, която изпитвах — тя беше моето бъдеще. Промяна, която не бих могла да контролирам. Можех да си мечтая за червени кани за кафе, колкото си исках. Но тялото ми имаше последната дума.

Седнах в мрака, изтласквайки назад вълка в мен, и придърпах одеялото в скута си. Исках да бъда със Сам. Хладният въздух докосваше бузите и голите ми рамене. Желаех все още да съм в къщата на Бек, в леглото на Сам, под пърхащите над главата ми хартиени

птички. Преглътнах болката, принуждавайки я да се скрие в дълбините на тялото ми. Ако сега бях там, той щеше да ме вземе в обятията си и да ми каже, че всичко ще бъде наред. И всичко наистина щеше да бъде наред, поне за тази нощ.

Представих си как се качвам в колата си и отивам в къщата още сега. Представих си изражението върху лицето му.

Потрих босите си стъпала едно в друго. Това беше глупаво, разбира се. Но трябваше да го направя.

Тръснах глава, за да проясня мислите си. Съсредоточих се. Съставих наум списък с нещата, от които имах нужда. Трябваше да взема чифт джинси от средното чекмедже на гардероба, също така пуловер и няколко чифта чорапи. Родителите ми нямаше да чуят нищо. Подът почти не скърцаше. Беше възможно. От доста време не бях чувала движение на горния етаж. Ако не включех фаровете, те нямаше да забележат, че тръгвам.

Сърцето ми биеше в ритъма на бягството.

Знаех, че не си струва да си създавам допълнителни проблеми с нашите, особено сега, когато бяха толкова ядосани. Знаех, че няма да ми е лесно да шофирам, докато треската пълзи по кожата, а кръвта бушува в ушите ми.

Реално погледнато обаче, не можех да си създам по-големи проблеми. Те вече ми бяха забранили да го виждам. Какво по-лошо можеха да ми сторят?

Освен това няхах представа колко още нощи ми остават.

Замислих се за мама, която се надсмиваше над разликата между любов и похот. За моята разходка в гората и за това колко гузна се чувствах, задето съм ѝ крещяла. За татко, който отваря вратата на стаята ми, за да провери дали Сам не е при мен. Откога не ме бяха питали къде съм била, дали съм добре, дали имам нужда от нещо.

Бях виждала родителите си заедно. Те все още се интересуваха от малките неща в живота си. Бях виждала и Бек, начина, по който той *познаваше* Сам. Начинът, по който го обичаше. Как Сам все още кръжеше край спомените си за Бек, подобно на изгубен сателит. Това беше семейство. Моите родители и аз... ние просто живеехме заедно. Понякога.

Може ли човек да бъде по-зрял от родителите си?

Спомних си как ме бяха гледали вълците. Как се бях чудила колко време ми остава. С колко нощи, които мога да прекарам със Сам, разполагах. Колко нощи вече бях пропиляла, докато лежах сама тук.

Все още усещах металическия вкус. Болката в мен не намаляваше. Бе разгневена от това, че ѝ се противях, но аз бях по-силна от нея. Бих могла да отблъсна дори океанския прилив, за да отида при Сам тази нощ. Все още съществуваха неща, над които имах контрол.

Станах от леглото.

Смъртоносното спокойствие отново ме изпълни, докато обикалях из стаята и си взимах джинси, два допълнителни чифта чорапи, бельо и тениски. Намирах се в окото на бурята. Натъпках дрехите в раницата си заедно с учебниците и така обичаното от Сам томче на Рилке, което взех от нощното шкафче. Докоснах ръба на гардероба, прокарах ръка по възглавницата си, заставах пред прозореца, откъдето някога бях наблюдавала един вълк. Сърцето блъскаше в гърдите ми. Очаквах всеки миг майка ми или баща ми да отворят вратата и да ме заварят наред приготвленията. Нямаше начин някой от тях да не усети сериозността на това, което правех.

Нищо не се случи. Взех четката си за зъби и четката за коса от банята и тръгнах по коридора. Къщата оставаше смълчана. Поколебах се пред вратата, докато държах обувките си в ръка, и се ослушах за последен път.

Нищо.

Наистина ли щях да го направя?

— Сбогом — прошепнах. Ръцете ми трепереха.

Вратата прошумоля тихо по изтривалката, когато я затварях след себе си.

Не знаех кога щях да се върна.

[1] Цитатът е от стихотворение на известната американска поетеса Емили Диклисън. — Б. пр. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА САМ

Без Грейс аз бях ношно животно. Дебнех мравки из кухнята, въоръжен с чаша и парче хартия, за да мога да ги изнеса навън. Взех прашната китара на Пол от мястото ѝ до камината и си поиграх да я настройвам. В мазето се разрових из книгите на Бек, докато не открих една за данъците, друга за печеленето на приятели и влиянието над хората и още една за медитацията. Стоварих ги върху купчината с книги, които нямах намерение да прочета никога. Горе, в моята баня, седнах на плочките и се заех да експериментирам в търсене на най-правилния начин да си изрежа ноктите на краката. Когато подложих длан отдолу, не успях да уловя половината нокти, а когато просто ги оставих да си падат на пода, после открих само няколко по белите плочки. Значи във всеки случай губех битката с петдесет процента жертви.

Докато се занимавах с това, чух как вълците започнаха да вият. Чувах ги достатъчно ясно през прозореца в спалнята на Бек. Песните им ми звучаха различно всяка нощ, в зависимост от това как се чувствах. Можеха да бъдат мелодични и красиви, ангелски хор във вълчи кожуси. Или пък зловещи, мрачни симфонии, чиито трели се преплитаха в нощта. Весели гласове, извисили се към луната, приканващи я да слезе при тях.

Тази нощ бяха особено неблагозвучни, всеки се опитваше да вие по-силно от другите, за да привлече вниманието към себе си. Понякога се чуваха гневни излайвания. Бяха неспокойни. Разединени. Обикновено виеха така в нощите, когато или Бек, или Пол бяха хора, но тази нощ и двамата им водачи бяха при тях. Аз бях единственият, който липсваше.

Станах на крака и тръгнах към прозореца. Подът бе студен под босите ми човешки стъпала. Поколебах се за момент, после завъртях резето и вдигнах прозореца. Студеният нощен въздух нахлу в стаята,

но бе неспособен да ми стори нищо. Аз бях просто човек. Просто себе си.

Вълчият вой нахлу заедно с него и ме обгърна.

Липсвам ли ви?

Дезорганизираният вой продължаваше, по-скоро протест, отколкото песен.

Знам, че вие ми липсвате.

И точно тогава, донякъде изненадано, осъзнах, че нещата стоят точно така. Липсваха ми хората. Не животът като вълк. Тази... тази личност, която се бе облегнала на перваза, изпълнена с човешки спомени, страхове и надежди, тази личност, която щеше да остарее... не исках да я изгубя. Не ми липсваха нощите, в които стоях сред тях и виех. Не бих могъл да сравня това с пръстите ми, плъзнали се по струните на китарата. Тяхната затрогваща песен никога не би могла да бъде толкова триумфална, колкото собствения ми глас, който произнася името на Грейс.

— Някои хора тук се опитват да спят — извиках в тъмнината, която погълна лъжата ми.

Вълците замлъкнаха. Мракът се изпълни с тишина. В притихналата нощ не се чуваха дори птичи крясъци или шумолене на листа. Само далечното проскърцване на спирачки нейде на шосето.

— Аууууууууу — провикнах се през прозореца. Почувствах се глупаво заради жалкия начин, по който се опитвах да пригласям на своята глутница.

Тишина. Достатъчно дълга, за да разбера колко много ми се искаше да им липсвам.

После те започнаха да вият отново, шумно както преди, но сякаш обзети от ново вдъхновение. Ухилих се.

— Все си мислех, че трябва да притежаваш инстинктите на звяр и способността да чуеш игла, паднала на цяла миля от теб.

Подскочих и се спрях точно навреме, за да не счупя прозореца с ръка. Когато се обърнах, видях Грейс да стои на вратата с раница през рамо. Усмивката ѝ беше... срамежлива.

— А аз успях да се промъкна тук без никакъв проблем, докато ти... Какво правеше всъщност?

Затворих прозореца и отново се обърнах към нея, примигвайки. Да, това наистина беше Грейс, тук, в спалнята на Бек.

Грейс, която в момента трябваше да си бъде вкъщи, в собственото си легло. Грейс, която непрекъснато обитаваше мислите ми, когато бях неспособен да я сънувам. Незнайно защо не бях изненадан. Не бях ли знаел през цялото време, че тя ще дойде тук? Не бях ли я очаквал да се появи на прага?

Най-сетне върнах контрола върху мускулите си и пресякох стаята, за да отида при нея. Бях достатъчно близо, за да я целуна, но вместо това се пресегнах и плъзнах пръст по грапавата презрамка на раницата ѝ. Самото наличие на тази раница отговаряше на един от незададените ми въпроси. Миризмата на вълк в дъха ѝ отговори на друг. Колкото до всички останали въпроси, които исках да задам — *имат ли представа какво ще се случи, когато разберат? Знаеш ли, че това ще промени всичко? Готова ли си да приемеш новия начин, по който ще погледнат на теб? Ще погледнат на мен?* — самото ѝ присъствие отговаряше с „да“.

В противен случай не би била тук. Грейс не би прекрачила прага на спалнята си, без да обмисли всичко.

Което значеше, че ми остава един — единствен въпрос:

— Сигурна ли си?

Тя кимна.

И просто ей така, всичко се промени.

Внимателно свалих раницата от рамото ѝ и въздъгнах:

— О, Грейс.

— Сърдиш ли ми се?

Взех ръцете ѝ и я залюлях напред-назад. Двамата танцувахме, без да отделяме крака от пода. В главата ми цареше бъркотия от стихове на Рилке — *Ти, която никога не дойде в обятията ми, моя любима, изгубена от първата ни среща*, гласа на баща ѝ — *Самюъл, в момента се опитвам да не кажа нещо, за което после ще съжалявам*, и чиста, неподправена радост, защото тя най-сетне бе тук, в копнеещите ми за нея ръце.

— Уплашен съм — отвърнах.

Въпреки това усетих как на лицето ми изгрява усмивка. А когато я видя, тревожният облак, засенчвал нейното, който дори не бях забелязал, се разпръсна и Грейс грейна срещу мен.

— Здравсти — казах и я прегърнах. Сега, когато беше в обятията ми, чувствах липсата ѝ дори повече, отколкото преди.

Чувствах се замаяна и бавна, сякаш се движех в сън.

Това беше нечий друг живот, в който момичето бе избягало в къщата на своя любим. Това не беше благонадеждната Грейс, която винаги си пишеше домашните, не оставаше на купони до късно и не оцветяваше картинките в книжките отвъд ограничителните линии. И въпреки това ето ме тук, в тялото на бунтарка, която внимателно поставя четката си за зъби до тази на Сам, все едно мястото ѝ е там. Все едно знае, че ще прекара тук известно време. Очите ме боляха от умора, но мозъкът ми продължаваше да работи на пълни обороти.

В момента болката се беше успокоила. Знаех, че просто се крие, стресната от присъствието на Сам, но въпреки това се радвах, че ме е оставила на мира поне за малко.

На пода в банята, точно до тоалетната, лежеше мъничкият полумесец на нокът. Неговата съвършена обикновеност ме накара да осъзная с пълна яснота, че наистина стоя в банята на Сам, напред къщата на Сам, и планирам да прекарам нощта в леглото на Сам, със Сам.

Моите родители щяха да ме убият. Какво ли щеше да е първото нещо, което щяха да направят на сутринта? Да се обадят на мобилния ми телефон? Само за да го чуят как звъни от мястото, където го бяха скрили. Можеха да се обадят и в полицията, ако искаха. Както бе казал баща ми, аз все още нямах осемнайсет. Затворих очи, докато си представях как полицаи Кьониг чука на вратата, а родителите ми стоят зад него в очакване да ме завлекат обратно у дома. Стомахът ми се преобърна.

Сам почука на отворената врата и попита:

— Добре ли си?

Отворих очи и го погледнах. Стоеше на прага. Беше се преоблякъл в долнище на анцуг и тениска с октопод върху нея. Може би това в крайна сметка беше добра идея.

— Добре съм.

— Много си сладка в тази пижамка — каза ми той с глас, който прозвуча колебливо, сякаш ми признаваше нещо, което не е искал.

Пресегнах се и положих ръка върху гърдите му. Усетих ги как се вдигат и отпускат през тънкия плат.

— Ти също.

Сам се нацупи леко и свали ръката ми от гърдите си, хвана я здраво, изгаси лампата в банята и ме поведе по коридора. Босите му ходила шляпаха по пода.

Стаята му бе осветена единствено от лампата в коридора, както и от бледото сияние на тази в двора, което нахлуваше през прозореца; виждах само белите очертания на завивките върху леглото. Сам пусна ръката ми и каза:

— Ще изгася лампата в коридора, когато си легнеш, за да не се блъснеш в нещо.

Той се отдръпна срамежливо и мисля, че знаех как се чувства. Сякаш се срещаме за първи път, сякаш никога досега не се бяхме целували и не бяхме прекарвали нощта заедно. Всичко изглеждаше ново, блестящо и ужасяващо.

Мушнах се между хладните чаршафи и заех половината от леглото откъм стената. Коридорът потъна в мрак и до ушите ми достигна въздишката на Сам — тежка, треперлива въздишка — преди да чуя как дъските на пода проскърцват под стъпките му. Светлината в стаята стигаше само колкото да различа силуета му, докато се качва на леглото при мен.

Няколко секунди лежахме, без да се докосваме, двама непознати, след което той се завъртя настрани и положи глава на същата възглавница, върху която бях легнала аз.

После ме целуна. Устните му бяха меки и нежни, а аз изпитах трепета на първата ни целувка, съчетан с познатата интимност на спомена за всички останали. Усещах как сърцето му бие през тениската, бързо туптене, което се ускори, щом плъзнах крака си между неговите.

— Не знам какво ще се случи — каза той нежно. Лицето му бе точно до шията ми, дъхът му изписваше думите върху кожата ми.

— Аз също. — Нервността и тайнственото нещо в мен накараха стомаха ми да се присвие.

Навън вълците продължаваха с дисхармоничната си песен, но тук гласовете им, които се извисяваха и след това замлъкваха, се чуваха по-слабо. До мен Сам беше свършено неподвижен.

— Липсва ли ти? — попитах го.

— Не — отвърна той толкова бързо, че не повярвах наистина да е обмислил въпроса ми. След малко, неуверено и колебливо, сподели и остатъка от отговора си. — Това е, което искам. Искам да бъда себе си. Искам да знам какво правя. Искам да помня. Искам съществуването ми да има смисъл.

Знаех, че греша. Съществуването му винаги бе имало смисъл, дори когато беше вълк в гората зад къщата ми.

Извърнах бързо лице, за да избърша нос с кърпичката, която си бях взела от банята. Не беше нужно да я поглеждам, за да знам, че е обагрена в червено.

Сам си пое дълбоко дъх и ме прегърна. Зарови лице в извивката на рамото ми. Ръцете му се вкопчиха в плата на пижамата ми, докато вдишваше миризмата, която излъчвах.

— Остани с мен, Грейс — прошепна той. — Моля те, остани с мен.

Самата аз можех да подуша кожата си, болнаво — сладкия бадемов аромат, който се носеше от мен, и знаех, че той няма предвид просто да остана с него тази нощ.

САМ

*От пеперуда в какавида се превръщаш,
заглъхва твоят смях
сбогуваш се с крилете си, ставаш това, което бях,
изоставяш
мен,
изоставяш
себе си.*

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Най-дългият ден в живота ми започна и свърши с това как Грейс затваря очите си.

На следващата сутрин се събудих заедно с нея. Трудно беше да кажа, че се намира в обятията ми, защото по-скоро се бе излегнала върху мен, приковавайки ме към леглото. Слънцето ни огряваше през прозореца; съвършен ярък квадрат, поставил телата ни в рамка, изтъкана от светлина и топлина. Вече бяхме проспали част от деня. Струваше ми се, че е минала цяла вечност от последния път, когато бях спал така, мъртъв за света, нехаещ за това колко е часът. Докато се надигах на лакът, бях изпълнен със странно усещане. Сякаш пропадах сред хилядите си неизживени дни, докато наблюдавах Грейс. Тя смотолехи нещо, докато се разбуждаше. Когато извърна лице към мен, забелязах върху него червена следа, преди да прокара ръка под носа си.

— Гадост — промърмори Грейс, докато отваряше очи, за да погледне китката си.

— Искаш ли кърпичка? — попитах.

— Аз ще си взема — изпъшка тя.

— Всичко е наред. Аз вече съм станал.

— Не, не си.

— Съм. Виждаш ли, аз вече съм се повдигнал на лакът. Това ме прави хиляда пъти по-станал от теб.

Обикновено в този момент бих се привел, за да я целуна, да я погъделичкам нежно, да прокарам ръка по бедрото ѝ или да положа длан върху корема ѝ, но днес тя изглеждаше толкова болезнено крехка, че се опасявах да не я счупя.

Грейс ме стрелна с поглед, който показва, че е забелязала липсата на обичайните ми утринни нежности, и отбеляза:

— Мога просто да си избърша носа в тениската ти.

— Разбрано, няма да се мотая повече — казах и се измъкнах от леглото, за да взема кърпичка. Когато се върнах, косата ѝ беше разчорлена и падаше над лицето, скривайки изражението ѝ. Подадох ѝ

пакетчето с кърпички. Без да каже нищо, тя избърса ръката си и бързо смачка кърпичката, но недостатъчно, за да не забележа кръвта по нея.

Усетих как се напругам.

— Мисля, че трябва да те заведа на лекар.

— Лекарите са безполезни — заяви Грейс, докато попиваше носа си с нова кърпичка, но там вече нямаше нищо.

— Така или иначе, искам да отидем. — Имах нужда от нещо, което да успокои натежалото в гърдите ми безпокойство.

— Мразя лекарите!

— Знам — казах. Това беше истина. Грейс се бе отдавала на прочувствени монолози по темата и преди. Лично аз смятах, че това е свързано по-скоро с нейната ненавист към излишното губене на време, отколкото със страх или презрение към хората в бели престилки. Мислех, че не мрази лекарите, а чакалните. — Ще отидем в здравния център. Там са бързи.

Грейс се нацупи, но после сви примирено рамене.

— Хубаво.

— Благодаря ти — въздъхнах облекчено, а тя се отпусна обратно върху възглавницата.

Затвори очи.

— Не мисля, че ще ми открият нещо.

Помислих си, че най-вероятно е права, но какво друго можех да сторя?

ГРЕЙС

Част от мен наистина искаше да отида на лекар, в случай че можеха да ми помогнат. Една друга, далеч по-голяма част обаче се страхуваше от това, че няма да могат.

Посещението в здравния център допълни сюрреалистичното усещане от този ден. Никога не бях ходила там, но Сам явно познаваше мястото. Стените бяха издържани в неприятен нюанс на морскозеленото, а на стената в стаята за прегледи бяха изобразени четири косатки, които лудуваха сред зеленикавите вълни. Докато сестрата и докторът ме разпитваха, Сам непрекъснато пъхаше и вадеше ръце от джобовете си. Когато го стрелнах с поглед, прекрати изнервеното си занимание за няколко минути, след което започна да пука кокалчетата на пръстите си.

Главата ми беше замаяна, което и споделих с доктора, а носът ми услужливо демонстрира кървящите си навици за пред сестрата. Описах им болката в стомаха си и накарах и двамата да ме изгледат неразбиращо, когато ги помолих да подушат кожата ми (въпреки това докторът го направи).

Деветдесет и пет минути, след като бях влязла в кабинета, си тръгнах оттам с рецепта за лекарство против сезонни алергии, препоръка да ям богати на желязо храни и да си взема капки за нос с физиологичен разтвор, а в добавка бях изтърпяла стоически лекция за вредата от недоспиването при тийнейджърите. Освен това Сам обедня с шейсет долара.

— Сега по-добре ли се чувстваш? — попитах, докато ми отваряше вратата на фолксвагена. Беше като настръхнала черна птичка в това пролетно време. Небосводът беше покрит с тежки сиви облаци и бе невъзможно човек да определи дали това е началото на деня или краят му.

— Да — отвърна той. Продължаваше да бъде ужасно некадърен лъжец.

— Чудесно — заявих. Аз пък си оставах все така ненадмината в тази дейност.

А нещото вътре в мускулите ми стенеше, извиваше се и ми причиняваше болка.

Сам ме заведе да пием кафе, но аз дори не докоснах моето. Докато седяхме в „При Кени“, телефонът му иззвъня и той го обърна към мен, за да видя номера, изписан на дисплея. Беше Рейчъл.

Подаде ми телефона, за да вдигна. Прегърнал ме беше през шията по начин, който беше много неудобен, но пък ужасно приятен, затова не помръднах. Облегнах буза на ръката му и отворих капачето на телефона.

— Ало?

— Грейс! О, всемогъщи Боже! Напълно ли си откачила?

Стомахът ми се сви.

— Явно си говорила с нашите.

— Те се обадиха у нас. Най-вероятно са звънели и на Кралицата на тундрата. Искаха да знаят дали не си при мен, защото *очевидно не си прекарала последната нощ в леглото си*, днес не си вдигаш

телефона и бяха започнали леко да се безпокоят, а Рейчъл също започва да се притеснява в каква точно каша си се забъркала.

Притиснах длан към челото си и облегнах лакът на масата. Сам учтиво се правеше, че не слуша разговора, макар гласът на Рейчъл да се чуваше повече от ясно.

— Съжалявам, Рейчъл. Какво им каза?

— Знаеш, че не съм добра лъжкиня, Грейс! Не можех да им кажа, че си у нас.

— Знам.

— Затова им казах, че си при Изабел.

Примигнах.

— Така ли им каза?

— А какво друго се очакваше да направя? Да им кажа, че си при Момчето, за да дойдат с вили и факли и да ви убият и двамата?

Гласът ми прозвуча малко по-заядливо, отколкото възнамерявах:

— Е, рано или късно ще научат истината.

— Какво имаш предвид с това? Грейс Бризбейн, нали не искаш да ми кажеш, че нямаш намерение да се прибираш у вас? Кажи ми, че причината за всичко това е моментен пристъп на гняв, задето са те наказали. Кажи ми дори, че просто не можеш да живееш без неустоймото малко Момченце на Момчето. Само не ми казвай, че смяташ това да продължи завинаги!

Сам се намръщи при споменаването на неговото малко Момченце.

— Не знам — въздъгнах. — Не съм мислила в чак такава перспектива. Но не, наистина нямам намерение да се прибирам скоро. Мама услужливо сподели с мен, че връзката ми със Сам е просто мимолетно увлечение и трябва да науча разликата между любовта и похотта. Снощи пък татко ми заяви, че няма да видя повече Сам, докато не навърша осемнайсет.

Сам изглеждаше шокиран. Не бях споделила с него тези подробности.

— Еха! Невъзможността на родителите да ни разберат никога няма да спре да ме удивлява. Особено предвид факта, че Момчето е... ами Момчето очевидно е невероятно, така че какъв точно им е проблемът? Както и да е, какво да правя? Планираш ли да... ъъ... ами... Да де, според теб какво точно ще се случи?

— В един момент ще ми писне да нося двете си налични тениски отново и отново, така че ще трябва да се прибера и да се изправя срещу тях. Но дотогава... Предполагам, че просто няма да говоря с тях. — Чувствах се странно, че казвам нещо подобно. Да, бях им бясна заради нещата, които ми казаха. Но дори аз бях наясно, че тези неща сами по себе си не бяха достатъчно основание да избягам от дома си. Те по-скоро бяха само върхът на айсберга, а аз всъщност не бях избягала, а по-скоро бях направила емоционалната дистанцираност между родителите ми и мен официална. Реално днес щях да прекарам заедно с тях точно толкова време, колкото бяхме прекарвали и през по-голямата част от тийнейджърските ми години.

— Еха — повтори Рейчъл. Знаех, че е наистина смаяна, щом това беше всичко, което имаше да каже.

— Просто приключих — заявих и за моя изненада гласът ми потрепери съвсем мъничко. Надявах се Сам да не го е доловил. Постарах се тонът ми да бъде твърд и непоколебим, когато продължих. — Приключих с преструвките, че сме едно щастливо семейство. Крайно време е да се погрижа за себе си.

Всичко внезапно ми се стори безкрайно нереално: този миг, докато седях в сумрачното малко сепаре в „При Кени“, държачът за салфетки, в който се виждаше отражението на приведения към мен Сам, чувството, че съм остров, който отплува все по-далеч и по-далеч от брега. Знаех, че тази сцена ще се запечата в мозъка ми: слабата светлина, нащърбените ръбове на чиниите, все още пълната чаша с кафе пред мен, бледите цветове върху раираната тениска на Сам.

— Еха — каза Рейчъл за трети път. Последва дълга пауза, преди да продължи. — Грейс, ако наистина мислиш сериозно всичко това... внимавай, става ли? Искам да кажа... не наранявай Момчето. Цялата история ми се струва като една от онези войни, в края на които остават много трупове, а селищата из околността са опустошени и разграбени.

— Повярвай ми, Момчето е единственото нещо във всичко това, което съм решила да опазя.

Рейчъл въздъхна дълбоко:

— Хубаво. Знай, че ще направя всичко, което поискаш. Най-вероятно ще трябва да се свържеш и с онази — с — модерните — обувки, за да знае и тя какво се случва.

— Благодаря ти — казах, а Сам облегна глава на рамото ми, сякаш внезапно се бе почувствал толкова изтощен, колкото бях и аз. — Ще се видим утре.

Рейчъл се съгласи, че ще се видим, и затвори. Плъзнах телефона в един от джобовете на панталоните, които беше обул Сам, преди да опра глава в неговата. Затворих очи и за миг просто вдишах аромата на косата му и си представих, че вече сме се върнали в къщата на Бек. Просто исках да се сгуша в него и да спя, без да ми се налага да се притеснявам за сблъсъка с родителите ми, за Коул или за миризмата на бадеми и вълк, която отново бе започнала да разцъфва над кожата ми.

— Събуди се — прошепна ми Сам.

— Не спя — отвърнах.

Той извърна очи към мен, а после към чашата ми с кафе.

— Не си изпила нищо от твоята течна енергия, Грейс. — Не изчака отговора ми, просто измъкна няколко банкноти от портфейла си и ги затисна със собствената си празна чаша. Изглеждаше уморен и остарял, с тъмни кръгове под очите, и аз внезапно бях обзета от чувство за вина. Наистина правех живота му по-труден.

Чувствах кожата си изтръпнала и обтегната. В устата ми отново се бе появил металически вкус.

— Нека си вървим у дома — казах.

Сам не ме попита кой дом имах предвид. Тази дума в момента означаваше само едно място.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

САМ

Трябваше да се досетя, че рано или късно ще се стигне дотук. Всъщност може би наистина се бях досетил по някакъв начин, защото не бях изненадан, когато видях синия джип на алеята пред къщата на Бек. Едно от онези чудовища на четири колела с размерите на малък универсален магазин. На табелката с регистрационния номер пишеше КЪЛПЕПЪР, а самият Том Кълпепър стоеше пред колата. Той ръкомахаше диво към Коул, който от своя страна изглеждаше безкрайно незаинтересуван от разговора.

Не таях лоши чувства към Том Кълпепър, като изключим онези, свързани с организираната от него хайка за вълци и факта, че ме беше прострелял във врата. Така че стомахът ми се стегна, когато го видях да стои на алеята.

— Това Том Кълпепър ли е? — попита Грейс. По гласа ѝ личеше, че се радва да го види точно толкова, колкото и аз. С други думи, никак. — Мислиш ли, че е тук заради Изабел?

Докато паркирах на улицата, бях обзет от особено лошо предчувствие.

— Не — казах. — Не мисля, че е тук за това.

коул

Том Кълпепър беше задник.

Предвид факта, че самият аз бях такъв, ми бе позволено да мисля подобни неща за другите. Опитваше се да изтръгне от мен информация за това къде е Бек вече от около пет минути, когато сивият фолксваген спря край бордюра. Изражението на седящия зад волана Сам показваше ясно, че двамата с този тип са си имали спречквания.

Том Кълпепър спря да бръщолеви, когато Сам прекоси ливадата. Не хвърляше никаква сянка в мрачния следобед.

— Какво мога да направя за вас? — попита Сам.

Кълпепър мушна палци в джобовете на панталоните си с цвят
каки и стрелна с очи Сам. Изражението му внезапно стана приветливо.

— Ти си хлапето на Джофри Бек, нали така? Осиновеното.

Сам се усмихна сухо:

— Да, аз съм.

— Знаеш ли дали е някъде наоколо?

— Опасявам се, че не е — отвърна Сам. Грейс се приближи до нас и застана между мен и него. Беше се намръщила, сякаш чуваше музика, недоловима за никого друго, и мелодията не ѝ харесва. Милата усмивка на Кълпепър се разшири, когато я видя. Сам добави:
— Ще му кажа, че сте идвали.

— Значи няма да се прибира днес? — попита Кълпепър.

— Не, господине — каза Сам, успявайки да прозвучи едновременно учтиво и арогантно. Може би ефектът се бе получил случайно.

— Това е много жалко. Защото имам нещо, което наистина исках да му дам лично. От друга страна, сигурно няма да е проблем ти да му го предадеш. — Той посочи с брадичка към багажника на джипа.

Лицето на Сам бе посивяло като небето над нас, когато двамата с него последвахме Кълпепър. Грейс провлече крака след нас.

Този миг. Има мигове, които те променят завинаги, и този беше един от моите.

— Смяташ ли, че това изглежда като нещо, което би заинтересувало господин Бек? — попита Кълпепър, докато отваряше багажника.

Вътре, сред найлоновите торби с покупки и туба за гориво, имаше мъртъв вълк. Лежеше на една страна, а тялото му бе изкривено и неестествена поза, за да се побере в багажника. Козината на врата и корема му беше окървавена. Челюстите му бяха леко разтворени и езикът му бе провиснал между зъбите.

Виктор.

Сам леко притисна юмрук към устните си, после отпусна ръка. Аз се вирах в бледосивия вълк с тъмни петна по муцуната, а безжизнените кафяви очи на Виктор гледаха към тапицерията на багажника.

Кръстосах ръце пред гърдите си и ги свих в юмруци, за да не треперят. Сърцето ми блъскаше в гърдите полудяло, отчаяно. Исках да

се извърна, но не можех.

— Какво е това? — попита Сам хладно.

Кълпепър хвана вълка за един от задните крака и с едно-единствено движение го хвърли на земята. Тялото издаде кошмарен мек звук, когато падна върху асфалта на алеята. Грейс изпищя, а гласът ѝ бе изпълнен с ужас, какъвто беше започнал да се надига и в мен.

Трябваше да се извърна. Чувствах вътрешностите си, сякаш са били навити като пружина и в момента започваха да се развиват.

— Предай на баща си следното — изръмжа Кълпепър. — Кажу ми да спре да храни тези изчадия. Ако видя още един в моя имот, ще го застрелям. Ще застрелям всеки вълк, който попадне в полезрението ми. Това е Мърси Фолс, не „Нешънъл Джиографик“. Той погледна към Грейс, която също като мен явно едва сдържаше гаденето си, и добави. — Колкото до теб, все си мислех, че ще се движиш в по-добра компания, предвид това кой е баща ти.

— По-добра от дъщеря ви? — събра тя сили да изстреля в отговор.

Кълпепър я дари с надменна усмивка.

Сам се бе умълчал, но гласът на Грейс явно го изтръгна от унеса:

— Господин Кълпепър, сигурен съм, че знаете каква е професията на осиновителя ми.

— Знам прекрасно. Това е едно от малкото общи неща между нас.

Гласът на Сам бе напълно лишен от емоция:

— Доста съм убеден, че има определени закони, свързани с изхвърлянето на мъртво животно в частен имот. Извън ловния сезон за почти всички животински видове и със сигурност за вълците. Предполагам, че ако някой е наясно с тези закони, това би бил именно той.

Том тръсна глава и се насочи към шофьорското място.

— Така е. Пожелай му успех. Нужно е да прекарваш повече време от половин година в Мърси Фолс, за да накараш някой съдия да застане на твоя страна.

Изпитвах неистово желание да го ударя. Исках да избия мазната усмивка от устните му.

Не мислех, че ще мога да се удържа.

Усетих докосване и сведох очи, за да видя пръстите на Грейс, които се бяха сключили около китката на свитата ми в юмрук ръка. Тя ме погледна, хапейки устните си. В очите и позата и видях същото желание да спуга нещастника от бой и именно това ме спря.

— Най-добре разкарайте това нещо от пътя ми, ако не искате да го прегазя на излизане — извика Кълпепър, след което затръшва вратата, а ние тримата се втурнахме да издърпаме тялото на Виктор от алеята, преди огромният джип да е дал на заден.

Беше минала цяла вечност от времето, когато се бях чувствал толкова млад, толкова беззащитен пред някой проклет възрастен.

Когато синият джип се изгуби от поглед, Грейс се обади:

— Тръгна си. Копелето.

Приклезнах край вълка и повдигнах муцуната му. Очите на Виктор ме гледаха празни и безжизнени, безвъзвратно изгубени от другата страна на смъртта.

Тогава казах това, което трябваше да кажа много, много отдавна:

— Съжалявам, Виктор. Толкова съжалявам.

Казах го на последния човек, чийто живот щях да разруша някога.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

САМ

Тази година вече бях изкопал прекалено много гробове.

Двамата с Коул взехме лопатата от гаража и се редувахме да копаем в твърдата, полузамръзнала почва. Не знаех какво да му кажа. Устата ми бе претъпкана с думите, които трябваше да кажа на Том Кълпепър, и когато се опитах да открия някоя за Коул, установих, че не ми е останала такава.

Исках Грейс да изчака вътре, но тя настоя да дойде с нас. Гледаше ни измежду дърветата, обгърнала ръце около тялото си, със зачервени очи.

Бях избрал това място, кално и без много растителност, защото бе много красиво през лятото. Когато валеше, от листата се вдигаше пара и те изглеждаха ярки и бели, танцуващи с вятъра. За първи път го виждах с човешки очи по това време на годината и установих, че то е не по-малко красиво и сега. Докато копаехме, вечерта се спускаше, а процеждащите се през клоните лъчи на залязващото слънце рисуваха плетеници от светлина сред синкавите сенки. Всичко бе обагрено в жълто и индиговосиньо, картина на импресионист за трима тийнейджъри на погребение.

Коул се бе променил отново след последния път, когато го бях видял. Докато му подавах лопатата, разменихме погледи. И за първи път, откакто се бяхме срещнали, очите му не бяха празни. Видях в тях болка и вина... и Коул. Най-сетне видях Коул.

Тялото на Виктор лежеше на няколко фута от нас, завито с чаршаф. Докато копаехме, в главата ми започна да се оформя текстът на песен за него.

*Вдигна платна към остров неизвестен,
така и не откри отново пътя към дома.
Сега бродиш под вълните морски,
обгърнат от студена самота...*

Грейс ме погледна, все едно знаеше какво точно правя. Тези стихове можеха да бъдат и за нея, така че ги изтласках от мислите си. Копаех, а после чаках да дойде моят ред да копая. Мислех единствено за това, докато слънцето потъваше отвъд хоризонта.

Когато гробът вече бе достатъчно дълбок, и двамата се поколебахме. Оттук можех да видя корема на Виктор под чаршафа и дупката от изстрела, който го беше убил. Беше срещнал края си като животно.

Тялото, което Кълпепър измъкна от багажника си, лесно би могло да бъде това на Бек или на Пол. До миналата година можеше да бъде и моето. Всъщност той почти беше успял да ме убие.

ГРЕЙС

Коул не можеше да го направи.

Когато гробът най-сетне бе изкопан и той застана до Сам, загледан към тялото в краката си, видях, че не може да го направи. Разпознах маската на самоконтрол, под която всеки дъх караше тялото му да потреперва.

Изпитвала бях същото чувство.

— Коул — казах и двамата със Сам се извърнаха към мен. Наложих им се да погледнат надолу, защото бях прекалено уморена, за да стоя изправена. От мястото ми сред студените сухи листа посочих към тялото на Виктор. — Защо не кажете няколко думи? Имам предвид за Виктор.

Сам примигна изненадано към мен. Помислих си, че може би е забравил как веднъж вече ми се бе наложило да се сбогувам с него. Знаех какво е усещането.

Коул не гледаше към никого от нас. Притисна юмрук към челото си и преглътна.

— Аз не мога да, ами... — Той млъкна, защото гласът му трепереше. Видях как гърлото му помръдна, когато преглътна отново.

Правехме всичко по-трудно за него. Карахме го да се бори едновременно с мъката си и със сълзите.

Сам бързо разбра какво става.

— Можем да се махнем, ако искаш да останеш насаме с него.

— Моля ви, недейте — прошепна Коул.

Неговото лице все още беше сухо, но една ледена сълза се спусна по моята гореща буза и се плъзна под брадичката ми.

Сам изчака още известно време Коул да заговори и когато той не го направи, произнесе с нисък и тържествен глас:

— Смъртта идва сред нас с обувки, в които няма нозе, с костюм, в който няма човек. Тя идва и почуква с пръстен, на който няма камък и в който няма пръст. Идва и изкрещява без уста, без език, без гърло. Въпреки това ние чуваме стъпките ѝ, чуваме как шумолят дрехите ѝ.

Пристъпи към Коул и след това внимателно положи ръка на рамото му.

— Това не е Виктор. Това е просто дреха, която Виктор е носил за малко. Но вече никога няма да я облече.

Двамата сведоха очи към тялото на вълка, което изглеждаше дребно и сковано, безпомощно и победено в смъртта си.

Коул се стовари на колене край него.

коул

Трябваше да го погледна в очите.

Отметнах чаршафа, за да няма нищо между мен и кафявите очи на Виктор, празни и далечни, призраци на истински очи.

Студът ме накара да затрепера, нежна заплаха за това, което ми предстоеше, но аз изтласках тези мисли от главата си. Погледнах го в очите и се опитах да си представя, че не са в тялото на вълк.

Спомних си деня, когато попитах Виктор дали би искал двамата да основем група. Бяхме в неговата стая, една трета, от която бе заета от легло, а другите две трети — от комплект барабани. Той седеше зад тях и изпълняваше соло. Ехото беше толкова гръмко в тази малка стая, че човек би си помислил, че тук има поне трима барабанисти. Поставените в рамки плакати по стените подскачаха, а часовникът му неумолимо се бе насочил към ръба на нощното шкафче. Очите на Виктор блестяха маниакално и той ми се озъбваше лудо всеки път, щом настъпеше педала на басовия барабан.

Едва успях да чуя Анджи, която изкрещя от съседната стая:

— Вик, ушите ми вече започват да кървят! Коул, затвори тази тъпа врата!

Затворих вратата.

— Това звучи яко — казах на Виктор.

Той подхвърли към мен едната си палка. Тя профуча край главата ми и трябваше да се наведе встрани, за да я хвана. Блъснах здраво по единия чинел.

— Виктор! — изрева Анджи.

— Тези ръце са обладани от магия — провикна се той.

— Някой ден хората ще плащат за привилегията да го слушат — изкрещях на свой ред.

Виктор ми се ухили и изсвири бърза мелодия само с една палка и басовия барабан.

Аз блъснах отново по чинелите, за да вбеся окончателно Анджи, след което се обърнах към Виктор.

— К'во става? — попита той, след което удари отново по барабаните, а после и по палката, която държах в ръката си.

— Е, готов ли си да го направим?

Виктор задържа палката си във въздуха. Погледна ме напрегнато.

— Да направим какво?

— НАРКОТИКА — отвърнах аз.

Сега, обгърнат от ледения вятър и огряван от залязващото слънце, се протегнах и докоснах козината върху рамото на Виктор. Гласът ми беше дрезгав и трепереше, когато заговорих:

— Дойдох тук, за да избягам. Дойдох тук, за да забравя всичко. Мислех си... Мислех си, че нямам какво да губя.

Вълкът лежеше пред мен, малък и сив в угасващата светлина. Мъртъв. Не трябваше да отклонявам поглед от очите му. Не исках да забравя дори за миг, че това не е вълк. Това беше Виктор.

— И това наистина проработи. — Тръснах глава. — Знаеш, нали? Всичко изчезва, когато си вълк. Точно както исках. Това е толкова, толкова прекрасно. Абсолютното нищо. Когато съм вълк, няма да си спомням това. Ще бъде все едно никога не се е случвало. Няма да ме интересува дали си мъртъв, защото дори няма да помня кой си бил.

С периферното си зрение видях как Сам извърна лице. Разбрах, че в момента не иска да гледа нито към мен, нито към Грейс.

Затворих очи.

— Всичката... тази... болка. Тази... — гласът ми отново ме предаваше и трепереше опасно много. Аз обаче нямах намерение да спирам. Отворих очи. — Вина. Заради това, което ти причиних. Заради това, което винаги съм ти причинявал. То трябва... трябва да си отиде.

— Млъкнах и разтърках лицето си с длан. Гласът ми вече едва се чуваше. — Но аз винаги правя така, нали, Вик? Прецаквам нещата и след това се изпарявам?

Протегнах се и докоснах една от предните лапи на вълка. Козината бе остра и студена под пръстите ми.

— Ех, Вик — казах, а гласът ми заседна в гърлото. — Ти беше толкова добър. *Тези ръце са обладани от магия.*

Той никога повече нямаше да има ръце.

Не произнесох последните си думи на глас. *Никога повече, Виктор. Приключих с бягството. Съжалявам, че това бе цената на моето прозрение.*

С крайчеца на окото си забелязах движение в мрака.

Вълци.

Като човек никога не бях виждал толкова много, но сега мракът сред дърветата гъмжеше от тях. Колко ли бяха? Десет? Дузина? Бяха достатъчно далеч, за да повярвам, че си въобразявам, но очите на Грейс също бяха насочени към тях.

— Сам — прошепна тя. — Бек.

— Знам — каза той.

Всички бяхме замръзнали и чакахме, за да видим колко дълго ще останат вълците и дали ще се приближат. Коленичил до тялото на Виктор, аз знаех, че проблясващите очи значат нещо различно за всеки от нас. Миналото на Сам. Моето настояще. Бъдещето на Грейс.

— Дали са дошли за Виктор? — попита Сам тихо.

Никой не му отговори.

Осъзнах с кристална яснота, че аз бях единственият тук, който скърбеше за Виктор, знаейки кой наистина бе той.

Вълците останаха по местата си, призраци в настъпващата нощ. Най-накрая Сам се обърна към мен и попита:

— Гогов ли си?

Не мислех, че това е нещо, за което човек би могъл да бъде готов, но покрих лицето на Виктор с чаршафа. Дватама със Сам го повдигнахме — беше невероятно лек — и нежно го положихме в гроба, докато Грейс и глутницата ни наблюдаваха.

Над гората се бе спуснала пълна тишина.

После Грейс най-сетне се изправи, олюля се и притисна ръка към стомаха си.

Сам трепна, когато един от вълците започна да вие. Тиха, тъжна мелодия, напомняща повече за човешки глас, отколкото мислех, че е възможно.

Един по един и останалите се включиха в песента, която стигна до всяка хралупа и всяко дърво на потъващата в мрака гора. И събуди някакъв вълчи спомен, погребан дълбоко в съзнанието ми. Спомен за това как надигам глава към небето и призовавам пролетта.

Вълчата песен успя да отклони за миг мислите ми от факта, че студеното тяло на Виктор лежи в гроба си, и осъзнах, че бузите ми са мокри. Сведох глава и скрих лице в шепи.

Когато отново вдигнах очи, видях, че Сам е изминал няколкото крачки до олюляващата се Грейс и я беше прегърнал.

Държеше я здраво в опит да отрече неумолимия факт, че идва момент, в който всички ние трябва да се примирим с неизбежната загуба.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

САМ

Когато се върнахме в къщата, ми бе трудно да определя кой изглеждаше по-зле — смазаният от мъка Коул или Грейс, чиито очи изглеждаха огромни върху ужасно бледото ѝ лице. Беше болезнено да гледам и двамата.

Коул се отпусна на един от столовете край масата за хранене. Отведох Грейс до канапето и седнах до нея. Исках да пусна радиото, да поговоря с нея, да направя каквото и да е, но се чувствах напълно изчерпан. И така, седяхме в мълчание, изгубени сред собствените си мисли.

Около час по-късно чухме как задната врата се отваря и всички подскочихме стреснато, само за да се отпуснем миг по-късно, когато видяхме Изабел, облечена с бяло палтенце с кожена яка и обичайните си обувки. Очите ѝ се преместиха от Коул, който седеше на масата, положил глава върху кръстосаните си ръце, към мен и най-накрая към Грейс, положила глава върху гърдите ми.

— Баща ти беше тук — казах. Това със сигурност беше най-тъпата реплика на света, но не ми хрумна нищо по-добро.

— Знам. Видях. След това вече беше твърде късно. Не знаех, че ще донесе вълка тук. Трябваше да го чуеш как злорадстваше, когато се прибра вкъщи. Наложих ми се да изчакам края на вечерята, преди да мога да се измъкна. Казах му, че отивам в библиотеката, защото ако има нещо, което този човек със сигурност не знае, това е работното време на библиотеката. — Тя млъкна за момент и завъртя глава към Коул, който продължаваше да стои неподвижен, след което отново насочи вниманието си към мен. Кой беше той? Имам предвид вълка.

Погледнах към масата за хранене. Знаех, че ще ни чуе.

— Беше Виктор. Приятел на Коул.

Тя отново погледна към Коул:

— Нямах представа, че изобщо има приятели. — Явно осъзна колко отворително прозвуча репликата ѝ, защото бързо добави. —

Имам предвид тук.

— Имаше — натъртих.

Изабел се поколеба за известно време, местейки погледа си от Коул към мен. Най-накрая каза:

— Дойдох, за да разбера какъв е планът.

— Планът? — попитах.

Изабел отмести очи от Коул, задържа ги върху Грейс малко по-дълго и после ме посочи с пръст:

— Може ли да поговорим насаме? В кухнята?

Грейс бавно повдигна глава и се намръщи, но въпреки това се отмести, за да мога да последвам Изабел в кухнята.

Едва бях успял да прекрача прага, когато Изабел кръстоса ръце пред гърдите си и произнесе язвително:

— Казах ти, че край нашата къща се навъртат вълци и че баща ми изобщо не си пада по тях. Защо не направи нищо?

Повдигнах вежди, когато чух обвинението:

— Какво искаш да кажеш? Че от мен се е очаквало да предотвратя това, което баща ти направи днес?

— Сега ти командваш. Това са твоите вълци. Не можеш просто да си седиш тук.

— Изобщо не предполагах, че баща ти наистина ще излезе и ще...

Изабел ме прекъсна:

— Всички знаят, че татко би стрелял по всичко, което няма възможност да отвърне на огъня. Очаквах, че ще направиш нещо!

— Нямам представа какво мога да сторя, за да не влизат вълците в имота ви. Те ходят край езерото, защото това е добро място за лов. Наистина не вярвах, че баща ти най-безочливо ще пренебрегне законите за лова и употребата на огнестрелно оръжие просто за да докаже, че заплахите му не са били напразни.

Смехът на Изабел прозвуча като лай, кратък и безрадостен.

— От всички хора точно ти би трябвало да знаеш най-добре на какво е способен баща ми, за бога. Междувременно докога смяташ да се преструваш, че на Грейс й няма нищо?

Примигнах.

— Не ме гледай с този телешки поглед. Просто си седиш до нея, а тя изглежда като онкоболен или нещо от сорта. Искам да кажа, че

видът ѝ е наистина ужасен. Освен това смърди точно като умрелия вълк, който намерихме. Кажи ми какво става?

Потреперих.

— Нямам представа, Изабел. — Установих колко уморено прозвуча гласът ми. — Днес ходихме в клиниката. Не откриха нищо.

— Ами в такъв случай я заведи в болница!

— Какво мислиш, че ще направят в болницата? Може би, само може би ще ѝ направят кръвна картина. Какво мислиш, че ще открият? Предполагам, че думата „върколак“ няма да се появи в резултатите, а доколкото ми е известно, не съществува диагноза, свързана със симптома „смърди като вълк“. — Нямах намерение да прозвуча толкова гневно. Всъщност не бях ядосан на Изабел... бях ядосан на себе си.

— В такъв случай ще направиш... какво? Просто ще чакаш нещо лошо да се случи?

— А какво мога да направя? Да я заведа в болницата и да накарам лекарите да се справят с проблем, който още не се е проявил? Който не е описан дори в медицинската енциклопедия на издателство „Мерк“? Нима смяташ, че не мисля за това по цял ден? Нима смяташ, че това да не знам какво става с нея, не ме съсипва? Не можем да сме сигурни в нищо. Досега не е имало подобен... прецедент. Не е имало никой като Грейс. Мога само да гадая какво става, Изабел!

Тя ме гледаше. Забелязах, че очите ѝ, оградени с тежък черен грим, бяха леко зачервени.

— Мисли. Действай, вместо да противодействаш. Трябва да търсиш какво е убило онзи вълк, вместо да зяпаш тъжно Грейс. Освен това къде ти е бил умът да ѝ позволиш да остане тук? Родителите ѝ са записали съобщение на гласовата поща, което може да опече бекон. Какво ще се случи, когато открият къде живееш и се появят на прага ти точно докато Коул се трансформира? Това би осигурило направо чудесно начало за разговора ти с тях. „Здравейте, семейство Бризбейн, тук сме подслонили върколаци“. А като стана дума за Коул — имаш ли представа кой е той всъщност?

Извърнах лице от нея и преплетох пръсти зад тила си.

— Бога ми, Изабел. Какво искаш от мен? Какво искаш?

— Искам да пораснеш — отсече тя. — Да не би да смяташ, че можеш да работиш вечно в книжарничката и да живееш в илюзорния

си свят с Грейс? Бек го няма. Сега ти си Бек. Започни да се държиш като възрастен или ще изгубиш всичко. Мислиш ли, че баща ми ще се ограничи само с един вълк? Какво ще стане, когато разни хора дойдат да търсят Коул? Когато това, което се е случило с онзи вълк, се случи и с Грейс? Сериозно ли си бил в звукозаписно студио вчера? Направо не е истина.

Отново се обърнах към нея. Кръстосаните ѝ ръце бяха свити в юмруци, брадичката ѝ беше напрегната. Исках да я попитам дали ми причинява това, защото Джак бе умрял и тя не можеше да понесе мисълта, че това може да се случи и с някой друг. Или защото аз бях оцелял, а той не. Или пък защото сега тя беше част от нас, безвъзвратно свързана с мен, Грейс, Коул и останалите? В крайна сметка обаче нямаше значение защо е тук или защо ми каза всички тези неща. Защото знаех, че е права.

коул

Вдигнах очи, когато чух шумния разговор в кухнята. Двамата с Грейс се спогледахме. Тя стана от мястото си и дойде да седне при мен на масата. Носеше чаша с вода и няколко хапчета в шепата си. Изгълта ги, после остави чашата. Цялата процедура очевидно ѝ костваше доста усилия, но аз не казах нищо, защото и тя не го направи. Имаше тъмни сенки под очите си, а страните ѝ бяха поруменели от високата температура. Изглеждаше напълно изтощена.

В съседната стая Сам и Изабел повишиха гласове още повече. Чувствах напрежението във въздуха, което обтягаше невидимите връзки между всички нас.

— Не мога да повярвам, че това се случва — казах.

— Коул? Знаеш ли какво ще стане, когато хората открият, че си тук? Ако нямаш нищо против да ти задавам подобен въпрос, разбира се. — Начинът, по който го зададе, беше напълно пряк и простичък. В гласа ѝ нямаше дори следа от осъдителност заради известното ми лице, което подлагаше всички ни на риск.

Поклатих глава.

— Не знам. На семейството ми не му пука. Те се отказаха от мен преди много време. Но виж, медиите са друга работа. — Помислих си за онези момичета, които ме бяха снимали с телефоните си. — За

медиите това ще бъде сензация, а те обичат сензациите. Много очи ще се насочат към Мърси Фолс.

Грейс издиша треперливо и положи длан върху корема си много внимателно, сякаш се опасяваше, че кожата ѝ е прекалено крехка и може да я счупи. Толкова зле ли бе изглеждала и преди?

— Искаш ли да те открият? — попита.

Повдигнах вежда.

— Разбирам — каза замислено. — Може би Бек е смятал, че ще прекарваш по-голямата част от времето във вълчата си форма.

— Бек смяташе, че ще се самоубия — отвърнах. — Не мисля, че е разсъждавал по-сериозно над това, което ще се случи. Той просто се опитваше да ме спаси.

В съседната стая Сам каза нещо тихо и неразбираемо, на което Изабел отвърна:

— Знам, че двамата с Грейс си говорите за всичко останало, така че какъв е проблемът да поговорите и за това?

Точно тогава — начинът, по който произнесе тези думи, сякаш това бе болезнена тема за нея — осъзнах, че Изабел си пада по Сам. Мисълта за това ме изпълни с някакъв странен хлад.

Грейс просто ме погледна. Тя също трябваше да го е чула, но външно не реагира по никакъв начин.

После Изабел и Сам се върнаха в хола. Той изглеждаше гузен и засрамен, а тя — раздразнена. Сам се приближи до Грейс и плъзна ръка по шията ѝ. Беше простичък жест, който не издаваше чувство за собственост, а по-скоро връзка. Очите на Изабел проследиха движението му по същия начин, по който, предполагам, го бях направил самият аз.

Затворих очи и бързо ги отворих отново. В мрака зад клепачите си зърнах Виктор.

— Отивам да си легна — заявих.

Изабел и Сам отново се спогледаха напрегнато в безмълвно продължение на спора си. После тя тръсна глава и каза:

— Тръгвам си. Грейс? Рейчъл ми обясни, че за пред вашите си у нас. Казах им точно това, но знам, че не ми повярваха. Сериозно ли мислиш да спиш тук тази нощ?

Грейс само се протегна и хвана китката на Сам.

— Супер. Значи на мен се пада задачата да бъда гласът на здравия разум — изсумтя Изабел. — Каква ирония. Гласът на здравия разум, който никой не иска да чуе.

Тя се завъртя на пети и демонстративно напусна стаята. Изчаках няколко секунди, след което я последвах в нощния мрак. Настигнах я, докато отваряше вратата на белия си джип. Студът изгаряше гърлото ми при всяко вдишване.

— Какво? — изръмжа тя. — Просто ми кажи какво, Коул?

Предполагам, че все още ѝ бях малко сърдит за онова, което бях доловил в гласа ѝ, докато говореше със Сам.

— Защо му причиняваш това?

— На Сам? Защото е необходимо и той има нужда от това. Никой друг не му казва какво да прави. — Беше бясна и сега, след като я бях виждал да плаче в леглото си, можех лесно да забележа как същите чувства напират в нея, с тази разлика, че този път не им даваше воля.

— А кой казва на теб какво да правиш? — попитах.

Изабел ме стрелна с поглед.

— Повярвай ми, през цялото време се карам сама на себе си.

— Вярвам ти — заявих.

За секунда тя изглеждаше така, сякаш ще се разплаче отново, а после просто се настани на шофьорското място и затръшна вратата след себе си. Не погледна към мен, докато даваше на заден ход по алеята. Стоях там и я наблюдавах как си отива. Студът ме обгръщаше, но нямаше достатъчно сила, за да ме трансформира.

Всичко се разпадаше, нищо не беше наред, а невъзможността да се превърна във вълк трябваше да ми изглежда като края на света. Наместо това обаче за първи път няхах нищо против да си остана човек.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

САМ

Ето ни отново на онова място, където винаги си казваме сбогом.

Грейс лежеше в леглото ми по гръб със свити колене. Тениската ѝ се бе повдигнала малко и разкриваше няколко сантиметра от бледата кожа на корема ѝ. Русите ѝ коси бяха паднали на една страна върху възглавницата, сякаш летеше във въздуха или плуваше във вода. Стоях край ключа на лампата, загледан в нея и изпълнен с... копнеж.

— Не я гаси още — промълви тя с леко странен глас. — Просто ела и седни при мен за малко. Още не ми се спи.

Въпреки това загасих светлината — в обгърналия ни мрак Грейс изсумтя възмутено — а след това се наведох, за да включа коледните лампички, окачени под тавана. Те проблясваха и рисуваха странни форми от светлина и мрак, докоснали бавно въртящите се хартиени птички. Движещите се сенки по лицето на Грейс я караха да изглежда все едно стои край разпален огън. Възмутеното ѝ сумтене прерасна в удивено възклицание.

— Това е като... — започна тя, но не довърши.

Отидох на леглото и седнах с кръстосани крака до нея, вместо да лягам.

— Като какво? — попитах, докато прокарах пръстите си по корема ѝ.

Грейс измърка, притворила очи.

— Като какво? — попитах отново.

— Като да гледам звездите — каза тя. — Докато огромно ято птици прелита в небето над мен.

Въздъгнах.

— Сам, наистина искам да си купя червена кана за кафе, ако някъде продават такива.

— Ще намеря — обещах и отпуснах длан върху корема ѝ. Кожата ѝ бе ужасно гореща. Изабел ми беше казала да попитам Грейс как се

чувства. Да не чакам тя да ми каже, защото не би го направила, преди да е станало твърде късно. Защото не иска да ме нарани.

— Грейс... — започнах, отдръпвайки уплашено ръка.

Очите ѝ се отместиха от бавно въртящите се над нас птички към лицето ми. Тя хвана ръката ми. Нейните пръсти докосваха моята линия на живота, а моите — нейната.

— Какво? — Когато заговори, усетих в дъха ѝ миризма на метал и лекарства, на кръв и ацетаминофен.

Знаех, че трябва да я попитам какво се случва, но исках да прекараме още една спокойна минута. Още няколко секунди, преди да се изправим лице в лице с истината. Затова зададох въпроса, за който знаех, че няма правилен отговор. Въпрос, който се отнасяше за друга двойка, с различно бъдеще.

— Когато се оженим, може ли да отидем до океана? Никога не съм бил там.

— Когато се оженим — каза тя и в гласа ѝ не долових лъжа, а само нежност и безкрайна тъга, — можем да отидем до всички океани. За да се хвалим после, че сме обиколили света.

Легнах до нея. Ръцете ни все още бяха здраво стиснати върху корема ѝ. Рамо до рамо двамата наблюдавахме ятото от щастливи спомени, което летеше над нас, уловено в стаята ми. Когато хартиените криле закриваха коледните лампички, се чувствах така, все едно се движим. Все едно пътуваме в люлеещ се сред вълните огромен кораб, загледани в непознати съзвездия.

Време беше.

Затворих очи.

— Какво се случва с теб?

Грейс остана смълчана толкова дълго, че започнах да се питам дали наистина съм произнесъл въпроса си на глас. После каза тихо:

— Не искам да заспивам. Страхувам се да заспя.

Усетих как сърцето ми забавя ход, между отделните удари сякаш минаваха цели векове.

— Какво чувстваш?

— Боли ме дори да говоря — прошепна Грейс. — А стомахът ми... той наистина... — Тя положи дланта ми върху корема си и постави ръка върху моята. — Сам, страх ме е.

Трудно ми бе да открия гласа си след това признание. Неназована болка ме раздираше целия. Някак успях да промълвя:

— Това е нещо от вълците. Мислиш ли, че си се заразила някак от онзи мъртъв вълк?

— Мисля, че това е вълк. Мисля, че е вълкът, в който никога не се превърнах. Така го чувствам. Чувствам, че искам да се трансформирам, но това не се случва.

Бързо прехвърлих в ума си всичко, което знаех за вълците и нашата разрушителна болест, но не се сетях за подобен прецедент. Грейс бе единствена по рода си.

— Каж ми, все още ли го усещаш? — попита тя. — Вълкът вътре в теб? Или вече си е отишъл?

Въздъгнах и се завъртях леко, така че да опра чело в бузата ѝ. Разбира се, че все още си беше там. Разбира се, че беше.

— Грейс, ще те заведа в болницата. Ще ги накарам да открият какво става с теб. Не ме интересува какво ще трябва да им кажа, за да ги накарам да ми повярват.

— Не искам да умра в болница.

— Няма да умреш — казах и повдигнах глава, за да я погледна. — Има толкова много песни за теб, които още не съм написал.

Тя се усмихна накриво и ме бутна леко назад, след което положи глава върху гърдите ми и затвори очи.

Моите останаха отворени. Гледах нея и сенките на птичките върху лицето ѝ, изпълнен с копнеж. Копнеж за още щастливи спомени, които да окача над нас. Толкова много щастливи спомени с това момиче, че на тавана да не остане място, че цялата къща да се пръска по шевовете от хартиени птички.

Около час по-късно Грейс започна да повръща кръв.

Не можех да се обадя на 911 и едновременно с това да я държа, затова я оставих присвита надве наред коридора. Тънка следа от кръв по пода маркираше пътя ни от стаята до тук. Заставах край вратата и набрах номера, без да свалям очи от нея.

Коул — не си спомнях да съм го викал — се появи на стълбите и мълчаливо донесе кърпи.

— Сам — проплака Грейс с тъпичък, отчаян глас, — косата ми.

Кръвта по косата и беше най-малкият проблем. Най-големият обаче беше, че Грейс е изгубила контрол и е изпаднала в паника.

Докато Коул ѝ помагаше да притисне кърпа към носа и устата си, аз несръчно придържах косата и назад и я вързах на конска опашка. После, когато чухме сирените на линейката пред къщата, двамата и помогнахме да слезе на долния етаж, без да повърне отново. Птичките пърхаха с криле, сякаш искаха да дойдат с нас, но кончетата им бяха твърде къси.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ГРЕЙС

Имало едно време едно момиче на име Грейс Бризбейн. Тя трудно можела да мине за особено специална, като се изключи, че била добра с цифрите, лъжела виртуозно и била открила своя дом сред страниците на книгите. Обичала всички вълци, които бродели зад къщата ѝ, но един от тях обичала повече от всичко.

Този вълк отвърнал на любовта ѝ. Любовта му била толкова силна, че обикновените неща, свързани с нея, станали специални: начинът, по който почуквала с молива по зъбите си, фалшивите песнички, които си пеела в банята, това, че когато го целувала, знаела, че устните им си обещават вечност.

Тя имала един спомен, състоящ се от отделни накъсани сцени: как глутница вълци я влачи през снега, първата целувка с аромат на портокали, сбогуването зад едно разбито предно стъкло.

Живот, изтъкан от обещания за неща, които биха могли да се случат: купчина с документи за постъпване в колеж, тръпката от спането под висящи от тавана хартиени птички, бъдещето, което се криело в усмивката на Сам.

Това бе живот, който не исках да оставя зад себе си.

Това бе живот, който не исках да забравя.

Не бях приключила с него. Имаше още толкова много неща за казване.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА САМ

*Проблясващи светлини
и тайнствени врати —
животът се оттича от мен.
Аз се будя.
Но тя все още спи.
Интензивното отделение
е хотел за смъртници.*

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

КОУЛ

Не знам защо отидох със Сам в болницата. Знаех, че някой би могъл да ме разпознае... въпреки че шансът за това ми се струваше минимален с торбичките под очите и брадясалото ми лице. Също така знаех, че бих могъл да се трансформирам, ако тялото ми се поддадеше на капризите на студа. Когато Сам се опита да отключи колата си, за да последва линейката, той остана загледан в кръвта по ръката си за няколко безкрайни секунди и след това на два пъти не успя да улучи ключалката.

Бях останал на прага, готов да изчезна, ако мрачният утринен студ ме превърне във вълк, но когато видях ръката на Сам, пристъпих напред и взех ключа.

— Качвай се — наредих и посочих мястото до шофьорското.

Той се подчини.

И така, ето ме тук, наред болничната стая на едно момиче, което почти не познавах, с момче, което познавах съвсем малко по-добре, без да съм съвсем наясно защо изобщо ми пука. Стаята беше пълна с народ — двама лекари, някакъв тип, който май беше хирург, и цяла армия медицински сестри. Всичките си подхвърляха реплики на медицински жаргон, от който направо можеше да ти пламне главата, но схванах основното: никой от тези хора нямаше идея какво се случва, а тя умираше.

Не позволих на Сам да остане до нея, така че той бе седнал на един стол в ъгъла и облегнал лакти върху коленете си, разтъркваше лицето си с длан.

Аз също няхах идея какво да правя, така че просто стоях до него и се чудех дали, преди да бъда ухапан, бих могъл да усетя миризмата на всичката тази смърт, носеща се из интензивното отделение.

Някъде наблизко звънна телефон с доста скучна и делова мелодия и аз осъзнах, че звукът идва от джоба на Сам. Той бавно го извади и погледна дисплея.

— Изабел е — дрезгаво каза. — Не мога да говоря с нея.

Взех телефона от треперещите му ръце и вдигнах.

— Здравсти, Изабел.

— Коул? Ти ли си?

— Аха.

Тогава последваха най-искрените думи, които бях чувал да излизат от устата ѝ:

— О, не.

Не казах нищо, но шумът край мен сигурно бе дал достатъчно ясен отговор на незададения въпрос какво се случва.

— В болницата ли си?

— Аха.

— Какво казват?

— Същото, което каза и ти. Няма представа какво се случва.

Изабел изпсува тихичко.

— Колко е лошо положението, Коул? Можеш ли да ми кажеш?

— Сам е тук.

— Чудесно — изръмжа Изабел. — Просто чудесно.

Внезапно една от сестрите извика:

— Внимав...

Грейс се беше надигнала достатъчно, за да повърне кръв върху сестрата, която се бе обадила. Тя отстъпи крачка назад спокойно, видимо свикнала с тези неща, и друга сестра зае мястото ѝ, за да подаде кърпа на Грейс.

Тя се строполи обратно на леглото. Промърмори нещо, което сестрите не успяха да чуят.

— Какво каза, миличка?

— Сам — изскимтя тя, кошмарен звук, съчетал в едно вой на животно и човешка реч, който ми напомни противно много за писъка на кошутата. Сам скочи на крака точно когато мъж и жена влязоха в и без това пренаселената стая.

Видях как една от сестрите отвори уста, за да протестира срещу нахлуването на двойката, която се бе насочила към нас, но не успя да каже нищо, преди мъжът да произнесе през зъби:

— Ти, кучи сине!

След което заби юмрук в лицето на Сам.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

САМ

Усетих болката от удара на Луис Бризбейн едва след няколко секунди, сякаш тялото ми не можеше да повярва какво се бе случило току — що. Когато тя най-сетне се появи, ушите ми писнаха и се наложи да се облегна на стената, за да не се стоваря обратно в стола. В главата ми все още отекваше гласът на Грейс.

За част от секундата видях съвсем ясно лицето на майка й, напълно безизразно, сякаш обмисляше каква точно емоция да се появи върху него, преди баща й да замахне отново към мен.

— Ще те убия! — изкрещя той.

Наблюдавах как юмрукът му се приближава като на забавен каданс, а малката част от съзнанието ми, която не беше при Грейс в болничното й легло, не можеше да повярва, че Луис Бризбейн наистина ще ме удари отново. Дори не помръднах.

Преди ударът да ме достигне обаче, баща й се олюля, борейки се, за да запази равновесие, а зрението и слухът ми внезапно се проясниха, за да видя как Коул го влачи по-далеч от мен без почти никакво усилие, все едно беше чувал с картофи.

— По-полека, здравеняко — каза той и се обърна към сестрите. — Какво зяпате? Помогнете на човека, който току-що беше ударен.

Поклатих глава, когато една от сестрите ми предложи лед, но приех кърпа за сцепената си вежда. Чух как Коул обяснява на господин Брисбейн:

— Сега ще те пусна. Не ме карай да правя нещо, заради което и двамата те ни изхвърлят от болницата.

Стоях там, гледах как родителите на Грейс си проправят път към леглото и не знаех какво да правя. Всичко стабилно в живота ми се разпадаше и вече няха никаква представа къде точно е мястото ми в момента.

Видях, че Коул ме гледа, и този поглед ми напомни за кърпата в ръката ми, както и за струйката кръв, която усещах да се стича по

лицето ми. Вдигнах кърпата към главата си. При движението ми се зави свят и пред очите ми избухна водовъртеж от разноцветни петна.

Една от сестрите бе застанала до мен и ми каза:

— Съжалявам... въз... Сам? Но след като не си роднина на болната, не можеш да останеш тук. Те поискаха да си тръгнеш.

Гледах я и усещах как ме изпълва празнота. Не знаех какво да й кажа. *Моят живот умира в това легло. Моля ви, позволете ми да остана.*

Сестрата се намръщи.

— Наистина съжалявам. — Тя погледна към родителите на Грейс, а после отново към мен. — Добре постъпи, като я доведе тук.

Затворих очи. Все още виждах цветния водовъртеж. Бях наясно, че ако не седна скоро, тялото ми ще ме принуди да го направя.

— Може ли да й кажа, че си тръгвам?

— Не мисля, че това е добра идея — отбеляза една от сестрите, която мина бързо край нас, носейки нещо в ръце. — Нека да си мисли, че той е още тук. Може да се върне, ако тя... — сестрата се спря навреме, преди да довърши изречението, и вместо това добави. — Кажй му да не се отдалечава много.

За миг забравих как точно да дишам.

— Хайде — каза ми Коул. Погледна през рамо към господин Бризбейн, който ме гледаше как излизам от стаята с неразгадаемо изражение. Коул го посочи с пръст и каза: — Ти си кучият син. Той има много повече право да бъде тук, отколкото ти.

Любовта обаче не беше нещо, което да ми дава права в тази стая, така че ми се наложи да изоставя Грейс.

коул

Когато Изабел се появи в болницата, зората вече бе започнала да наднича през мръсните прозорци на кафенето.

Грейс умираше. Бях успял да измъкна това признание от сестрите, преди да изляза. Повръщаше прекалено много кръв и въпреки че й преливаха кръв и я тъпчеха с витамин К, за да забавят процеса, беше само въпрос на време да умре.

Все още не бях казал на Сам, но мислех, че той знае.

Изабел плесна някаква салфетка на масата пред мен точно до изцапаната с кръв кърпа на Сам. Погледнах я объркано, преди да

разпознава схемата, която бях начертал в „При Кени“ Думата МЕТАДОН, изписана с главни букви, ми напомни колко много съм казал на Изабел. Тя се стовари в пластмасовия стол срещу мен; цялото ѝ същество излъчваше *гняв, гняв, гняв*. Не носеше никакъв грим, като се изключи поразмазаната очна линия, която явно беше от вчера и тя просто не бе намерила време да почисти.

— Къде е Сам?

Посочих към прозорците на кафенето. Той стоеше пред тях, тъмен силует на фона на все още мрачното небе. Бе преплел пръсти зад тила си и се взираше в нищото. Всичко друго наоколо се движеше, докато минутите се нижеха: светлината на бавно издигащото се слънце по кревящо оранжевите стени, столовете, които се местеха напред и назад, докато хората от медицинския персонал идваха и си отиваха, понесли закуските си в ръка, чистачът с неговата бърсалка и знака, предупреждаващ, че подът е мокър. Сам бе непоклатимата ос, около която се въртеше тази малка вселена.

Изабел изстреля нов въпрос:

— Защо си тук?

Все още не бях съвсем сигурен. Свих рамене.

— За да помогна.

— Ами тогава помагай — каза тя и бутна салфетката по-близо до мен. После повиши тон: — Сам.

Той свали ръце, но не се обърна. Честно казано, бях изненадан, че изобщо се помръдна.

— Сам — повтори Изабел и този път той се извърна към нас. Тя посочи към човека зад бара в другия край на помещението. — Донеси ни кафе.

Не знаех кое е по-удивително: фактът, че Изабел току — що му бе наредила да донесе кафе, или това, че той наистина тръгна към бара с безизразно лице. Отново насочих поглед към нея.

— Еха! Точно когато реша, че съм видял върха на твоята безчувственост, ти успяваш да ме изненадаш с нещо ново.

— Бъркаш, това е милото ми поведение — отсече тя. — Каква полза има от това да стои там и да зяпа навън?

— Не знам, може би си спомня всички прекрасни дни, които е прекарал с приятелката си, преди тя да умре.

Изабел ме погледна право в очите:

— Мислиш ли, че спомените за Виктор ще ти помогнат? Защото аз лично не се чувствам по-добре, когато мисля за Джак. — Тя заби показалец в салфетката. — Говори ми. За това.

— Не разбирам какво общо има тази схема с Грейс.

Сам остави по една чаша с кафе пред мен и Изабел. Не беше взел нищо за себе си.

— Това, което се случва с Грейс, е същото, което е убило онзи вълк — произнесе той дрезгаво, ясна следа, че не бе използвал гласа си от доста време. — Тази миризма е прекалено специфична. Това е същото нещо.

Той стоеше прав край масата, сякаш да седне би означавало, че се съгласява с нещо, с което не иска.

Погледнах към Изабел.

— Защо смяташ, че мога да направя нещо, което тези лекари не могат?

— Защото си гений — заяви Изабел.

— Тези хора също са гении — отвърнах.

— Защото знаеш — каза тихо Сам.

Изабел отново бутна салфетката към мен. И така, отново бях с баща ми на масата за вечеря, а той ми поставяше нова загадка за разрешаване. Или пък седях по време на някой от часовете му в колежа, когато бях на шестнайсет, а той преглеждаше внимателно работата ми, вместо просто да погледне получените решения, търсейки в разсъжденията ми доказателства, че ще поема по неговите стъпки. Или бях на поредната церемония, където му връчваха награда сред всичките костюмирани авторитети, а баща ми обясняваше на присъстващите, че ще стана велик учен, с глас, който не търпеше възражение.

Помислих си за простикия, нежен жест на Сам, когато бе докоснал Грейс по шията.

Помислих си за Виктор.

Взех салфетката.

— Ще ми трябват още листове — казах.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

САМ

Това беше най-дългата нощ в живота ми: първо двамата с Коул седяхме в кафенето и обсъждахме всеки факт, който знаех за вълците, докато мозъкът ми се задръсти с информация. После той отпрати мен и Изабел и остана на масата, облегал глава върху ръцете си и надвесен над салфетките пред него. Беше удивително как всичко, което исках, всичко, което някога бях желал, в този миг зависеше от Коул Сейнт Клеър, който седеше на пластмасова маса и пишеше върху салфетка, но нима имах избор?

Когато излязох от кафенето, седнах пред стаята на Грейс, опрял гръб в стената и хванал главата си в ръце. Против волята си установих, че запомням всичко, свързано с тези стени, с това място, с тази нощ.

Не таях никакви надежди, че ще ме пуснат вътре, за да я видя.

Затова се молах никой да не излезе, за да ми каже, че Грейс е починала. Молах се тази врата да си остане затворена. *Просто остани жива.*

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

САМ

Изабел дойде при мен и ме повлече през пълнещите се с хора коридори към едно празно стълбище, където ни очакваше Коул. Беше видимо превъзбуден и не можеше да си намери място. Ръцете му бяха свити в юмруци и той ги блъскаше един в друг.

— Виж, нека сме наясно, не обещавам нищо — започна. — Това, което ще ти кажа, са само предположения. Но имам... е, да я наречем теория. Въпросът е там, че дори да съм прав, няма как да докажа правотата си. Реално ще разберем единствено, ако греша. — Когато не казах нищо, Коул продължи. — Какво е най-важното общо нещо между Грейс и онзи вълк? — Той зачака. Предположих, че от мен се очаква да отговоря.

— Миризмата.

— И аз си помислих за това — обади се Изабел. — Когато Коул ти го каже обаче, ще разбереш, че отговорът наистина е бил очевиден.

— Трансформирането — натърти Коул. — И двамата, Грейс и вълкът, не са се трансформирали от... колко... десетина или повече години? Това е магическото число, когато става въпрос за годините живот, които остават на даден вълк, след като е престанал да се трансформира, нали така? Знам, че ми каза как това била нормалната продължителност на живота за един вълк, но не мисля, че си прав. Мисля, че всеки вълк, който е умрял след края на трансформациите си, е умрял... от нещо. Не от старост. И мисля, че същото това нещо в момента убива Грейс.

— Вълкът, в който никога не се е превърнала — казах, внезапно спомняйки си думите ѝ от снощи.

— Именно — кимна Коул. — Мисля, че те умират, защото вече не се трансформират. Не смятам, че трансформациите са истинското проклятие. Нещото, което казва на телата ни да се трансформират, то е лошият герой в тази история.

Примигнах неразбиращо.

— Има разлика — обясни ми Коул. — Ако трансформацията е болестта, това е едно. Но ако трансформациите се случват *заради* болестта, това е нещо съвсем друго. И така, ето я моята теория. Предполагам не е нужно да ви казвам, че става дума за някакви жалки клозетни напъни на мозъка ми, които трудно могат да минат за наука. Това е наука без микроскопи, кръвни тестове и реални наблюдения. Както и да е. Грейс е била ухапана. Когато е ухапана, вълчийт токсин, поради липсата на по-добър термин ще използваме този, влиза в тялото ѝ. Каквото и да се съдържа във вълчата слюнка, то е опасно и както казах, е лошият герой в историята. Нека приемем, че трансформирането е добрият герой и че нещо в тази вълча слюнка задейства защитна функция на телата ни — въпросната трансформация, която ни прочиства от токсина. Всеки път, когато се трансформираме, действието на токсина бива възпирано. По някаква причина тези трансформации са свързани с времето. Освен ако, разбира се...

— Нещо не е спряло трансформациите — довърши Изабел.

— Аха. — Коул погледна към подножието на стълбите, където се намираще етажът на Грейс. — Ако нещо разруши способността на тялото ти да използва топлината и студа като катализатори за трансформацията, привидно си излекуван, но всъщност не си. Защото отровата се разпространява и ти... загниваш отвътре.

Бях уморен и освен това не бях човек на науката. Коул можеше да ми каже, че вълчийт токсин те кара да снасяш яйца, и в онзи момент бих си помислил, че това звучи смислено.

— Добре — казах. — В това има логика, въпреки че ми се вижда малко мъглява. Какъв е изводът? Какво предлагаш?

— Мисля, че Грейс трябва да се трансформира — заяви Коул.

Отне ми няколко секунди, за да осъзная какво точно казва.

— Да се превърне във вълк?

Коул сви рамене.

— Ако съм прав.

— А прав ли си?

— Нямам представа.

Затворих очи. Без да ги отварям, попитах:

— Предполагам, че също така имаш теория как да я накараме да се трансформира.

О, Боже мой, Грейс...

— Най-простият начин е и най-лесният — каза Коул.

Внезапно бях споходен от зловещо видение: кафявите очи на Грейс, които ме наблюдават от вълча муцуна. Обвих ръце около тялото си.

— Тя трябва да бъде ухапана отново.

Рязко отворих очи и погледнах към Коул.

— Ухапана?!

Той се намръщи.

— Теоретично би трябвало да проработи. Нещо се е прецакало по командната верига на трансформацията и ако възобновим първоначалния процес, всичко може би ще започне на чисто. Само дето този път няма да я опичаме в колата.

Всичко в мен се противеше срещу тази идея. Да загубя Грейс, да загубя всичко онова, което я правеше Грейс. Да я нараня, докато умира. Да вземам подобни съдбоносни решения в движение, просто защото не разполагахме с време. Казах отчаяно:

— Не забравяй, че след като си ухапан, минават седмици или дори месеци до първата трансформация.

— Мисля, че това е времето, необходимо на токсина да се разпространи в организма. — възрази Коул. — При нея това вече очевидно се е случило. Ако съм прав, тя ще се трансформира веднага.

Преплетох пръсти зад тила си и извърнах лице от тях. Загледах се в бледосинята стена.

— Какво ще стане, ако грешиш?

— Тя ще има отворена рана с вълча слюнка в нея. — Коул млъкна за момент, после добави. — В резултат най-вероятно ще кърви до смърт, защото ако разбирам нещата правилно, токсинът унищожава способността на кръвта ѝ да се съсирва.

Оставиха ме да крача напред-назад няколко дълги минути, след което Изабел, тих глас в тишината, произнесе:

— Ако си прав, Сам също ще умре.

— Да — потвърди Коул. От спокойния му глас разбрах, че вече е мислил и над това. — Ако съм прав, Сам има още десетина години, но неговото така наречено излекуване в крайна сметка ще го убие.

Можех ли да повярвам в научно становище, създадено в болнично кафене с помощта на чаша хладко кафе и няколко намачкани

салфетки? Така или иначе, не разполагах с нищо друго.

Най-накрая спрях на едно място и погледнах към Изабел. С размазания си грим, разчорлена коса и неуверена, изгърбена стойка, тя изглеждаше като съвсем различно момиче, което се е опитало да се маскира като Изабел. Попитах я:

— Как точно ще влезем в стаята?

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

И така, на мен се падна задачата да разкарам родителите на Грейс от стаята. Те мразеха Сам, значи той не можеше да го направи, а мускулите на Коул ни трябваха за друго, така че и той отпаднаше. Докато крачех по коридора, ми хрумна, че всички всъщност се надяваме идеята на Коул да не проработи. Защото ако проработеше, ни очакваха грандиозни неприятности.

Изчаках някаква сестра да излезе от стаята и отворих вратата. Извадих късмет — само майката на Грейс беше до леглото и зяпаше през прозореца, вместо да наблюдава дъщеря си. Опитах се да не гледам към Грейс, която лежеше тиха и бледа, с глава, отпусната на една страна върху възглавницата.

— Госпожо Брисбейн? — казах с добре отработения си глас на примерна ученичка.

Тя извърна очи към мен и аз забелязах със задоволство, че са зачервени от плач. Значи все пак ѝ пукаше за Грейс.

— Изабел?

— Дойдох веднага щом научих какво се е случило. Ще може ли... ще може ли да поговоря за нещо с вас?

Тя ме гледа няколко секунди и след това явно осъзна какво исках.

— Разбира се.

Поколебах се край вратата. *Действай, Изабел.*

— Ами... Не бих искала да говорим около Грейс. Защото може... нали разбирате... — посочих към ухото си.

— О — отрони майка ѝ. — Добре.

Най-вероятно беше любопитна какво имам да ѝ кажа. Честно казано, и аз самата бях любопитна по този въпрос.

Тя потупа Грейс по крака и стана. Когато излязохме в коридора, аз посочих скришом към Сам, който, както беше по план, стоеше от другата страна на вратата. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще повърне, а самата аз се чувствах общо взето по същия начин.

— Не искам да разговаряме в близост и до него — прошепнах.

Внезапно си спомних как бях казала на Сам, че не става за измамник. Стомахът ми се бунтуваше, докато обмислях какво точно ще говоря пред майката на Грейс. Помислих си, че съдбата понякога е страхотна кучка.

коул

Когато Изабел излезе с госпожа Бризбейн — дали тя бе единственият човек вътре, — предполагам, че имаше само един начин да проверя — дойде моят ред. Докато Сам пазеше пред вратата, за да сме сигурни, че няма да влезе някоя сестра, аз се шмугнах в стаята. Вътре смърдеше на кръв, разложение и страх, а вълчите ми инстинкти веднага се разкрещяха да се махам оттам.

Без да им обръщам внимание, се насочих директно към Грейс. Тялото и изглеждаше като нещо, съставено от отделни части, които бяха нахвърляни в леглото и закачени под странни ъгли. Знаех, че нямаме много време.

Когато коленичих край нея, с изненада установих, че очите и са отворени, въпреки че клепачите натежаваха над тях.

— Коул — промълви тя с провлечения и тих глас на сънено малко момиченце, което знае, че няма сили да остане будно още дълго. — Къде е Сам?

— Тук е — излъгах. — Лежи си, не се оглеждай.

— Умирам, нали? — прошепна Грейс.

— Не се страхувай — отговорих, но не заради това, което беше казала. Отворих чекмеджетата на количката до леглото и открих това, което търсех: богат набор от блестящи и остри неща. Избрах едно, което изглеждаше подходящо за целите ми, и я хванах за ръката.

— Какво правиш? — попита, но бе прекалено замаяна и изтощена, за да й пука действително.

— Превръщам те във вълк — обясних. Тя не трепна, дори не ме погледна любопитно. Поех си дълбоко дъх, задържах ръката ѝ стабилно и направих малък разрез върху нея. Тя отново не се помръдна. Раната кървеше адски обилно. Прошепнах. — Съжалявам, знам, че ще бъде доста гнусно. Но за съжаление аз съм единственият човек, който може да свърши работа.

Очите на Грейс се разшириха съвсем мъничко, докато пълнех устата си със слюнка. Дори нямах представа колко ще ми е необходима, за да я заразя отново. Но Бек си беше разработил доста добър метод. Имаше си малка спринцовка, която държеше в хладилна чанта.

— Повярвай — беше ми казал, — по този начин е далеч по-малко плашещо.

Устата ми започна да пресъхва, когато си помислих за възможността Изабел да се издъни с омайването на майчето и тя да ни завари в това положение. Кръвта се лееше, все едно бях разрязал някоя вена.

Очите на Грейс се затваряха въпреки очевидните ѝ опити да ги задържи отворени. Кръвта течеше по пода под ръката ѝ. Ако грешах, щях да я убия.

САМ

Коул се показа от стаята, хвана ме за лакътя и ме дръпна вътре. После заключи вратата и бутна хирургическата количка пред нея, сякаш това можеше да спре някого, ако наистина искаше да влезе.

— Настана моментът на истината — каза той. Гласът му леко трепереше. — Ако идеята ми не проработи, тя ще умре, но поне можеш да бъдеш с нея в последните ѝ мигове. Ако проработи обаче, ще трябва да я извадим оттук. На секундата. Искам да се стегнеш, защото...

Пристъпих край него и усетих как ми прилошава от гледката, разкрила се пред очите ми. Бях виждал толкова много кръв и преди, когато вълците убиеха нещо и снегът край тях се обагреше в пурпурно. Бях виждал и толкова много от кръвта на Грейс по времето, когато аз бях просто вълк, а тя бе просто едно умиращо момиче.

Грейс — опитах се да кажа, но гласът отказа да ми се подчини и от устните ми не излезе дори шепот. Бях край нея, но в същото време се намирах на хиляди мили разстояние.

Тя трепереше и кашляше, вкопчила ръце в ограничителните перила на болничното легло.

В другия край на стаята Коул беше вперил поглед във вратата. Топката на бравата се движеше.

— Прозорецът — каза напрегнато той.

Погледнах го неразбиращо,
— Тя не умира — изкрещя Коул. Очите му се бяха разширили. — Трансформира се!

Сведох очи към момичето в леглото и то отвърна на погледа ми.
— Сам... — простена Грейс. Тялото ѝ се гърчеше, раменете ѝ трепереха, не можех да я гледам. Грейс, потъваща в агонията на трансформацията. Грейс, която се превръщаше във вълк. Грейс, която също като Бек, Улрик и всеки друг вълк преди нея щеше да изчезне в горите.

Коул изтича до прозореца и завъртя дръжката. Когато не се случи нищо, той изръмжа:

— Съжалявам, стъкълца. — След което заби крак в прозореца. — Сам! Опомни се. Нали не искаш да я открият в това състояние?

Той се втурна към мен и двамата заедно вдигнахме Грейс от леглото.

Някой беше започнал да блъска по вратата. Отвън се чува викове.

Прозорецът се намираше на около четири фута от земята. Навън бе прелестна и ясна слънчева утрин, свършено обикновена, като се изключи фактът, че всъщност не беше. Коул скочи навън първи и изпсува, когато се приземи в ниските храсталаци, докато аз поддържах Грейс до перваза. С всяка изминала секунда виждах как губи човешкото в себе си. Той я подхвана внимателно, след което ѝ помогна да стъпи на земята. Тя се приведе и започна да повръща в тревата пред прозореца. Изскочих навън.

— Грейс — промълвих. Беше започнало да ми причернява заради кръвта ѝ, която се бе размазала по китките ми. — Можеш ли да ме чуеш?

Губех я.

Тя кимна и после се стовари на колене. Приклегнах до нея, очите ѝ бяха разширени и изпълнени с ужас, а собственото ми сърце бе на път да се пръсне.

— Ще ги намеря — казах. — Обещавам ти, че ще те намеря. Не ме забравяй. Не... не губи себе си.

Тя се протегна, за да хване ръката ми, но не успя и се стовари по очи на земята.

После започна да пищи и... момичето, което познавах, вече го нямаше. Пред мен стоеше вълк, от чиято муцуна ме гледаха нейните

кафяви очи.

Нямах сили да се изправа на крака, така че се отпуснах на колене. Тъмносивият вълк бавно бе започнал да отстъпва от мен и Коул. По-далеч от всичко човешко. Задушавах се.

— Сам! — Коул ме беше хванал за рамото. — Можеш да тръгнеш с нея. Мога да върна вълка и в теб.

За един кратък миг си го представих. Представих си как тялото ми трепери, докато променя формата си, видях всички пролети, в които трябваше да се крия от хорските погледи, чух писъка си, който прелива в животински вой, докато губех себе си. Спомних си онези дни, когато знаех, че това е последната ми година, и в остатъка от живота си ще бъда пленник в нечие чуждо тяло.

Спомних си как стоях наред улицата пред „Изкривеният рафт“, изпълнен с увереност в бъдещето. Чух как вълците вият зад къщата и си спомних колко щастлив бях, че съм човек.

Не можех. Грейс трябваше да го разбере. Не можех.

— Коул — казах тихо, — махай се оттук. Не им давай възможност да виждат лицето ти. Моля те...

Той довърши изречението ми:

— Ще я отведе до гората, Сам.

Бавно се изправих на крака и влязох в спешното отделение през разтворилите се пред мен плъзгащи се врати. Бях покрит с кръвта на приятелката си и излъгах съвършено убедително за първи път в живота си:

— Опитах се да я спра.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

САМ

И така се бе стигнало до избора, който всъщност не беше избор: щях да я изгубя при всички положения.

Ако Коул не я бе заразил отново, щях да я изгубя в болничното легло. Сега вълчийт токсин на Коул се разпространяваше из вените ѝ и гората ми я беше отнела, също както ми бе отнела всичко, което обичах.

Ето ме тук, момче, което наблюдават — подозрителните очи на родителите ѝ, които не могат да докажат, че съм отвлякъл Грейс, но са напълно убедени в това; момче, изпълнено с копнеж — за топлината и плодородието на лятото, когато ще видя кой ще излезе от гората и ще дойде при мен. Копнея за своето прекрасно лятно момиче.

Понякога Съдбата ни се надсмива от своите далечни селения, защото сега аз съм човекът, а Грейс е тази, която ще губя отново и отново, *immer wieder*^[1], винаги по същия начин. Всяка зима тя ще губи все повече от себе си, освен ако не открия лек. Истински лек, а не просто някой фокус.

Разбира се, това няма да бъде лек само за нея. След петнайсет години това ще бъде моят лек, лекът на Коул и лекът на Оливия. Може би дори лекът на Бек... дали човешкият му ум все още дреме нейде под вълчата козина?

Аз все така я наблюдавам, както винаги съм го правил, а тя наблюдава мен с кафявите си очи, които ме гледат от вълчата ѝ муцуна.

Това е историята на едно момче, което някога беше вълк, и на едно момиче, което се превърна в такъв.

Няма да позволя това да бъде моето сбогуване. Направил съм хиляда хартиени птички, за всички наши спомени с Грейс, и твърдо съм решил.

Ще открия лек. А после ще открия Грейс.

[1] От немски: „нееднократно“ — Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.